

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
Lm NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Hỡi Đồng bào cả Nước, đoàn kết lại !!!

Cách đây 158 năm, khi công bố “Tuyên ngôn Đảng Cộng sản” tại Luân Đôn năm 1848, Kark Marx đã kêu gọi: “*Vô sản toàn thế giới, đoàn kết lại!*” Vô sản là vô học, đoàn kết hay cấu kết với nhau thì chỉ có nước phá hoại! Mà quả thực, thế giới sau đó đã chứng kiến một cuộc tàn phá vô tiền khoáng hậu về mặt vật chất cũng như tinh thần. Những người vô sản nghe theo lời Marx đã tạo nên một đảng Mác xít gian dối, một chế độ Cộng sản bạo tàn, một đường lối quản lý xã hội ngu xuẩn, khiến cho cả tỷ người phải mắc vào cùm gông nô lệ nghiệt ngã, cả trăm triệu vụ xô xẩu âm phủ trong nỗi uất hận tột cùng, gần 40 nước lâm cảnh “xếp hàng cả ngày”, “xụp hàm cả nút” trong một nền kinh tế kiệt quệ. Đoàn kết đâu chả thấy, chỉ thấy Cộng sản phân thế giới làm hai, bên này là mình, bên kia là tư bản; và cộng sản đã thề tiêu diệt tư bản “*trong trận chiến cuối cùng*” (Quốc tế ca), đẩy nhân loại và cuộc “Chiến tranh lạnh” tàn khốc!

Bất chước sư tổ Karl Marx, Hồ Chí Minh cũng kêu gọi đoàn kết với câu khẩu hiệu: “*Đoàn kết, đoàn kết, đại đoàn kết! Thành công, thành công, đại thành công!*” Trước tiên bằng cách lập nên Mặt Trận Việt Minh ngày 19-5-1941 tại hang Pắc Bó tỉnh Cao Bằng, quy tụ đồng bào trong Nước tiến hành cuộc Cách mạng Tháng Tám, lập nên chính phủ Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa. Nhưng rồi ông dần dần loại trừ hay sát hại các cá nhân đoàn thể yêu Nước từng ủng hộ ông song không tán thành đường lối Cộng sản. “*Như đối với Việt Nam Quốc Dân Đảng, Việt Minh nay nói đoàn kết, mai nói đoàn kết, nhưng vẫn đánh úp, vẫn bao vây cho tuyệt lương thực. Khi đánh được thì giết phá, đánh không được thì lại đoàn kết, rồi cách ngày lại đánh phá...*” (Trần Trọng Kim, Một cơn gió bụi). Thứ đến, trong lá thư ngày 18-8-1956 gửi nông dân và cán bộ, sau khi nhấn mạnh “*Cuộc Cải cách ruộng đất... là một chiến thắng vĩ đại, long trời lở đất... dù có những sai lầm đáng tiếc*”, Hồ Chí Minh kêu gọi nhân dân đoàn kết quanh đảng và chính phủ để làm cho thôn quê hạnh phúc và phồn thịnh hơn, cái thôn quê mà ông và đảng CS vừa làm cho tan tác mọi mặt và chia rẽ mọi giới với nửa triệu sinh mạng! Sau đó, cái màn “đoàn kết” chuyển sang “đoàn kết toàn dân chống Mỹ cứu Nước” để xâm lăng miền Nam, gây bao tội ác, chia rẽ, tang tóc giữa lòng Dân tộc.

Thống nhất, Đất nước quy về một mối, nhưng là “*một mối hận thù, một mối đau thương*” (thi sĩ Nguyễn Chí Thiệp). Chiêu bài “đoàn kết” lại ra rả, lại tiếp tục. Nào đoàn kết lương với giáo, nào đoàn kết đạo với đời (“Ủy ban Đoàn kết” trong Công giáo chẳng hạn), nào đoàn kết mọi tổ chức nhân dân với đảng qua Mặt trận Tổ quốc (với cơ quan ngôn luận “Đại đoàn kết”)... Thực chất chỉ nhằm “*tất cả phải đoàn kết sau lưng đảng CS*”, hậu quả là thuần gây chia rẽ, xúi xung đột, tạo cảm thù để đảng dễ bề theo dõi, kiểm soát, thao túng và thống trị. Bởi lẽ, theo cựu đại tá Bùi Tín trong “Mặt thật” (tr.120-121): “*Với những người lãnh đạo Cộng Sản, chữ đoàn kết có ý nghĩa khác với ý nghĩa thông thường... Đoàn kết luôn và chỉ có một ý nghĩa là: Theo tôi! Đoàn kết trong Mặt Trận Việt Minh, trong Mặt Trận Liên Việt hay trong Mặt Trận Tổ Quốc có nghĩa là theo sự lãnh đạo của Đảng Cộng Sản, chịu mọi sự áp đặt của Đảng Cộng Sản. Nói khác với Đảng, cãi lại Đảng là vi phạm tinh thần đoàn kết, là phá vỡ khối đoàn kết, là có tội... Ngay trong Đảng, vấn đề giữ đoàn kết của Đảng như con người của mắt mình, có nghĩa là luôn phải tuân theo ý kiến của lãnh đạo, không được có ý kiến khác. Nếu có ý kiến khác thì liền bị kết tội bè phái, chia rẽ, phá vỡ sự đoàn kết, thậm chí là phản bội, phản động... Đoàn kết trở thành sợi dây vô hình trói buộc mọi cá nhân với Đảng, mọi tổ chức với Đảng Cộng Sản, thủ tiêu các quyền dân chủ, thủ tiêu sự bình đẳng, làm cơ sở cho mọi sự chuyên quyền và độc đoán tệ hại. Đây cũng là một kiểu cách lạt mềm buộc chặt của ông Hồ Chí Minh*”. Chính cái kiểu “đoàn kết” lạ đời này đã biến cả Nhân dân thành một “đàn kéc”, chỉ biết nghe theo đảng, nói theo đài, thành một bầy đàn, chỉ biết trung với đảng, hiếu với bác! **Sợi dây nối kết mọi thành phần xã hội là lòng sợ hãi và máu số chung trong lối ứng xử là thói gian dối, óc nghi ngờ.** Và y như Karl Marx, Hồ Chí Minh cũng để lại trên đất Việt **cái di sản ghê gớm là một đảng Mác xít gian dối lừa lọc, một chế độ Cộng sản bạo tàn bất nhân, một đường lối quản lý xã hội sai lầm và mê muội**, khiến Đất nước luôn đứng đầu thế giới về tham nhũng đàn áp và hạng chót thế giới về phát triển kinh tế lẫn tôn trọng nhân quyền. Ở Việt Nam hiện thời, chỉ thấy có sự **đoàn kết giữa chính quyền, mặt trận và công an** để hành hạ và cướp bóc nhân dân, giữa lãnh đạo địa phương tham nhũng và viên chức toà án hủ hoá để bao che xoá án cho lũ tội phạm, giữa các ban bộ ngành để cùng chung nhau xẻ thịt công quỹ và bưng bít sự thật... Lúc cần có sự đoàn kết toàn dân để đương đầu với “Đại Hán bành trướng phương Bắc” thì đảng CS lại thậm thụt ký kết những hiệp định bán nước, dâng đất dâng biển cuối năm 1999 và 2000. Điều này đã biến đảng CS trở thành kẻ thù độc nhất của Toàn Dân và Toàn Dân trở thành kẻ thù nguy hiểm nhất của đảng!

Nay đã tới lúc cần một sự đoàn kết đích thực và rộng lớn giữa lòng Dân tộc. Sự đoàn kết này đã thành hình từ ngày 8-4-2006 qua việc ra đời Tuyên ngôn Dân Chủ Nhân quyền Việt Nam 2006, làm nên Khối 8406 mà tới dịp kỷ niệm 6 tháng công bố Tuyên ngôn, đã gồm 1.951 CSDCHB & 420 gia đình quốc nội & 20 ngàn Tín hữu Cơ Đốc Phục Lâm & 483 gia đình nông dân Nam Bộ & 3.000 Tín hữu Tin Lành Tây Nguyên & 3.872 CSDCHB & 9 Đại diện CĐNVTD hải ngoại (3.881 CSDCHB) & 141 Chính khách Quốc tế bảo trợ, chưa kể hơn mấy chục ngàn CSDCHB ủng hộ trên các trang Web & ghi tên trong các cuộc biểu tình. Một sự đoàn kết được minh định qua câu: “*Dân tộc ta hôm nay phải chọn lại con đường cho mình. Và chắc chắn cả Dân tộc cùng chọn sẽ tốt hơn một người hay một nhóm người nào đó*” (trích Tuyên ngôn). -->

TRONG SỐ NÀY:

- Trg 01 ▶ **Hỡi đồng bào cả nước, đoàn kết lại!!!**
- Trg 03 ▶ **Tuyên bố thành lập Liên Minh Dân Chủ NQVN**
- Trg 05 ▶ **Tuyên bố thành lập Công Đoàn Độc Lập Việt Nam**
- Trg 06 ▶ **Phải huỷ bỏ ngay Nghị Định 31/CP**
- BS Nguyễn Đan Quế
- Trg 07 ▶ **Chúc mừng và ủng hộ Liên minh DCNQVN**
- Trg 10 ▶ **Khởi 8406 chào mừng Công đoàn Độc lập VN**
- Trg 11 ▶ **Công an và Phật giáo Nhà nước xâm chiếm chùa....**
- Phòng TTPGQT
- Trg 12 ▶ **Hội Thánh Tin Lành Mennonite tiếp tục bị đàn áp**
- Cao Trần Văn Tuấn Anh
- Trg 13 ▶ **Tâm thư khẩn thông báo Đại đạo Tam kỳ Phổ độ**
- Trg 14 ▶ **Tín đồ PG Hoà Hảo dọạ tự thiêu tập thể**
- HT Lê Quang Liêm
- Trg 15 ▶ **Tình trạng đàn áp tôn giáo tại Việt Nam**
- LM Nguyễn Thanh
- Trg 17 ▶ **Cái nút đang cột chặt nguyên trạng VN đã mở**
- Nguyễn Ngọc Đức
- Trg 18 ▶ **LMDCNQVN ra đời với...**
- Nguyễn An Quý
- Trg 19 ▶ **Sống Chết! (thơ Song An)**
- Trg 20 ▶ **Xin đừng quên nửa thế kỷ trước (Cuộc CCRĐ)**
- Nguyễn Minh Cần
- Trg 22 ▶ **VN vào WTO, mọi sự không còn như trước**
- Bùi Tín
- Trg 25 ▶ **Thử vạch phương hướng cho cuộc đấu tranh...**
- Nguyễn Chính Kết
- Trg 28 ▶ **VN phải là một nước mạnh**
- Nguyễn Thị Hồng
- Trg 29 ▶ **Vinh danh Nhân quyền**
- LS Nguyễn Hữu Thống
- Trg 31 ▶ **Đòi công lý, vương vờng lao lý**
- Tiếng Dân Kêu

Rải rác ▶ Tin tức

Sự đoàn kết đó mới đây lại được mở rộng hơn nữa qua việc thành lập Liên minh Dân chủ Nhân quyền Việt Nam ngày 16-10-2006. Lời Tuyên bố thành lập Liên Minh đã tố cáo sự đoàn kết giả tạo và sự cấu kết xấu xa do đảng CS tạo ra như sau: "Miền Bắc sau ngày 20-7-1954 và Nhân dân cả nước sau ngày 30-4-1975 đã trở thành một Dân tộc nô lệ của giặc nội xâm - loại giặc xảo quyệt, khó nhận diện và tàn ác không hề kém bất cứ một loại giặc ngoại xâm tàn ác nhất nào. Một "trục gian ác" dưới hình thức bộ máy đảng, bộ máy nhà nước, mạng lưới công an, mạng lưới mặt trận dày đặc đã hình thành, phát triển và lộng hành từ trung ương xuống tới các tỉnh, thành phố, quận, huyện, phường, xã, khóm, ấp để đè đầu cưỡi cổ Nhân dân ta". Lời tuyên bố cũng minh định thế nào là sự đoàn kết đích thực mà Dân tộc và Đất nước đang cần: "**Lực lượng Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền (gồm) toàn thể Nhân Dân Việt Nam, không phân biệt chủng tộc, tôn giáo, đảng phái, hoàn cảnh, trình độ, trong hay ngoài Nước... Bất kỳ người Việt Nam nào tán thành mục tiêu và phương pháp đấu tranh (bất kỳ động) đều có thể gia nhập Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam. Đồng thời họ vẫn có quyền giữ lại những bản sắc riêng của cá nhân hay tổ chức mình, miễn là không trái ngược với mục tiêu và phương pháp đấu tranh trên. Lực lượng của Liên Minh cũng bao gồm mọi Tổ chức và cá nhân trong Cộng đồng Quốc tế yêu chuộng Tự do, Dân chủ, Nhân quyền, Công lý và Hòa bình cho Việt Nam và Nhân loại**".

Cũng trong chiều hướng đoàn kết nói trên, ngày 20-10-2006, Công đoàn Độc lập Việt Nam đã chào đời, "nhằm mục đích bảo vệ quyền lợi chính đáng của người công nhân Việt Nam; giúp đỡ những công nhân gặp khó khăn trong cuộc sống, lúc ốm đau, bệnh tật; nâng cao tinh đoàn kết của giai cấp công nhân". Với lời "kêu gọi toàn thể anh chị em công nhân Việt Nam ở tất cả các khu vực, nhà máy ở Việt Nam gia nhập Công Đoàn. Chúng ta hãy đoàn kết lại thành một khối thống nhất, tương trợ và giúp đỡ lẫn nhau trong mọi tình huống. Có như vậy, chúng ta mới tự bảo vệ được mình, bảo vệ được thành quả lao động do chính mình tạo ra", cái thành quả xương máu mà bao năm qua đã bị tước đoạt do sự bóc lột của các chủ tư bản nước ngoài, sự đồng lõa của đảng cầm quyền và sự thờ ơ của chính Tổng liên đoàn Lao động công cụ của đảng, nghĩa là do sự cấu kết của ba thế lực bất nhân!

Những ngày này, bạo quyền CS đang ra sức phá hoại mối đoàn kết, khối liên minh dân tộc qua việc đàn áp các nhà dân chủ Nguyễn Chính Kết, Đỗ Nam Hải, Nguyễn Thanh Giang, Nguyễn Khắc Toàn, Trần Khải Thanh Thủy, Bạch Ngọc Dương..., bức bách các cộng đồng tôn giáo Mennonite, Hòa Hảo, Phật Giáo Thống Nhất..., ngăn chặn việc xuất cảnh của các luật sư Nguyễn Văn Đài, Lê Thị Công Nhân..., giam cầm và truy tố cách phi pháp các chiến sĩ dân chủ hoà bình Trương Quốc Huy, Nguyễn Ngọc Quang, Phạm Bá Hải, Vũ Hoàng Hải, Lê Nguyên Sang... Nhưng toàn dân đã dẹp nỗi sợ hãi, thẳng thắn phản kháng, chấp nhận gian khổ ("Một khi bệnh vực cho chính nghĩa thì chuyện cần phải hy sinh là điều tôi luôn nghĩ tới. Buồn thì có buồn nhưng khi nghĩ về chính nghĩa thì tôi thấy là đôi lúc cả vợ cả con cùng phải hy sinh như thế thôi", lời chị Nguyễn Ngọc Quang trả lời đài Á châu Tự do ngày 19-10-06). Mọi thành phần dân tộc đã đứng lên rồi, để tiến hành "trận chiến cuối cùng" giải thể chế độ CS. Có thể thì việc gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới mới thực sự ích lợi cho đất nước và đồng bào.

Ban Biên Tập

Tác giả: Babui - Nguồn: Danchimviet.com

TUYÊN BỐ THÀNH LẬP

Liên Minh các Lực Lượng Dân Tộc đấu tranh vì Tự Do, Dân Chủ và Nhân Quyền cho Việt Nam

(LIÊN MINH DÂN CHỦ NHÂN QUYỀN VN)

-----16-10-2006-----

Việt Nam ngày 16-10-2006
Kính thưa Đồng bào Việt Nam
trong và ngoài Nước,

I. Thực trạng Việt Nam.

Tổ quốc Việt Nam thân yêu của chúng ta đang lâm nguy vì giặc nội xâm tàn phá! Hậu quả là Việt Nam hôm nay rơi vào nhóm nước tham nhũng, đói nghèo và tụt hậu... nhất thế giới. Giặc nội xâm chính là bộ máy cầm quyền hư hỏng, phát sinh từ thể chế chính trị độc tài toàn trị, phản dân chủ và phản dân tộc do đảng Cộng sản thiết lập và ngoan cố duy trì. Thể chế chính trị độc đảng ấy bắt đầu xuất hiện và hoành hành trên Đất nước ta hơn nửa thế kỷ qua, sau khi mục tiêu giành độc lập và dân chủ cao đẹp và chính đáng của Nhân Dân ta đã bị Đảng Cộng Sản Việt Nam đánh tráo một cách bất chính thành mục tiêu xây dựng chủ nghĩa xã hội ảo tưởng. Thực tiễn đã chứng minh mục tiêu XHCN ảo tưởng ấy đã hoàn toàn thất bại trên phạm vi toàn thế giới.

Miền Bắc sau ngày 20-7-1954 và Nhân dân cả nước sau ngày 30-4-1975 đã trở thành một Dân tộc nô lệ của giặc nội xâm - loại giặc xảo quyệt, khó nhận diện và tàn ác không hề kém bất cứ một loại giặc ngoại xâm tàn ác nhất nào. Một “trục gian ác” dưới hình thức bộ máy đảng, bộ máy nhà nước, mạng lưới công an, mạng lưới mặt trận dây dặc đã hình thành, phát triển và lộng hành từ trung ương xuống tới các tỉnh, thành phố, quận, huyện, phường, xã, khóm, ấp để đè đầu cưỡi cổ Nhân dân ta.

II. Cần thiết thành lập một L.Minh Dân Chủ Nhân Quyền.

Vì vậy, muốn tiêu trừ tận gốc “trục gian ác” trên, **phải giải quyết tận gốc nguyên nhân sinh ra nó. Đó là thể chế chính trị độc đảng, toàn trị hiện nay** để thiết lập một hệ thống chính trị công bằng, đa nguyên, đa đảng, giành cơ hội ngang bằng cho bất cứ ai có đủ tâm huyết và tài đức để lãnh đạo và quản trị Đất nước.

Kể thừa và phát huy những thành tựu của biết bao người con ưu tú của Dân tộc đã đi trước, ngày 10-9-2006 vừa qua, Khối 8406 – là tập hợp những người dân Việt Nam cùng đứng tên ủng hộ bản “Tuyên Ngôn Dân Chủ cho Việt Nam 2006” ngày 8-4-2006 – đã kêu gọi thành lập một Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam. Trong lời kêu gọi này có đoạn : “... Để tạo ra một sức mạnh tổng hợp trong và ngoài Nước, chúng tôi hy vọng tất cả các cá nhân, tổ chức, đảng phái... biết gạt sang một bên những khác biệt, ngăn cách, để cùng nhau sớm tiến đến việc thành lập một Liên Minh Các Lực Lượng Dân Tộc, Dân Chủ Và Nhân Quyền Việt Nam. Chúng tôi tin tưởng rằng : Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam này, một khi đã hình thành và phát triển, nhất định sẽ chuyển hóa được Đất nước từ thể chế chính trị nhất nguyên, độc đảng, phản dân chủ và phản dân tộc hôm nay sang thể chế chính trị đa nguyên, đa đảng, cho Dân tộc và vì Dân tộc ngày mai !... ”

Thật đáng mừng, hơn một tháng qua, lời kêu gọi trên đã được đông đảo của đồng bào Việt Nam cả trong lẫn ngoài Nước, cùng nhiều bạn bè quốc tế nhiệt tình ủng hộ :

– Ngày 20-9-2006, Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Chủ tịch Cao Trào Nhân Bản Việt Nam, đã viết : “...Chúng tôi đồng ý với sáng kiến của Khối 8406 là nhip cầu tiến đến thành lập một Liên Minh Các Lực Lượng Đấu Tranh Cho Tự Do, Dân Chủ và Nhân Quyền tại Việt Nam (...) chúng tôi ủng hộ và cố gắng đóng góp phần mình cho một liên minh như vậy sớm hình thành...”.

– Ngày 22-9-2006, Hòa Thượng Thích Quảng Độ, Viện Trưởng Viện Hóa Đạo GHPGVNTN, trong thư phúc đáp cũng viết : “... Chúng tôi hy vọng toàn thể Dân tộc Việt Nam sẽ sớm thực hiện được khát vọng Tự Do, Dân Chủ và Nhân Quyền của mình...”.

– Ngày 26-9-2006, Cụ Lê Quang Liêm, Hội Trưởng Trung Ương Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo Thuận Tuý, cũng nói : “... Giáo hội PGHH Thuận túy tại Việt Nam triệt để hưởng ứng và ủng hộ lời kêu gọi thành lập một Liên Minh các lực lượng Tự Do, Dân Chủ và Nhân Quyền Việt Nam ngày 10-9-2006 của Khối 8406.. ”.

III. Tuyên bố thành lập L. Minh Dân Chủ Nhân Quyền.

Từ những lý do và trăn trở trên đây, thể theo nguyện vọng của đa số Nhân Dân, hôm nay ngày 16 tháng 10 năm 2006 tại Việt Nam, chúng tôi xin long trọng tuyên bố với

Đồng bào Việt Nam trong và ngoài Nước cùng với thế giới rằng
Liên Minh Các Lực Lượng Dân
Tộc Đấu Tranh Vì Tự Do, Dân
Chủ và Nhân Quyền Cho VN
(gọi tắt là Liên Minh Dân Chủ
Nhân Quyền Việt Nam)

chính thức được thành lập và hoạt
động dựa trên 7 điều cơ bản sau
đây :

1- Mục tiêu của Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam là **đấu tranh nhằm vận động sức mạnh của Toàn Dân để giải quyết dứt khoát sự lũng đoạn của Bộ Chính Trị đảng Cộng sản VN, đưa đến thay thế triệt để thể chế chính trị độc đảng toàn trị lạc hậu hiện nay bằng thể chế chính trị đa đảng tiến bộ, nghĩa là thay thế sinh hoạt chính trị không công bằng, không chấp nhận cạnh tranh bằng sinh hoạt công bằng, có cạnh tranh trong sáng.** Vì thế, khi chưa hình thành được một nền chính trị có đối lập, có cạnh tranh, tôn trọng công bằng, dân chủ mà cá nhân hay tổ chức nào cố tình tham chính thì không được mời tham gia Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền này.

2- Phương pháp đấu tranh của Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền này là hòa bình, bất bạo động. Những người có chủ trương khác với phương pháp đấu tranh trên không được mời tham gia Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền này.

3- Lực lượng của Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền này là toàn thể Nhân Dân Việt Nam, không phân biệt chủng tộc, tôn giáo, đảng phái, hoàn cảnh, trình độ, trong hay ngoài Nước... Bất kỳ người Việt Nam nào tán thành mục tiêu và phương pháp đấu tranh trên đều có thể gia nhập Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam. Đồng thời họ vẫn có quyền giữ lại những bản sắc riêng của cá nhân hay tổ chức mình, miễn là không trái ngược với mục tiêu và phương pháp đấu tranh trên. Lực lượng của Liên Minh cũng **bao gồm mọi Tổ chức và cá nhân trong Cộng đồng Quốc tế yêu chuộng Tự do, Dân chủ, Nhân quyền, Công lý và Hòa bình cho Việt Nam và Nhân loại.**

4- Ý nghĩa của việc thành lập Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam là làm cho cái thiện thắng cái ác, chính nghĩa thắng phi nghĩa, dân chủ tiến bộ thắng độc tài lạc hậu.

5- Cơ cấu của Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam trong thời gian đầu bao gồm : Ban Điều Hành, Ban Cố Vấn và Các Ủy Ban : Tổ chức, Nhân Quyền, Tôn Giáo, Pháp Luật, Chính Trị, Văn hóa Giáo dục, Thông Tin, Quan hệ Quốc tế, Kinh tế, Tài chính,...

6- Đây mới chỉ là Bản Tuyên bố Thành lập. Tiếp theo ngay, Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam sẽ hoạt động theo **Cương Lĩnh, Quy tắc, Hướng dẫn,...** được hình thành theo thời gian và yêu cầu cụ thể từng giai đoạn. **Trong 6 tháng đầu tiên,** Liên Minh nỗ lực liên kết mọi Tổ chức và Cá nhân trong và ngoài Nước cùng một mục tiêu và phương pháp đấu tranh ở mục III.1&2 để qui tụ Thành viên ngày càng đông từ khối 84 triệu Dân Việt Nam khắp nơi trên thế giới ; đồng thời **phân nhiệm và kiện toàn cơ cấu tổ chức, thiết lập cơ sở** ngày càng hiện diện công khai nhằm **đạt các hiệu quả thiết thực và vượt qua được các thử thách muôn cản trở bước tiến của Liên Minh.**

7- Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam sẽ hoàn thành nhiệm vụ lịch sử của mình khi Quốc Hội đa đảng được bầu lên, Hiến Pháp đa đảng được biểu quyết, Chính Phủ dân chủ được thiết lập. Lúc ấy Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam sẽ tuyên bố tự giải tán để nhường đường cho các Chính đảng hoạt động.

Xin trân trọng kính mời mọi Tổ chức, Cá nhân cùng tham gia ký tên.

I. Ban Cố vấn : (Thứ tự tên theo ABC) :

1- Cựu Sĩ quan Phạm Qué Dương, Hà Nội. 2- Linh mục Nguyễn Hữu Giải, Thừa Thiên-Huế. 3- Giáo sư Nguyễn Thanh Giang, Hà Nội. 4- Cựu Chủ tịch Tổng Công đoàn Nguyễn Hộ, Sài Gòn. 5- Hội trưởng Lê Quang Liêm, Trung

Ương GHPGHH TT Sài Gòn. 6- Linh mục Phan Văn Lợi, Huế. 7- Linh mục Nguyễn Văn Lý, Huế. 8- Mục sư Ngô Hoài Nở, Sài Gòn. 9- Mục sư Nguyễn Hồng Quang, Sài Gòn. 10- Cựu Sĩ quan Vũ Cao Quận, Hải Phòng. 11- Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Chủ tịch Cao Trào Nhân Bản Việt Nam, Sài Gòn. 12- Cựu sĩ PGHH Lê Văn Sóc, Vĩnh Long. 13- Linh mục Chân Tín, Sài Gòn. 14- Nhà văn Hoàng Tiến, Hà Nội

(Sẽ kính mời bổ sung)

II. Ban Điều hành :

Địa chỉ liên lạc :

LMDCNQVN2006@gmail.com

VPLMDCNQVN2006@gmail.com

(Thứ tự Tên theo ABC)

1- Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Sài Gòn. 2- Giáo sư Nguyễn Chính Kết, SG. 3- Cựu Sĩ quan Trần Anh Kim, TB. 4- Chuyên viên Nguyễn Phong, Huế (Sẽ tăng cường bổ sung).

III. Các Ủy Ban :

Giai đoạn đầu có 10 Ủy ban. Thành viên mỗi Ủy ban giai đoạn đầu không công bổ. Về sau sẽ bổ sung các Ủy ban cần thiết.

IV. Đại diện các Tổ chức tham gia :

* Ngày tuyên bố Thành lập Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam 16-10-2006 : 1- Hội trưởng Lê Quang Liêm, Đại diện GHPGHH TT Việt Nam. 2- Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Đại diện Cao Trào Nhân Bản Việt Nam. 3- Khối 8406 gồm hàng vạn Chiến sĩ Dân chủ Hòa bình trong & ngoài Nước : Ban Đại diện Lâm Thời (Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Sài Gòn, Cựu Sĩ quan Trần Anh Kim, TB, Linh mục Nguyễn Văn Lý, Huế). 4- Đảng Thăng Tiến Việt Nam : Trưởng Ban Thành lập : Chuyên viên Nguyễn Phong, Huế. 5- Đảng Tự Do Dân Chủ VN : Chủ tịch Hội đồng sáng lập Trần Tinh Lê. 6- Ts Nguyễn Thanh Nam, Hoa Kỳ. 7- Lý Trung Tín, Chủ nhiệm Tạp chí Dân Văn, Đức Quốc. 8- Bs Nguyễn Thùy Trang và toàn BBT Vietland.net San Jose, California, Hoa Kỳ. 9- Lê Diễn Đức, Ba Lan, DanChimViet.online. 10- Nguyễn Văn Hùng, Đt : 0917881614. 11- Phan Khải, Hoa Kỳ. 12- Trần Mỹ Tiên, Bangkok Thai Lan.

Tuyên Bố Thành Lập CÔNG ĐOÀN ĐỘC LẬP VIỆT NAM

*****20-10-2006*****

Hà Nội, ngày 20-10-2006

Kính gửi:

- Chủ tịch Quốc Hội nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam,
- Tổng Liên Đoàn Lao Động Việt Nam,
- Các cơ quan truyền thông, báo chí trong và ngoài nước.

Đồng kính gửi:

- Tổng Liên Đoàn Lao Động Thế Giới,
- Tổng Liên Đoàn Lao Động Liên Hiệp Châu Âu,
- Tổng Liên Đoàn Lao Động các nước trên Thế giới

Kính thưa quý vị,

Từ 20 năm nay, khi đảng và Nhà nước Việt Nam thực hiện chính sách đổi mới và mở cửa kinh tế, trên đất nước Việt Nam ngày càng có nhiều chủ tư bản nước ngoài vào đầu tư để khai thác nguồn lao động rẻ mạt của nhân dân Việt Nam. Khu vực kinh tế tư nhân do các chủ nhân người Việt quản lý cũng ngày càng phát triển. Đến nay, khu vực kinh tế tư nhân của tư bản nước ngoài và tư bản nội địa đã đóng vai trò chủ đạo trong việc phát triển kinh tế của nước Việt Nam, chiếm hơn một nửa tổng sản phẩm của toàn bộ nền kinh tế quốc dân, đặc biệt là hàng hóa xuất khẩu.

Song song với việc phát triển khu vực kinh tế tư nhân là sự phát triển đội ngũ công nhân lao động ở khu vực này. Trong 20 năm qua giai cấp công nhân Việt Nam đã lớn mạnh không ngừng về số lượng, trình độ tay nghề cũng ngày càng được nâng cao không thua kém công nhân các nước trong khu vực.

Nhưng, một nghịch lý là cuộc sống vật chất và tinh thần của công nhân Việt Nam vẫn rất cơ cực. Công nhân thường xuyên bị chủ ức hiếp, đe dọa sa thải, thậm chí đánh đập, làm nhục mà không có ai bênh vực, bảo vệ. Hàng hóa do công

nhân sản xuất, xuất khẩu, được đánh giá cao về chất lượng, nhưng mức lương của công nhân Việt Nam lại thấp nhất so với các nước trong khu vực có cùng trình độ tay nghề. Phần lớn công nhân không được bảo hiểm y tế, ốm đau không được chăm sóc thỏa đáng, thậm chí còn phải đi làm trong lúc đau ốm vì sợ chủ đuổi việc. Cuộc sống của công nhân khu vực kinh tế tư nhân không được quan tâm đúng mức.

Tổng liên đoàn lao động VN đã bắt lực trong việc bảo vệ quyền lợi vật chất và tinh thần của công nhân trong khu vực kinh tế tư nhân.

Chính vì vậy, trong những năm qua đã có hàng ngàn cuộc đình công với hàng trăm ngàn người tham gia đòi cải thiện đời sống và điều kiện làm việc. Nhưng, những yêu sách, những đòi hỏi chính đáng của công nhân vẫn chưa được đáp ứng. Công nhân vẫn phải sống và làm việc trong vòng kiềm tỏa của giới chủ mà không được một tổ chức nào bênh vực, bảo vệ.

Điều 53 và điều 69 Hiến Pháp Nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam nêu rõ:

- “Công dân có quyền tham gia quản lý nhà nước và xã hội, tham gia thảo luận các vấn đề chung của cả nước và địa phương, kiến nghị với cơ quan nhà nước, biểu quyết khi nhà nước trưng cầu ý dân.”

- “Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, có quyền được thông tin, có quyền hội họp, lập hội, biểu tình theo quy định của pháp luật”.

Dựa trên những điều khoản quy định của Hiến pháp, và yêu cầu cần thiết phải bảo vệ công nhân.

Chúng tôi, những người ký tên dưới đây, tuyên bố thành lập

CÔNG ĐOÀN ĐỘC LẬP V.N

Nhằm mục đích:

- Bảo vệ quyền lợi chính đáng của người công nhân Việt Nam;
- Giúp đỡ những công nhân gặp khó khăn trong cuộc sống, lúc ốm đau, bệnh tật;
- Nâng cao tình đoàn kết của giai cấp công nhân.

Chúng tôi kêu gọi các tổ chức đảng, chính quyền nhà nước VN, các tổ chức công đoàn do nhà nước VN lập ra và quản lý tạo điều kiện và giúp đỡ chúng tôi hoàn thành tốt trách nhiệm của mình trước công nhân.

Chúng tôi kính đề nghị Tổng Liên Đoàn Lao Động Thế Giới công nhận và kết nạp chúng tôi làm thành viên. Chúng tôi hứa sẽ tuân thủ mọi quy chế do Tổng Liên Đoàn Lao Động Thế Giới quy định.

Chúng tôi kêu gọi Tổng Liên Đoàn Liên Hiệp Châu Âu, Tổng Liên Đoàn Lao Động các nước giúp đỡ, ủng hộ và bảo vệ chúng tôi trong quá trình xây dựng và phát triển.

Chúng tôi kêu gọi các tổ chức công đoàn của người Việt ở nước ngoài, các tổ chức và cá nhân người Việt sinh sống và làm việc ở nước ngoài giúp đỡ, ủng hộ chúng tôi trong bước đầu hình thành, xây dựng và phát triển.

Chúng tôi kêu gọi toàn thể anh chị em công nhân Việt Nam ở tất cả các khu vực, nhà máy ở Việt Nam gia nhập Công Đoàn Độc Lập Việt Nam. Chúng ta hãy đoàn kết lại thành một khối thống nhất, tương trợ và giúp đỡ lẫn nhau trong mọi tình huống. Có như vậy, chúng ta mới tự bảo vệ được mình, bảo vệ được thành quả lao động do chính mình tạo ra.

Thay mặt ban lãnh đạo **CÔNG ĐOÀN ĐỘC LẬP VIỆT NAM**

BAN ĐẠI DIỆN LÂM THỜI

1/ Nguyễn Khắc Toàn. 2/ Lê Trí Tuệ. 3/ Trần Thiên Ân

CÁC ỦY VIÊN LÂM THỜI

1/ Nguyễn Công Lý. 2/ Ngô Công Quỳnh. 3/ Nguyễn Thị Hương. 4/ Trần Hoàng Dương. 5/ Phạm Sỹ Thiện. 6/ Nguyễn Xuân Đạo. 7/ Trần Huyền Thanh. 8/ Lương Hoài Nam. 9/ Lê Chí Dũng. 10/ Trần Khải Thanh Thủy. 11/ Trần Quốc Thủy.

**LỜI KÊU GỌI GIA NHẬP
CÔNG ĐOÀN ĐỘC LẬP
VIỆT NAM**

Kính gửi: Toàn thể công nhân và người lao động Việt Nam

Hôm nay, ngày 20 tháng 10 năm 2006 tại Hà Nội, Tổ chức Công Đoàn Độc Lập đầu tiên của Việt Nam được tuyên bố thành lập. Công Đoàn Độc Lập Việt Nam được thành lập nhằm mục đích duy nhất là giúp đỡ, bảo vệ các lợi ích về vật chất và tinh thần của giai cấp công nhân và người lao động Việt Nam. Công Đoàn Độc Lập Việt Nam không phải là một tổ chức chính trị, không tham gia hoạt động chính trị.

Bất kỳ người công nhân và người lao động Việt Nam nào cũng có quyền gia nhập Công Đoàn Độc Lập Việt Nam. Công Đoàn Độc Lập Việt Nam có trách nhiệm sử dụng các công cụ pháp lý, các quan hệ trong và ngoài nước để giúp đỡ, bảo vệ quyền lợi về vật chất và tinh thần của các thành viên

Bởi những tiêu chí và mục đích của Công Đoàn Độc Lập Việt Nam nêu trên, chúng tôi thay mặt Ban lãnh đạo Công đoàn Độc lập Việt Nam kêu gọi công nhân và người lao động Việt Nam gia nhập Công Đoàn Độc Lập Việt Nam

Công Đoàn Độc Lập Việt Nam cam kết giúp đỡ, bảo vệ quyền lợi về vật chất và tinh thần của tất cả các thành viên

Thay mặt ban lãnh đạo lâm thời của Công Đoàn Độc Lập Việt Nam.

Trưởng ban đại diện lâm thời
Nguyễn Khắc Toàn.

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động
Phê bỏ “thần tượng”
Hồ Chí Minh
Giải thể chế độ cộng
sản độc tài**

**Xin góp tay phổ biến
rộng rãi cho đồng
bào quốc nội**

phải hủy bỏ ngay NGHỊ ĐỊNH 31/CP

BS. Nguyễn Đan Quế

Muốn hưởng quy chế Bình thường giao thương vĩnh viễn với Hoa Kỳ (PNTR) và được vào Tổ chức Mậu dịch Thế giới (WTO), Nguyễn Tấn Dũng phải hủy bỏ ngay Nghị định 31/CP.

Ngoài tuyên truyền một chiều và nắm bao tử bằng hộ khẩu, chính sách tàn nhẫn nhất của cộng sản là công an trị, làm tê liệt mọi chống đối, khiến hàng chục triệu con người phải quì gối.

Công an kiểm soát mọi khía cạnh cuộc sống người dân: lực lượng đông đảo, tổ chức chặt chẽ, tuyển chọn cẩn thận, huấn luyện kỹ lưỡng, hưởng nhiều ưu đãi và nhất là được giao nhiều quyền hạn rất lớn cùng mạng lưới dày đặc khắp nơi xuống tận phường xã, chui sâu vào quần chúng dò xét, nghe ngóng và báo cáo lên trên để có đối sách trần áp.

Đặc biệt là những hoạt động chống đối liên quan đến tôn giáo hay chính trị, công an an ninh xử lý riêng với nhiều biện pháp sắc bén, trong đó ác ôn nhất phải kể Nghị định 31/CP, cho phép công an bắt - giữ - giam tại chỗ mà không cần xét xử từ 6 tháng tới 2 năm; đặc biệt là bắt mà không cần chứng cứ phạm pháp, sau đó ngay tạo hay ép cung để ghép đối tượng vào diện 31/CP. Với cách này, công an có toàn quyền cô lập tức khắc, tự do hành hạ đối tượng đến điên dại hay êm thấm thủ tiêu, mà bên ngoài hay quốc tế khó biết được.

Quy chế quản chế hành chính của nghị định 31/CP do Võ Văn Kiệt ký ngày 14-4-1997 gồm 4 chương với 28 điều mà dưới đây là những điều quan trọng nhất (chữ nghiêng là nguyên văn của 31/CP)

Điều 1- Quản chế hành chính là biện pháp xử lý hành chính, buộc những người có hành vi phạm pháp luật... phải cư trú, làm ăn sinh sống ở một địa phương nhất định và chịu sự quản lý, giáo dục của chính quyền, nhân dân địa phương. Thời hạn quản chế từ 6 tháng đến 2 năm.

Điều 2-...áp dụng đối với những người có hành vi vi phạm pháp luật xâm phạm đến an ninh quốc gia... Nói trắng ra là những ai bất phục chế độ.

Điều 4-...thi hành tại nơi cư trú của người bị quản chế...ở những nơi quan trọng xung yếu về chính trị, kinh tế, an ninh, quốc phòng...

Điều 5-...Cơ quan công an cấp huyện và ủy ban nhân dân xã, phường... thu thập tài liệu và lập hồ sơ... Nghĩa là hoàn toàn không thông qua viện kiểm soát hay tòa án, dù chỉ là trên phương diện hình thức giấy tờ.

Điều 11- Chủ tịch ủy ban nhân dân cấp tỉnh xem xét ra quyết định quản chế...

Điều 17- Trong thời hạn quản chế người bị quản chế hành chính phải cư trú, làm ăn sinh sống tại xã, phường, thị trấn nơi thi hành quyết định quản chế hành chính và phải chịu sự quản lý, giáo dục của chính quyền, nhân dân địa phương, chỉ được đi lại trong phạm vi nơi người đó bị quản chế. Nếu có lý do chính đáng... muốn đi ra khỏi phạm vi... thì phải làm đơn xin phép...

Điều 18- Một tháng một lần, người bị quản chế hành chính phải đến trình diện và báo cáo việc thực hiện quyết định quản chế hành chính của mình tại ủy ban nhân dân cấp xã (phường) nơi thi hành quyết định quản chế.... nếu vắng mặt mà không có lý do chính đáng... lập biên bản và yêu cầu làm kiểm điểm...

Điều 19-... không được hành nghề kinh doanh đặc biệt hoặc một số nghề nghiệp khác và với các nghề đó người bị quản chế có điều kiện để vi phạm pháp luật.

Điều 22-...Công an nhân dân cấp xã (phường) giúp ủy ban nhân dân cấp xã (phường), lập hồ sơ theo dõi...

Điều 25-... Hồ sơ quản chế do cơ quan công an lưu giữ.

Điều 28- (cũng là điều chót) Bộ nội vụ có trách nhiệm hướng dẫn và kiểm tra thực hiện qui chế này...

Để có thể sớm được hưởng những lợi ích về buôn bán với Hoa Kỳ do Quy chế Bình thường Giao thương Vĩnh viễn (PNTR) mang lại, và để được gia nhập Tổ chức Mậu dịch Thế giới (WTO), Hà Nội phải tôn trọng nhân quyền, dân quyền và quyền chính trị của mọi công dân, và phải từ bỏ công an trị để đi theo con

đường pháp trị.

Hành động cụ thể trước tiên và chủ yếu nhất là Nguyễn Tấn Dũng phải hủy ngay nghị định kiểu luật rừng 31/CP, cho vào viện bảo tàng để thế hệ mai sau biết cộng sản phi nhân như thế nào, đã giết hại hàng trăm triệu người trên thế giới, hàng tỉ người điều đùng; và nhất là cảm nhận được phần nào nỗi khổ khó chịu đựng kềm kẹp của những người dám lên tiếng đấu tranh cho Tự Do - Dân Chủ.

Muốn tiến trình Dân Chủ Hóa không bị dậm chân tại chỗ, và để phá vỡ âm mưu của Cộng Sản Hà Nội mưu đồ tạo dựng một bộ mặt dân chủ giả hiệu để lèo bịp thế giới, chúng ta, trong cũng như ngoài nước, cần vận động mạnh mẽ quốc tế và các chính phủ Dân Chủ làm áp lực lên chính quyền Hà Nội, yêu cầu hủy bỏ ngay nghị định 31/CP.

Bị bó buộc vào WTO vì không có đường nào khác, Hà Nội nuôi hy vọng khu vực quốc doanh có thể nín thở qua sông và thoát hiểm nhờ tiếp tục các biện pháp đàn áp, kiểm soát dân chúng. Vì vậy, bằng mọi giá chúng ta phải gỡ bỏ cho bằng được 31/CP để sửa soạn cho tiến trình dân chủ tiến lên. Không còn 31/CP, chắc chắn độc tài sẽ yếu đi và Sức Mạnh Quần Chúng tăng lên. Sau khi Việt Nam được gia nhập WTO, hàng loạt các công ty quốc doanh sẽ phá sản vì không đủ sức cạnh tranh công bằng với các công ty thuộc lãnh vực tư và các công ty ngoại quốc, khu vực tư doanh sẽ phát triển nhanh và trở thành đầu tàu của nền kinh tế quốc dân; khi đó lực lượng đấu tranh cho Nhân Quyền và Dân Chủ (không còn bị 31/CP phong tỏa cầm giữ) mới phát huy được toàn diện Sức Mạnh Quần Chúng lên cao điểm, để giải quyết dứt khoát sự lũng đoạn cộng đồng của Bộ chính trị đảng Cộng sản Việt Nam.

Đòi hủy bỏ Nghị định 31/CP đúng vào thời điểm quan trọng này là điều tối cần thiết cho công cuộc tranh đấu đòi tự do, dân chủ và nhân quyền của nhân dân Việt Nam. Chúng tôi tha thiết kêu gọi các phong trào đấu tranh cho dân chủ tại quốc nội và các hội đoàn, đoàn thể, cộng đồng và các tổ chức nhân quyền trên thế giới hãy tiếp tay với chúng tôi, để phát động một chiến dịch đòi hủy bỏ tức khắc Nghị định lạc hậu, tàn ác, vô nhân đạo 31/CP.

Bs Nguyễn Đan Quế

Đại Diện Cao Trào Nhân Bản và Tổ Chức Tập Hợp Vì Nền Dân Chủ.

9-10-2006

Chúc mừng và ủng hộ Liên minh Dân chủ Nhân quyền Việt Nam

(xếp theo thứ tự thời gian)

TUYÊN BỐ ỦNG HỘ Việc Thành Lập Liên Minh Các Lực Lượng Dân Tộc Đấu Tranh Vì Tự Do, Dân Chủ và Nhân Quyền Cho Việt Nam Đảng Việt Tân

Hôm nay, 16-10-2006, nhiều lực lượng dân chủ tại Việt Nam đã chính thức liên kết trong một tập hợp đấu tranh qua danh xưng Liên Minh Các Lực Lượng Dân Tộc Đấu Tranh Vì Tự Do, Dân Chủ và Nhân Quyền Cho Việt Nam, tức Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam.

Đây là một bước ngoặt lịch sử trong tiến trình đấu tranh chấm dứt ách thống trị độc tài của đảng Cộng sản Việt Nam, giành lại tự do dân chủ cho dân tộc, làm nền tảng lâu dài và vững chắc cho công cuộc canh tân đất nước.

Việt Nam Canh Tân Cách Mạng Đảng (Đảng Việt Tân) nhiệt liệt tán đồng quan điểm trong sáng vì dân tộc và phương thức đấu tranh rất quyết liệt nhưng cũng rất nhân bản của Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam. Nền tảng này thể hiện đúng truyền thống và ước nguyện của dân tộc Việt Nam hiện nay.

Đảng Việt Tân, trong tinh thần tổ quốc trên hết, hân hạnh cùng đứng chung vai với các lực lượng, đảng phái, đoàn thể và các cá nhân, để cùng đấu tranh cho tương lai tươi sáng của đất nước, dưới bóng cờ Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam.

16-10-2006

Trần Trọng,

Đỗ Hoàng Diễm

Chủ Tịch Đảng

CHÚC MỪNG LIÊN MINH

Trần Khải

(VNN 17-10-2006). Liên minh Dân chủ Việt Nam vừa được thành lập xong. Một cách chính thức, với sự đồng thuận của hầu hết những người hoạt động dân chủ, nhân quyền cho quê nhà, sau rất nhiều năm trải qua các chặng đường cực kỳ gian nan.

Liên minh Dân chủ VN vừa được thành lập xong. Một cách viễn liên, với hầu hết việc liên lạc và hội ý là qua mạng Internet và qua điện thoại viễn liên. Vì công an đã bao vây, đã dựng các đồn gác trước nhà của nhiều nhà đấu tranh dân chủ; đã chặn bắt, lục soát và tra vấn nhiều nhà hoạt động; đã vào tịch thu máy vi tính, mở các trương mục email để đọc tất cả các bản văn mà công an nghi ngờ là đang chờ theo các ước mơ và hy vọng của đồng bào.

Liên minh Dân chủ Việt Nam vừa được thành lập xong. Không có buổi lễ linh đình nào tại Hà Nội, vì công an từ lâu đã phong tỏa các lối vào nhà của Nguyễn Khắc Toàn, của Hoàng Minh Chính, và đang ra sức dàn dựng đầu tố nhà văn Trần Khải Thanh Thủy.

Và tại Sài Gòn cũng không có buổi lễ nào để ghi nhớ sự kiện lịch sử thành lập Liên Minh Dân chủ Việt Nam, vì ba nhà dân chủ Nguyễn Chính Kết, Phương Nam Đỗ Nam Hải và Nguyễn Thị Phương Thi vừa bị công an bắt xong, bị lục soát, bị tra vấn, và bị tịch thu các máy vi tính hay CPU.

Liên minh Dân chủ Việt Nam vừa được thành lập xong. Không hề có pháo bông bắn lên trời nửa đêm, dù là bước nhảy lịch sử này đã tự thân mang theo những ánh sáng rực rỡ của khát vọng dân chủ, nhằm thúc đẩy quê nhà mình ra khỏi hầm sâu tăm tối của chủ nghĩa xã hội Mác Lê Hồ. Và cũng không hề có

rượu mừng, vì các nhà dân chủ vẫn còn đang chia sẻ các nỗi đau của hơn 80 triệu người đang bị áp bức, bị ngăn cản các quyền tự do căn bản, bị công an bịt mắt để cả nước chỉ đọc những gì Đảng CSVN muốn dân mình đọc, bị công an bịt tai để cả nước chỉ nghe những gì Đảng CSVN muốn dân mình nghe.

Xin chúc mừng Liên minh Dân chủ Việt Nam. Nơi đây, xin trích dẫn ba điều cơ bản từ bản văn thành lập của Liên Minh để cùng vui mừng chia sẻ với độc giả:

"...1- Mục tiêu của Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam là đấu tranh nhằm vận động sức mạnh của Toàn Dân để giải quyết dứt khoát sự lũng đoạn của Bộ Chính Trị đảng Cộng sản Việt Nam, đưa đến thay thế triệt để thể chế chính trị độc đảng toàn trị lạc hậu hiện nay bằng thể chế chính trị đa đảng tiến bộ, nghĩa là thay thế sinh hoạt chính trị không công bằng, không chấp nhận cạnh tranh bằng sinh hoạt công bằng, có cạnh tranh trong sáng. Vì thế, khi chưa hình thành được một nền chính trị có đối lập, có cạnh tranh, tôn trọng công bằng, dân chủ mà cá nhân hay tổ chức nào cố tình tham chính thì không được mời tham gia Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền này.

2- Phương pháp đấu tranh của Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền này là hòa bình, bất bạo động. Những người có chủ trương khác với phương pháp đấu tranh trên không được mời tham gia Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền này.

3- Lực lượng của Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền này là toàn thể Nhân Dân Việt Nam, không phân biệt chủng tộc, tôn giáo, đảng phái, hoàn cảnh, trình độ, trong hay ngoài Nước... Bất kỳ người Việt Nam nào tán thành mục tiêu và phương pháp đấu tranh trên đều có thể gia nhập Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam. Đồng thời họ vẫn có quyền giữ lại những bản sắc riêng của cá nhân hay tổ chức mình, miễn là không trái ngược với mục tiêu và phương pháp đấu tranh trên. Lực lượng của Liên Minh cũng bao gồm mọi Tổ chức và cá nhân trong Cộng đồng Quốc tế yêu

chuộng Tự do, Dân chủ, Nhân quyền, Công lý và Hòa bình cho Việt Nam và Nhân loại..."

Bản văn thành lập đã ký tên và chực nhà hoạt động dân chủ, và chắc chắn đang từng giây từng phút ghi thêm các chữ ký của những người ủng hộ từ khắp toàn cầu -- những người mà ước mơ lớn nhất vẫn là mong muốn cho đồng bào ở quê nhà có đầy đủ các quyền thông tin, quyền sinh hoạt tôn giáo, quyền tự do báo chí, quyền tự do ứng cử và bầu cử... nghĩa là những gì căn bản nhất của một xã hội văn minh, dân chủ đa nguyên đa đảng...

Xin chúc mừng Liên Minh Dân Chủ VN, và xin gửi lời ngợi ca tới các nhà dân chủ quốc nội đã, đang và sẽ ký tên; đã, đang và sẽ dẫn bước trên đường hoạt động cho cuộc cách mạng vì tự do dân chủ ở quê nhà. Không có lời nào đủ để vinh danh các nhà hoạt động dân chủ, đặc biệt là dưới một chế độ công an toàn trị đầy các thủ đoạn độc ác. Lịch sử đang nhìn vào các diễn biến ở quê nhà, và toàn dân đang chúc lành cho các nhà đấu tranh dân chủ.

Và nơi đây, cũng xin vinh danh những người vắng mặt trong bản văn, những người cũng một thời và trọn đời lao tâm lao lực vì đấu tranh cho một đất nước tự do, dân chủ và phú cường.

Những người vắng mặt trong bản văn đó, có anh Nguyễn Vũ Bình, có nhà văn Huỳnh Việt Lang, có tuổi trẻ nhà họ Trương và nhiều người nữa đang ở tù vì chia sẻ cùng lý tưởng trong bản văn này.

Những người vắng mặt trong bản văn đó còn có hàng trăm ngàn người chết trên đường vượt biển tìm tự do, và còn có cả 4 triệu người đã chết trong cuộc chiến vừa qua -- hầu hết là thanh niên nam nữ ở cả hai miền Nam Bắc đã chết cho một cuộc chiến, tuy khác biệt chiến tuyến và tuy khác biệt động cơ, nhưng tận cùng thâm tâm vẫn là ước mơ cho toàn dân sẽ được thực sự tự do, thực sự dân chủ, và thực sự phú cường.

Hãy để ước mơ đó thành tựu.

Xin chúc mừng LM Dân Chủ.

17-10-2006

PHONG TRÀO NGOẠI VẠN YỀM TRỢ LIÊN MINH DÂN CHỦ NHÂN QUYỀN VIỆT NAM

Tiến sĩ Nguyễn Phúc Liên

(trích)

Tôi viết bài này với lòng phấn khởi vì sự hình thành những Lực Lượng Đấu Tranh cụ thể tại VN cho tương lai Đất Nước và Dân Tộc.

30 năm rồi, CSVN độc tài độc đảng đã dùng khủng bố, đàn áp, bắt tù tội để bóp nghẹn cổ họng người dân không cất lên được tiếng nói oan ức (không có Tự Do Ngôn Luận), để lộng hành tự quyết định trị dân theo ý muốn của đảng, để tước đoạt Nhân quyền của mỗi công dân (không có Dân chủ, phi Nhân quyền), để tha hồ ăn cướp, lãng phí, tham nhũng của chung cho riêng mình, để bóc lột tận đồng lương thấp mạt rệp của chính những công nhân nghèo khổ (bán sức lao động công nhân cho ngoại bang), để dành độc quyền khai thác chính những nông dân chân lấm tay bùn lam lũ (bằng những Công ty quốc doanh về Nông nghiệp).

Nhưng ngày hôm nay, khi viết bài này, tôi phấn khởi và tin tưởng vào tương lai Dân tộc và Đất nước vì lòng Dân không còn sợ hãi khủng bố, đàn áp, tù tội nữa và đã có những anh hùng Đại diện Dân dám trực diện đấu tranh trước bạo quyền. Đó là Tinh thần bất khuất đấu tranh để sinh tồn của giòng giống Việt Nam. Có những nữ nhi vẫn giữ được tinh thần của các Bà Trưng, Triệu. Nam nhi vẫn không quên Phạm Ngũ Lão kiên gan, Lý Thường Kiệt trí mưu, Trần Hưng Đạo kiêu hùng, Lê Lợi/Lê Lai nhất trí, Quang Trung Nguyễn Huệ thao lược lanh lẹ... và Nguyễn Thái Học sẵn sàng tung hô Việt Nam vạn tuế trước khi chết. Tôi tin và tôi tin vào chí quật cường của giòng giống Việt Nam anh dũng đấu tranh để sinh tồn.

NHỮNG ANH HÙNG CAN ĐẢM ĐỨNG LÊN

Tôi đã vô cùng cảm phục cụ già CHÂN TÍN. Cụ thách với cả đảng Cộng sản rằng mày cảm Dân nói,

thì tao ra tờ báo TỰ DO NGÔN LUẬN. Cụ thách đũa nào giám đến bắt tao khi tao thi hành Hiến Pháp mà tụi bây rêu rao. Cụ vẫn giữ vững Bán Nguyệt San TỰ DO NGÔN LUẬN đã đến 13 số rồi. Chẳng đũa Cộng sản độc tài nào giám bắt cụ bởi vì nếu bắt cụ vào tù, thì muôn ngàn người khác cất lên tiếng nói tự do thay cụ. Tôi tưởng tượng rằng trước khi cụ vào tù, cụ sẽ chỉ tên từng thằng "Côn đồ trị nước" mà mắng chửi thay cho Dân.

Tôi cảm phục cái dũng của Ông Nguyễn Phong đã dám tuyên bố lập đảng trong chính chế độ độc đảng. Ông còn kêu gọi mọi đảng phái hãy tiến lên một Liên Minh Đảng, Nhóm, Phong trào để cùng đấu tranh. Tôi cảm phục người nữ anh hùng Lê Thị Công Nhân đã bị Công An ngu xuẩn đe dọa. Chị nghĩ đến Bà Triệu bất khuất. Tổ chức đấu tranh Chính trị của các anh em trẻ này, với lời kêu gọi, nay đã tiến tới một LIÊN MINH DÂN CHỦ NHÂN QUYỀN vừa mới anh dũng thành lập ngày 16-10-2006.

NHỮNG ANH HÙNG CỦA LIÊN MINH DCMQVN

Sự hiểu biết là tương đối. Nhưng CÁI DŨNG là sự việc quyết định sống hoặc chết. Tôi xin nghiêng mình bái phục CÁI DŨNG của những Vị sau đây đã quyết định sự nguy hiểm của mình trong chính một chế độ đầy khủng bố, đàn áp tận đến thân thể mình:

Trong LIÊN MINH DÂN CHỦ NHÂN QUYỀN: I- Ban Cố vấn. II- Ban Điều hành. III- Các Ủy Ban. IV- Đại diện các Tổ chức tham gia (Chúng tôi lược bỏ nội dung.BBT)

Những Vị cho tên trên đây, Đại diện cho lòng Dân, đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, trực diện với khủng bố, đàn áp, tù tội mà Cộng sản Việt Nam độc tài độc đảng đang tính toán dành cho họ. Các Vị này ý thức điều ấy. Nhưng CÁI Ý CHÍ KIÊU HÙNG VÀ QUẬT KHỎI của Tổ Tiên Việt Nam vẫn ở trong lòng các Vị ấy, nên các Vị đã sẵn sàng đứng ra ở đầu sóng ngọn gió. Chúng ta phải nghiêng mình bái phục....

17-10-2006

BẢN LÊN TIẾNG Ủng Hộ Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam Các Tổ Chức Người Việt Hải Ngoại

Vào ngày 16-10-2006, Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam vừa mới được ra đời tại Việt Nam với chủ trương đấu tranh bất bạo động nhằm dẹp bỏ độc tài đảng trị để xây dựng một thể chế dân chủ, đa nguyên trong đó Nhân Quyền được triệt để tôn trọng. Điều đó sẽ giúp Việt Nam sớm thoát khỏi thảm trạng tham nhũng và các bết tật hiện nay.

Tin tưởng rằng đó là con đường lý tưởng giúp Việt nam vượt qua tình trạng lạc hậu để trở thành một quốc gia phồn vinh, hãnh diện góp mặt trong cộng đồng thế giới văn minh. Chúng tôi, những tổ chức người Việt hải ngoại ký tên dưới đây, long trọng tuyên bố:

Thứ nhất, chúng tôi hoàn toàn ủng hộ các mục tiêu và đường lối đấu tranh của Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam;

Thứ hai, chúng tôi hoàn toàn ủng hộ chủ trương bất bạo động của Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam; và

Thứ ba, chúng tôi nguyện triệt để ủng hộ những yêu sách chính đáng của Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam vì Tự Do, Dân Chủ và Nhân Quyền của 85 triệu đồng bào tại quê nhà và khắp nơi trên thế giới.

Công bố ngày 18-10-2006

- G.S. Nguyễn Ngọc Bích, Chủ Tịch Nghị Hội Người Việt Toàn Quốc Hoa Kỳ.

- B.S. Nguyễn Quốc Quân, Chủ Tịch Tổ Chức Quốc Tế Yểm Trợ Cao Trào Nhân Bản.

- B.S. Nguyễn Xuân Vinh, Chủ Tịch Cộng Đồng Việt Nam, Nam California.

- K.S. Đỗ Như Điện, Điều Hợp Viên, Phong Trào Giáo Dân V.N. Hải Ngoại.

- K.S. Nguyễn Ngọc Anh, Chủ Tịch Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia tại Arizona.

(còn bổ sung.....)

THƯ THAM GIA LIÊN MINH DCMQVN Phong Trào Thanh Niên Sinh Viên Việt Nam Tự Do tại Tân Tây Lan

Kính gửi : Ban điều hành Liên minh dân chủ nhân quyền Việt nam.

Kính thưa quý vị,

Qua mạng lưới thông tin toàn cầu, chúng tôi rất vui mừng đón nhận tin vui từ trong nước, đó là sự ra đời của Liên Minh Các Lực Lượng Dân Tộc Đấu Tranh Vì Tự Do, Dân Chủ và Nhân Quyền Cho Việt Nam - gọi tắt là Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam ngày 16 tháng 10 năm 2006, của các cá nhân và các đoàn thể đang tham gia vào tiến trình vận động cho dân chủ và nhân quyền Việt Nam.

Chúng tôi là những thanh niên, du học sinh đang học tập và sinh sống tại Tân Tây Lan, sau khi được đón đọc và nghiên cứu mục tiêu thành lập của Liên Minh, đã cùng nhất trí tán thành các quan điểm đúng đắn, hợp lòng dân của quý vị, và đó cũng là hoài bão của anh em thành viên Phong trào kể từ khi thành lập (tháng 9 năm 1999).

Trong tinh thần luôn mong mỗi cùng đóng góp phần công sức nhỏ bé của mình vào tiến trình dân chủ hóa quê hương, toàn bộ thành viên Phong trào đã cùng đi đến quyết định :

Kể từ nay, Phong Trào Thanh Niên Sinh Viên Việt Nam Tự Do tại Tân Tây Lan sẽ chính thức cùng chung vai sát cánh với các cá nhân và đoàn thể có cùng chung một mục đích và lý tưởng xóa bỏ ách độc tài cộng sản Việt Nam trong Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền do quý vị khởi xướng.

Xin được cùng xiết tay quý vị cho một tương lai Việt Nam hòa bình và nhân bản.

**Trân trọng,
Đỗ Mạnh Tiến**

Chủ Tịch P/T

(nhận ngày 22-10-2006)

Khối 8406 chào mừng CÔNG ĐOÀN ĐỘC LẬP VIỆT NAM chính thức thành lậptại Việt Nam ngày 20-10-2006.....

Việt Nam, ngày 21-10-2006

Kính gửi :

Bạn Nguyễn Khắc Toàn,

Ban Đại Diện, Tập thể các Ủy viên

Lâm Thời và Toàn thể Công Đoàn Độc Lập Việt Nam.

Bạn Nguyễn Khắc Toàn và Quý Bạn kính mến,

Hòa niềm vui lớn chung với các Chiến sĩ Nhân quyền Dân chủ Hòa bình của cả Nước và của tất cả Đồng bào, cũng như của mọi người thiện chí toàn cầu đang thiết tha với nền Tự do Dân chủ đích thật cho Việt Nam, với cuộc sống cần được thăng tiến về mọi mặt của Đồng bào Việt Nam, nhất là giới lao động Việt Nam, chúng tôi, Khối 8406, rất vui mừng được tin Quý Bạn vừa công bố thành lập Công Đoàn Độc Lập Việt Nam ngày 20-10-2006. Việc này hoàn toàn phù hợp với khát vọng và mục tiêu của Khối 8406.

Quả vậy, ngày 19-3-2006, 118 Nhân sĩ Việt Nam – cũng chính là Nhóm 118 của Khối 8406 sau đó, đã ra “Lời Kêu Gọi Cho Quyền Công Nhân tại Việt Nam : Hỡi các Công nhân toàn Đất nước, Hãy liên kết đòi hỏi Công bằng và Lẽ phải !” Trong đó, mục số 2 đã ghi rõ : Công ước Quốc tế về các quyền kinh tế, xã hội và văn hóa, được biểu quyết ngày 16-12-1966 và Việt Nam xin gia nhập ngày 24-9-1982, điều 7 : **“Các Quốc gia thành viên của Công ước công nhận quyền của mọi người được hưởng những điều kiện làm việc công bằng và thuận lợi, đặc biệt bảo đảm : (a) trả thù lao cho tất cả mọi Công nhân ít nhất với : (i) tiền lương thỏa đáng và thù lao bằng nhau cho những công việc có giá trị như nhau, không có sự phân biệt đối xử nào... (ii) một cuộc sống tương đối đầy đủ cho họ và gia đình họ...; (b) những điều kiện làm việc an toàn và vệ sinh ; (c) cơ hội ngang nhau cho mọi người trong việc được đề bạt...; (d) sự nghỉ ngơi, thời gian rảnh rỗi, giới hạn hợp lý số giờ làm việc, những ngày nghỉ thường kỳ được hưởng lương cũng như thù lao cho những ngày nghỉ lễ.”** Điều 8 Công ước

cũng đã ghi : **“Các Quốc gia thành viên của Công ước cam kết bảo đảm : (a) quyền của mọi người được thành lập và gia nhập Công đoàn mà mình lựa chọn, chỉ phải tuân theo quy chế của Tổ chức đó để thúc đẩy và bảo vệ các lợi ích kinh tế và xã hội của mình...; (b) quyền của các Tổ chức Công đoàn được thành lập các Liên hiệp Công đoàn Quốc gia và quyền của các Liên hiệp Công đoàn được thành lập hay gia nhập các Tổ chức Công đoàn Quốc tế ; (c) quyền của các Công đoàn được tự do hoạt động, không hề bị một sự hạn chế nào ngoài những hạn chế do Luật pháp quy định và cần thiết đối với xã hội dân chủ vì lợi ích của an ninh quốc gia và trật tự công cộng...; (d) quyền đình công với điều kiện là quyền này phải được thực hiện phù hợp với Luật pháp mỗi Nước”.**

Rồi Phần Yêu cầu số 2 : “Cương quyết đòi hỏi Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam phải mau chóng **sửa đổi luật lao động** cho phù hợp với tiêu chuẩn văn minh và nhân quyền quốc tế ; **tạo điều kiện để các Công nhân tự thành lập các Công đoàn** có khả năng bênh vực quyền lợi chính đáng của mình thay cho Công đoàn công cụ tay sai tai mắt do chính Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã dựng lên ; trả lương tối thiểu cho Công nhân trong và ngoài công ty xí nghiệp quốc doanh **đồng đều nhau và ngang mức lương tối thiểu của khu vực ; cải thiện** điều kiện làm việc, nghỉ ngơi, ăn ở, y tế, hưởng thụ văn hóa của Công nhân...”

Nhất là trong **Tuyên Ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam 2006** ngày 8-4-2006, Khối 8406 đã long trọng khẳng định ở Phần Mục tiêu cụ thể là **thiết lập lại các quyền cơ bản của toàn Dân**, trong đó có “**Quyền Tự do hoạt động Công đoàn độc lập và Quyền Đình công chính đáng theo Công ước Quốc tế về các quyền kinh tế, xã hội và văn hóa**, được Liên Hiệp Quốc biểu quyết ngày 16-12-1966, Việt Nam xin tham gia ngày 24-9-1982, điều 7 và 8 : **“Các Quốc gia thành viên của Công ước công**

nhận quyền của mọi người được hưởng những điều kiện làm việc công bằng và thuận lợi..., quyền của mọi người được thành lập và gia nhập Công đoàn mà mình lựa chọn, chỉ phải tuân theo quy chế của Tổ chức đó để thúc đẩy và bảo vệ các lợi ích kinh tế và xã hội của mình... (với) quyền đình công...”.

Các công đoàn này phải là những tổ chức duy nhất hoạt động độc lập, không có những loại Công đoàn tay sai của nhà cầm quyền”.

Vì thế, Khối 8406 hoàn toàn tán thành việc Quý Bạn thành lập Công đoàn Độc lập Việt Nam và các mục tiêu của Công đoàn Độc lập Việt Nam này như trong Bản Tuyên bố Thành lập của Quý Bạn : - **Bảo vệ quyền lợi chính đáng của người công nhân Việt Nam ; - Giúp đỡ những công nhân gặp khó khăn trong cuộc sống, lúc ốm đau, bệnh tật ; - Nâng cao tinh đoàn kết của giới công nhân.**

Khối 8406 kêu gọi mọi Thành viên của mình trong và ngoài Nước nhiệt tình tham gia hoặc ủng hộ Công đoàn Độc lập Việt Nam bằng mọi cách thiết thực, đồng thời quyết tâm cùng nhau liên kết bảo vệ Công đoàn yêu quý này.

Kính chúc Quý Bạn ngày càng thắng lợi trong nhiệm vụ thăng tiến Đồng bào Việt Nam và nhất là giới lao động Việt Nam rất cao cả này.

Đại diện lâm thời Khối 8406 trong và ngoài Nước :

Đỗ Nam Hải, KS, Sài Gòn.

Trần Anh Kim, CSQ, Thái Bình.

Nguyễn Văn Lý, LMCG, Huế.

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày

1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

hbvn2006@gmail.com

truongsonvn81@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

Trong trang mạng thứ 1 và
thứ 2 trên đây,

Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

Công an và Phật giáo Nhà nước xâm chiếm chùa Tây Huê ngăn cấm Thượng tọa Thích Thiện Minh xây Tịnh thất

.....**THÔNG CÁO BÁO CHÍ NGÀY 18-10-2006**.....

PARIS, 18-10-2006 (PTTPGQT)
- Trong bản Tường trình gửi đi từ thị xã Châu Đốc, tỉnh An Giang, ngày 18-10-2006, Thượng tọa Thích Chơn Tâm, Chánh đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN) tỉnh An Giang, kiêm Phó đại diện miền Khánh An, cho biết:

Vào ngày 18-10-2006 sau khi tái khám và điều trị bệnh ở Sài Gòn về lại chùa Tây Huê thì Chính quyền tỉnh An Giang kết hợp với Ban Trị Sự Giáo Hội Nhà nước đã vào chiếm chùa Tây Huê, Phường núi Sam, thị xã Châu Đốc, tỉnh An Giang, là nơi Thượng tọa Thích Chơn Tâm trụ trì. Ban Trị sự Giáo hội Nhà nước ngang nhiên đưa Đại Đức Thích Thiện Giang vào chiếm dụng chùa Tây Huê cùng với 2 công an thường phục và 2 người "cư sĩ", tổng cộng 5 người trấn đóng phi pháp chùa Tây Huê.

Tăng Ni và Phật tử quanh chùa cho biết, thì 2 người "cư sĩ" kia chẳng ai khác hơn 2 người đang trong thời kỳ cai nghiện ma túy. Bằng lời lẽ đe dọa, một viên chức Phường núi Sam tuyên bố : **"Sẽ cho tụi ma túy xử trị ông Thầy Tây Huê, vì ông đang tham gia tổ chức chống đối nhà nước"**.

Thượng tọa Thích Chơn Tâm khẩn báo qua bản Tường trình :

"Theo Hiến pháp nước CHXH CNVN về quyền dân sự và chính trị thì "không ai được xem là có tội khi chưa có bản án của tòa án có hiệu lực pháp luật". Việc Ban Trị Sự Giáo hội Phật giáo Nhà nước kết hợp với chính quyền tỉnh An Giang ngang nhiên chiếm chùa Tây Huê, Phường núi Sam, thị xã Châu Đốc, tỉnh An Giang, là việc làm phi pháp và vi hiến".

Nên Thượng tọa tuyên bố :

"Nhà cầm quyền Phường núi Sam, thị xã Châu Đốc, tỉnh An Giang, dung dưỡng tội phạm ma túy, tiếp tay với tội phạm xã hội, để dùng tội phạm xã hội sách nhiễu Tăng tín đồ Phật giáo."

"Việc dùng một tổ chức tôn giáo này (Giáo hội Phật giáo Nhà nước) để áp chế một tổ chức tôn giáo khác (GHPGVNTN), là việc làm vi phạm Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị của LHQ. Xin hãy tách chính quyền ra khỏi tôn giáo, trả tôn giáo về với tôn giáo thuần túy."

"Nhà nước CHXHCNVN đang tiếp diễn đàn áp tôn giáo tại Việt Nam mà việc 4 lần âm mưu chiếm chùa Tây Huê trước đây, việc chiếm chùa Địch Quang của sư cô Thích Nữ Thông Mẫn ở Khánh Hòa hồi tháng 6, cũng như tháng 10 vừa qua, chính quyền tỉnh Phú Yên sách nhiễu Thượng tọa Thích Thiện Khánh, Chánh Đại Diện GHPGVNTN là những việc đàn áp, sách nhiễu điển hình."

"Kính nhờ Ủy ban Bảo vệ Quyền làm Người Việt Nam đạo đạt thỉnh nguyện chân thành này lên Tổng Thống Hoa Kỳ, George W. Bush, xin can thiệp và giúp đỡ vì GHPGVNTN đang bị đàn áp tại Việt Nam".

Sau 26 năm tù đầy, Thượng tọa Thích Thiện Minh được trả tự do dịp Tết Ất Dậu, tháng 2-2005, Thượng tọa làm nhiều đơn yêu cầu hoàn trả ngôi chùa Vĩnh Bình bị Nhà nước chiếm dụng năm 1979. Chùa bị phá để xây chợ và làm trường học. Nhưng cho tới nay không hề được nhà cầm quyền Cộng sản hồi âm, xử lý. Bị chỉ định cư trú tại tư gia người em ruột. Do nhà cửa chật chội, con cháu đông

đúc, mái dột lúc mưa lớn. Mặt khác không xứng hợp với đời sống tu hành của người Tăng sĩ độc thân. Nên gần đây, Thượng tọa đã thuê thợ xây cất ngôi tịnh thất trong vườn nhà để hằng ngày lễ Phật, tu hành.

Thế nhưng vào lúc 7g15 ngày 12-10-2006, chính quyền Phường I, thị xã Bạc Liêu, tỉnh Bạc Liêu đã bắt giữ toàn thợ xây nhà, ngang nhiên xông vào cướp đi tất cả vật dụng xây cất cùng bắt đưa Thượng tọa Thích Thiện Minh về phường I. Tại đây Thượng tọa bị tra vấn, sách nhiễu đủ cách. Chính quyền phường I còn áp lực, đe dọa thân nhân, không cho Thượng tọa tiếp tục cư trú nơi nhà người em ruột nữa, với lý do Thượng tọa Thích Thiện Minh liên hệ với Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất là Giáo hội "bất hợp pháp". Trong cuộc đối chất tại cơ quan công quyền, Thượng tọa yêu cầu xuất trình công văn hay sắc lệnh nào của Nhà nước xác định là GHPGVNTN "bất hợp pháp", thì công an và cán bộ ú ớ không trả lời.

Trong bản Tường trình gửi về Viện Hóa Đạo ở Saigon, Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế và Ủy ban Bảo vệ Quyền làm Người Việt Nam ở Paris, Thượng tọa Thích Thiện Minh **"cực lực tố cáo nhà nước CHXHCNVN tiếp diễn đàn áp tôn giáo một cách tinh vi thâm độc, và yêu cầu chính quyền tỉnh Bạc Liêu giao trả chùa Vĩnh Bình"** lại cho Thượng tọa, cũng như **"giao trả toàn bộ giáo sản GHPGVNTN mà nhà nước đã chiếm đoạt từ 31 năm qua"**.

**Xin đồng bào quốc nội lưu ý
Công dân có quyền im lặng
trước luật pháp vì lý do
lương tâm**
**Công an không có quyền tra
vấn về mọi vấn đề, mọi lãnh
vực, và người dân không bị
buộc phải trả lời mọi câu hỏi.
Đại diện pháp luật có quyền
hỏi thì công dân cũng có
quyền im lặng vì lý do lương
tâm (khi công an và toà án trở
thành công cụ đàn áp).**

Hội thánh Tin Lành Mennonite tiếp tục bị CS đàn áp !

TỔNG QUAN TÌNH HÌNH BÁCH HẠI 3 THÁNG 8-10

(VNN 13+19-10-2006). Tin gửi từ trong nước ngày 10-10-2006 vừa qua đã cho biết:

Giáo hội Tin Lành Mennonite lại đang bị nhà nước CSVN dỡ những thủ đoạn mới để đàn áp. Chi tiết bản tin như sau.

Thưa quý vị, mặc dù có những cố gắng đa chiều giải quyết vấn đề tự do tôn giáo tại Việt Nam, song sự hy vọng của mọi người trở thành thất vọng khi chính quyền Việt Nam tiếp tục đàn áp Giáo hội Tin Lành Mennonite Việt Nam cách khốc liệt trong vòng 3 tháng qua!

1/ Từ ngày 04 đến 14-08-2006: Công an Gia Lai thu giữ 05 xe Honda của Tín hữu đến thăm viếng Hội Thánh & Mục sư (MS) Nguyễn Công Chính.

2/ Ngày 16-8-2006: Công an tỉnh Gia Lai chặn đường bắt MS Y Djik thư ký Giáo hội Mennonite Tây Nguyên, tịch thu 259 cuốn Kinh Thánh tiếng Ja Rai mà Ông đang chở trên đường, đồng thời thu giữ giấy tờ xe và tùy thân của MS Djik.

3/ Chiều ngày 16-08-2006: Công an khám xét nhà MS Nguyễn Công Chính, tịch thu 120 cuốn Kinh Thánh tiếng sắc tộc Ja Rai.

4/ Ngày 25-8-2006: Công an Pleiku triệu tập 29 MS và Truyền đạo (TĐ) của giáo Hội Mennonite Tây Nguyên, nghiêm cấm tụ họp thờ phượng Chúa đồng người, cũng như viết đơn do Công an chỉ dẫn sẵn để vu cáo lãnh đạo Hội Thánh. Công an quay camera, bắt đọc và cho phát tán lại trên tivi để gây chia rẽ Giáo hội Mennonite, chuẩn bị cho âm mưu ly gián chặn đứng hoạt động của Giáo hội Mennonite đối với các sắc tộc.

5/ Ngày 05-09-2006: Trung tá Ralan Lâm trong khi phỏng vấn đã đánh MS Chính.

6/ Ngày 07 đến 08-09-2006: Thiếu tá Võ Thị Hiền, ông công an Thành, ông công an Chên thăm vấn TĐ Y Yan, MS Y Djik, TĐ Y Ham, MS Y Koor, TĐ Rahan Lam, áp lực buộc họ bỏ đạo Mennonite, nếu không thì theo nhóm Mennonite mà nhà nước ủng

hộ mới được thành lập của ông Nghĩa, ông Sang, Ông Trung...

7/ Ngày 07 đến 08-09-2006: Công an Gia Lai mời TĐ Rahan Chel, Chấp sự (CS) Y Hoa, CS Y Thô, buộc phải cam kết không được theo Tin Lành Mennonite, phải theo Giáo hội Tin Lành được nhà nước cho phép...

8/ Ngày 13-09-2006: Công an đột nhập vào một quán Internet tại phường Hội Phú Pleiku, phong tỏa hộp thư của MS Chính đang khi ông lấy thư. Sau đó Công an tịch thu một số máy móc cá nhân giá trị cũng như giấy tờ tùy thân.

9/ Đặc biệt từ ngày 15-09-2006 đến nay: Công an tăng cường thăm vấn MS Chính rất căng thẳng, cứ sáng đi chiều về. Họ ép cung, mớm cung để cho MS Chính nhận tội, gây hoang mang và nhiều thiệt hại cho Giáo hội cũng như gia đình.

10/ Ngày 16-09-2006: MS Chính bị CA cho xã hội đen lột trường, bóp vào vùng kín của ông và đe dọa mạng sống ông! Đồng thời lúc 16g15, Thiếu tá Võ Thị Hiền tạt ly nước vào mặt MS Chính!!!

11/ Ngày 24-09-2006: TĐ A Thê Hội Thánh Tin Lành Mennonite Chusê đi thăm viếng Hội Thánh Mennonite Pleiku

12/ Ngày 26-09-2006: Athung, một cơ đốc nhân sắc tộc Banar, bị công an tịch thu xe khi thăm viếng MS Chính. Bà thiếu tá Võ Thị Hiền cùng 6 nhân viên an ninh bắt áp giải về đồn thẩm vấn, Công an còn thách thức: công luận chẳng làm gì được bà!

13/ Ngày 27-09-2006: TĐ Y Yan bị Công an chặn bắt xe Honda khi Ông chở MS Chính và bị thu giữ giấy tờ.

14/ Ngày 03-10-2006 lúc 8g30: TĐ RaLan Chel sinh năm 1965, Quản nhiệm Hội Thánh Tin Lành Mennonite Pleiboong Guai Pleiku, bị Công an Gia Lai mời cùng với hai CS Yhoa và Y thô. Sau đó hai CS được về, riêng TĐ Ralan Chel bị đọc lệnh giam 2 năm và Công an áp giải đi trại giam tại tỉnh Đaklak đến nay chưa được thăm nuôi hay gặp mặt.

MS NGUYỄN HỒNG QUANG BỊ ĐÁU TÓ & BỊ TẤN CÔNG

Tin Khẩn từ Giáo Hội Menno-nite ngày 11-10-2006 cho biết:

Thứ Ba ngày 03-10-2006, Tổng thư ký văn phòng Giáo hội Mennonite Việt Nam lên tiếng về làn sóng bách hại mới của chính quyền Việt Nam đối với tôn giáo thì:

1- Tối thứ Tư ngày 04-10-2006, MS Nguyễn Hồng Quang bị đấu tố bởi ông Thiếu úy Công an Hiền, ông Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc Lê Đề, và bà Mai đại diện chi bộ đảng. Họ hộc dân và đưa vài người của họ ra đấu tố mục sư Quang trước dân. Điều lạ là họ tổ chức cách văn phòng Giáo hội chỉ có 4m để hạ uy tín và gây hoang mang cho các giáo hữu, nhằm cô lập văn phòng Giáo hội Mennonite và đồng thời ông Hiền mớm lời kích động sự phá hoại trụ sở Giáo hội Mennonite bởi vô số biên bản chính quyền lập vô tội vạ, sai luật, sai sự thật.

Cũng nên nhắc lại tại quận 2 có hàng trăm tín hữu chịu phép Báp-tem và đã bị chính quyền quận 2 dùng lực lượng vũ trang đập phá hồ Báp-tem ngày 19-07-2005 và từ đó đến nay, họ làm đủ mọi cách để khủng bố khiến cho tín đồ lo sợ phải bỏ nhóm.

2- Vào lúc 2g00 sáng ngày 06-10-2006, nhiều kẻ bịt mặt đột nhập giữa đêm khuya vào văn phòng GH Mennonite. Chúng đã đá cửa, leo lên mái nhà, bẻ gãy đường ống nước và ném rất nhiều cây sắt, đá vào VP Giáo hội Mennonite. Đồng thời bắn súng đá xuyên cửa kiếng nhắm thẳng vào đầu MS Quang đang ngủ. Nghiêng cứu các mẫu đá tròn nhọn bóng đen rất đặc biệt, MS Quang nhận định: Với dân chúng thì ông được họ rất thương yêu bảo vệ, với xã hội đen thì ông không có dụng chạm quyền lợi gì, nên ông cho rằng kẻ đột nhập được đào tạo nghiệp vụ, vì nơi MS Quang nằm ở độ cao hơn 5m, xung quanh có vườn rào; kẻ đột nhập phải có sự nghiên cứu kỹ và kinh nghiệm cũng như phương tiện đột nhập.

Mong cộng đồng Tin lành cầu nguyện cho Giáo hội Mennonite và sự an ninh của MS Quang trước sự nham hiểm của kẻ ác đang lộng hành.

GS Cao Trần Văn Tuấn Anh
TTK Giáo hội Mennonite

TÍN ĐỒ MENNONITE SẮC TỘC TẠI TÂY NGUYÊN BỊ ĐÀN ÁP KHỐC LIỆT

Tin Khẩn từ Giáo hội Mennonite quận 2, ngày 19-10-2006 cho biết:

Sau khi TĐ RaLanchel quản nhiệm HT Tin Lành Pleiboong quay bị

bắt đưa đi mất tích ngày 03-10-2006, ngày 12-10-2006. TĐ Ralanbunh, sinh năm 1974, quản nhiệm Hội Thánh Mennonite làng Plo, xã A-Dót, huyện Đắc-Đoa tỉnh Gia Lai, cũng bị bắt đem đi mất tích (Hội thánh chỉ còn 47 người nhóm lại).

Vào ngày 13-10-2006, TĐ Puih Glog quản nhiệm Hội Thánh Dichle-lalang huyện Đắc Cơ, tỉnh Gia Lai cũng bị bắt giam. Hội Thánh Dichle có 128 hội viên.

Ngày 15-10-2005, MS A-Đưng sau khi đi học tại trung tâm huấn luyện mục vụ Mennonite trở về, bị đem ra trước dân đầu tổ tại làng Khúc Na thuộc xã Sa Bình, huyện Sa Thầy, tỉnh Kontum. Hiện nay, MS A-Đưng là hạt trưởng của hạt Kontum đang bị quản thúc.

TĐ Y-lon, quản nhiệm Hội thánh Tin Lành Krây, xã Sơ Mai, huyện Đăkđoa, cũng bị đem ra đầu tổ trước dân. Hội thánh làng Krây có 112 tín hữu.

Ngoài ra chúng tôi cũng đau lòng báo tin rằng: Trong những ngày qua tại xã Yaxia, huyện Sa Thầy, tỉnh Kontum có khoảng 15 tín hữu Mennonite bị bắt giam, đánh đập vì lý do:

1. *Phát chứng đạo đơn "Người Việt Nam Với Đạo Tin Lành" mặc dù loại chứng đạo đơn này do NXB Tôn Giáo của chính quyền in ấn.*

2. *Phổ biến VCD phim Cuộc đời Chúa Cứu Thế Giêxu cho sắc tộc Giarai và Bana.*

3. *Tham gia sửa chữa nhà nguyện tại Q.2 từ tháng 5-9-2006. Và vì liên hệ với người Tin Lành Mennonite.*

Tại xã Ya-xia có 1668 tín hữu gia nhập Tin Lành Mennonite, nhưng cho tới nay còn khoảng 200 người giữ đạo cách khó khăn.

Tại làng Rắc, làng Chốt nhiều tín hữu bị bắt bỏ đạo và bỏ tù; đến nay một số còn bị giam giữ. Có gia đình bị bắt lên tới 3 người. Niềm tin của những người làng Leng, làng Chốt, làng Rắc luôn bị ép từ bỏ.

Chúng tôi biết chắc họ bị ép cung, bị gài bẫy bởi bệnh thành tích (phá án ảo) để báo công. Người Mennonite phải làm vật hy sinh cho tham vọng điên cuồng cá nhân, bệnh hoạn của một số những cán bộ trong guồng máy an ninh. Mong mọi tiếng nói mạnh mẽ hãy cất lên thay cho những người tín hữu Sắc tộc luôn trong nỗi lo sợ và sự khùng bố đêm ngày của bạo quyền..

GS Cao Trần Văn Tuấn Anh
TTK Giáo hội Mennonite

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ BAN BẢO VỆ TỰ DO TÍN NGƯỠNG

TÂM THƯ KHẨN THÔNG BÁO

*****9-10-2006*****

Kính thưa :
- Quý Chức Sắc, Hiền Tài Ban Thế Đạo.
- Quý Chức Việc, Đồng Đạo và Các Em Đại Đạo Thanh Niên Hội toàn cầu.

Trích yếu : v/v Di Liên Đài Đức Hộ Pháp không đúng theo di ngôn.

Kính Quý Liệt Vị :
Kính thưa chư Huynh, Tỷ, Đệ, Muội

Mới đây Rằm Tháng Tám Bính Tuất 2006, Ban Bảo Vệ Tự Do Tín Ngưỡng vừa nhận được điện thư từ Việt Nam cho hay, là sau đàn cúng kỷ niệm Hội Yên Diêu Trì, Hội Đồng Nguyễn Thành Tám thông báo là Thủ Tướng Hun Sen Kampuchia gửi cho Thủ Tướng Cộng Sản Việt Nam công hàm số 1524 chấp thuận cho nhà cầm quyền Hà Nội rước Liên Đài Đức Hộ Pháp, và Thủ Tướng Cộng Sản Việt Nam chiếu theo công hàm đó gửi Văn Thơ số 778 ngày 20-09-2006 cho phép Hội Đồng Chương Quán rước Liên Đài Đức Hộ Pháp, và theo tin chưa chính thức là Hội Đồng sẽ Di Liên Đài nhân dịp ngày Khai Minh Đại Đạo 15 tháng 10 Bính Tuất 2006.

Kính thưa chư Huynh, Tỷ, Đệ, Muội,

Là môn đệ Đức Chí Tôn chắc ai ai cũng biết lời di ngôn của Đức Hộ Pháp : *"...Ngày nào nước Việt Nam đã thống nhất, sẽ theo chính sách Hoà Bình Trung Lập, Tín Đồ của chúng tôi sẽ di thi hài về Toà Thánh Tây Ninh..."*. Vì những lẽ đó nên chúng ta phải lên tiếng phản đối việc Di Liên Đài, vì trái với ý muốn của người quá cố, lại là Giáo Chủ hữu hình của chúng ta.

Chúng ta ai cũng biết: chế độ Cộng Sản không trung lập và cũng

không hoà bình, bởi lẽ không có hoà hợp dân tộc. Do đó chúng ta chỉ nhìn vào thực tế mà phản đối việc Di Liên Đài Đức Hộ Pháp với những lý do chính sau đây :

1- Không đúng theo di ngôn của Đức Hộ Pháp đã gửi gắm Đức Vua Norodom Sihanouk 3 ngày trước khi thoát xác.

2- Bản án Cao Đài : Khi Cộng Sản cưỡng chiếm miền Nam Việt Nam, CS gán cho Đạo một bản án không có toà xử gọi là "Bản án Cao Đài" là : "phản cách mạng, phản dân, phản quốc" mà Đức Hộ Pháp PHẠM CÔNG TẮC là kẻ Phản Quốc số 1. Cũng vì bản án đó mà Cộng Sản Việt Nam đã tịch thu tài sản của Đạo hết 72 Cơ sở Dinh thự, mà hiện nay bản án vẫn còn đó.

3- Hội Đồng Chương Quán không có tư cách để rước Liên Đài (bởi Hội Đồng Chương Quán giải thể Hội Thánh, không giữ trọn truyền luật pháp nguyên thủy của Đạo, xoá bỏ Hiến Chương, nghĩa là những chức sắc trong Hội Đồng Chương Quán phản lại Đức Hộ Pháp nên không còn là môn đệ Đức Chí Tôn, và toàn tín đồ trung kiên cũng không nhìn nhận thành viên trong Hội Đồng Chương Quán).

Kính thưa chư Huynh, Tỷ, Đệ, Muội.

Chúng tôi kính trình lên quý chư hiền những việc đã xảy ra đối với Liên Đài Đức Hộ Pháp để chúng ta thống nhất đức tin đồng loạt phản đối với một tâm lòng trung kiên sắt đá vì Thầy, vì Đạo, vì Đấng Tôn Sư của chúng ta đã vì non loại mà phí cả một kiếp sanh./.

Thân ái kính chào.

Milpitas, ngày 9-10-2006

T.M. Ban Bảo Vệ Tự Do TN
Hiền Tài NG. THANH LIÊM

GIÁO HỘI TƯ PG HÒA HẢO THUẦN TÚY

Tín đồ PGHH dọa tự thiêu tập thể

.....Bản tin khẩn cấp số 6 * 18-10-2006.....

Giáo Hội Trung Ương Phật Giáo Hòa Hảo Thuần Túy tại Việt Nam trân trọng thông báo:

Nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam vẫn tiếp tục thẳng tay can quét Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo Thuần Túy:

a. Sau vụ bắt vợ chồng ông Nguyễn Văn Thơ, hội trưởng Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo Thuần Túy tỉnh Đồng Tháp và đập phá cướp đoạt tài sản nhà ông Nguyễn Văn Thơ, nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam bao vây chặt chẽ gia đình những cán bộ cốt cán của Phật Giáo Hòa Hảo Thuần Túy, nhất là đối với nhà ông Bùi Văn Luốc và Lê Văn Sóc là hội trưởng và phó hội trưởng Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo Thuần Túy tỉnh Vĩnh Long càng bị siết chặt hơn cả.

b. Trước sự khủng bố tàn bạo này, một số cán bộ lãnh đạo Phật Giáo Hòa Hảo cấp tỉnh phải bỏ nhà đi lánh nạn, trong đó bà Nguyễn Thị Ngọc Lan, hội trưởng Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo tỉnh Cần Thơ, Nguyễn Văn Cường, trưởng ban thông tin liên lạc tỉnh Giáo Hội Cần Thơ, bà Trần Thị Xinh, trưởng Hội Đoàn Phụ Nữ Từ Thiện Phật Giáo Hòa Hảo tỉnh An Giang, đến trú ngụ tại nhà cụ Lê Quang Liêm và tuyên bố “tự thiêu” để phản đối sự đàn áp tàn nhẫn của nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam. Riêng bà Nguyễn Thị Ngọc Lan đã có phổ biến “Tuyệt Mạng Thư” ra khắp thế giới từ ngày 6-10-2006.

Trước nỗi bức xúc vô cùng tận này, cụ Lê Quang Liêm đã ra chỉ thị phủ dụ các cấp tỉnh giáo hội không nên tự thiêu, cố gắng chờ sự can thiệp của thế giới tự do. Nhờ đó mà luôn ảnh hưởng tự thiêu đang ò ạt được lắng xuống.

Riêng bà Nguyễn Thị Ngọc Lan, Trần Văn Cường và bà Trần Thị

Xinh là 3 người bỗng bột nhất thì cụ Liêm giữ lại tại nhà để hết lòng khuyên ngăn. Trong lúc đó, hay tin này, có 2 trung tá ở Cục Bảo Vệ Chánh Trị TP. HCM đến nhà cụ Liêm để trực tiếp yêu cầu 3 vị này bỏ ý định, và cam kết khi trở về nhà thì được an toàn không có sự uy hiếp, trấn áp nào nữa.

c. Đến ngày 13-10-2006, với sự khuyên can tha thiết của cụ Liêm, 3 vị này đồng ý trở về nhà.

Nhưng sự thật lại quá trớ trêu, khi bà Nguyễn Thị Ngọc Lan về đến nhà chưa quá 10 phút thì có hàng chục công an kéo đến “vấn tội” nào là vì sao bỏ nhà ra đi không xin phép... nào là phổ biến Tuyệt Mạng Thư là phạm pháp... nào là có ý chống lại nhà nước cộng sản v.v.. và v.v..

Ông Nguyễn Văn Cường và bà Trần Thị Xinh cũng lâm vào cảnh ngộ tương tự như bà Lan.

Cuối cùng 3 người này từ bức xúc đến phẫn uất cực độ phải tuyên bố nếu công an còn trực tiếp trấn áp thô bạo như vậy thì họ sẽ tự thiêu lập tức... công an mới chịu ra về. Tình huống khẩn trương như vậy còn đang tiếp diễn, chưa biết được những gì sẽ xảy ra???

d. Ngày 13-10-2006, tất cả các chức sắc trong Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo Thuần Túy tỉnh Vĩnh Long từ ông Bùi Văn Luốc, Lê Văn Sóc, tất cả 17 người đều bị Ban Điều Tra Công An tỉnh Vĩnh Long đòi đến văn phòng làm việc.

Giấy mời không nêu rõ lý do là một điều trái với luật pháp hiện hành; và lại, có tin những người này đến sẽ bị bắt luôn. Do đó, toàn thể những người bị đòi nhất quyết không đi và tuyên bố nếu công an đàn áp, bắt bớ họ vô cớ thì họ sẽ tự thiêu tập thể... Chưa biết được việc gì sẽ xảy ra.

Trước những tình huống kể trên, một lần nữa, cụ Lê Quang Liêm tỏ lời kêu gọi các cấp giáo hội không nên tự thiêu, phải chờ sự can thiệp của thế giới tự do, đồng thời chánh thức phản đối tối hậu đến nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam.

e. Ngày 18-10-2006, Ban Điều Tra Công An tỉnh Vĩnh Long một lần nữa gửi giấy triệu tập đòi 17 chức sắc Phật Giáo Hòa Hảo Thuần Túy phải đến trình diện công an trong ngày 19-10-2006 và đe dọa nếu những người này không đến thì công an sẽ đến tận nhà để bắt. Trước sự đe dọa thô bạo của Công An tỉnh Vĩnh Long, 17 chức sắc Phật Giáo Hòa Hảo nói trên nhất quyết tuyên bố nếu công an đàn áp họ sẽ tự thiêu, chứ không để bị bắt.

Trong lúc đó thì bà Đỗ Thị Chung, con dâu của cụ Liêm đang ở Sài Gòn cũng bị Công An tỉnh Vĩnh Long gửi giấy triệu tập phải đến trình diện Công An tỉnh Vĩnh Long.

Đây là mở màn cuộc truy quét tàn bạo và thô bỉ đối với Phật Giáo Hòa Hảo Thuần Túy để trưng bày một bức tranh phình lừa chào đón các phái đoàn tham dự hội nghị APEC sắp diễn ra trong tháng tới.

Giáo Hội Trung Ương Phật Giáo Hòa Hảo Thuần Túy cực lực lên án hành động khủng bố tàn bạo, vô nhân đạo này của nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam và thành khẩn kêu gọi các vị nguyên thủ quốc gia tham dự hội nghị APEC, nhất là Tổng Thống George W. Bush nên xem lại chương trình vào Việt Nam với sự dè dặt và thận trọng.

Việt Nam, 16 giờ, 8-10-2006.

TM. Giáo Hội Trung Ương Phật Giáo Hòa Hảo
Hội Trưởng
Lê Quang Liêm

Đừng nghe những gì Cộng sản nói! Hãy nhìn những gì Cộng sản làm! Sông có thể cạn, núi có thể mòn, nhưng chân lý ấy không bao giờ thay đổi !!!

TÌNH TRẠNG ĐÀN ÁP TÔN GIÁO tại Việt Nam

LM Nguyễn Thanh ++++++

(Phát biểu tại **Hội Nghị Người Việt Quốc Gia Hải Ngoại 14-10-06**)

Kính thưa Quý vị,

Qua các phương tiện truyền thông đại chúng hay riêng tư, chúng ta biết được tình hình đàn áp tôn giáo tại Việt Nam hiện nay đang diễn ra rất gay gắt và trắng trợn. Tin khẩn cấp số 4 của Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo cho biết: **Đến ngày 10-10-2006, ông Nguyễn Văn Thơ, Hội trưởng GHPGHH tỉnh Đồng Tháp, và vợ là bà Dương Thị Tròn đã bị công an bắt, nhà ông bị hàng trăm công an xông vào đập phá tan tành, công an đã đánh đập người nhà ông Thơ một cách dã man, nhiều người bị gãy xương, công an cướp giật cả xách tay có 40 triệu đồng tiền bán lúa. Ngày 3-10, nhà ông Bùi Văn Luốc, Hội trưởng, và nhà ông Lê Văn Sóc, Hội phó GHPGHH tỉnh Vĩnh Long, bị hàng trăm công an bao vây chặt không cho đi mua thực phẩm, đến nỗi hai gia đình phải tuyên bố tự thiêu tập thể nếu công an tràn vào nhà. Trước áp lực tàn bạo này, bà Nguyễn Thị Ngọc Lan, Hội trưởng GHPGHH tỉnh Cần Thơ đã phải công bố thư Tuyệt mệnh quyết định tự thiêu. Có tin bà Dương Thị Tròn vì sức khỏe yếu lại bị đánh đập dã man nên đã chết, nhưng Việt cộng đang cố giấu nguồn tin này.** Đồng thời, Việt cộng vẫn tiếp tục giam giữ hàng trăm tín hữu Tin lành Kinh Thượng trong các trại tù từ Nam ra Bắc, nhiều tín hữu phải trốn chạy qua Campuchia. Chúng cũng liên tục đánh đập các mục sư, giáo sĩ và tín hữu, như Mục sư Nguyễn Hồng Quang, Mục sư Ngô Hoài Nở, Mục sư Nguyễn Công Chính, đồng thời đập phá nhà cửa, nhà thờ, cướp tài sản, xe cộ và ngăn cấm các sinh hoạt tôn giáo. Đặc biệt, công an dưới sự điều động của thiếu tá Võ Thị Hiền, đã lột trần truồng Mục sư Chính, rồi cười hô hố như lũ côn đồ. Tin mới nhất, ngày 12-10 vừa qua, khi Mục sư Nguyễn Công Chính thăm mẹ già từ Huế trở về Gia Lai, thì bị bọn công an giả dạng côn đồ đón ngay trước cổng nhà, đánh hội đồng rất dã man. Bà Mục sư chạy ra can ngăn bên vực chồng cũng bị đánh, mặc dầu bà đang mang thai 8 tháng. Hiện chúng đang giam giữ ông bà Mục sư tại

phường Hoa Lư. Còn với Phật giáo, thì Bán nguyệt san Tự do Ngôn luận đã viết: *Tại huyện Lục Nam, tỉnh Bắc Giang cuối tháng 6 vừa qua, 4 tu sĩ và 5 cư sĩ Phật giáo đã bị lột trần truồng, bị đánh đập, bị dùi cui điện dí vào chỗ kín, bị treo ngược lên trần nhà, bị bắt nuốt lại thức ăn đã ói ra, tất cả đều bị thương tật suốt đời, một số trở thành u mê ngờ ngạc.* Đó cũng là cách thức mà Việt cộng đã thực hiện trước đây để giết chết hàng trăm Linh mục như Nguyễn Văn Chưởng, Nguyễn Văn Huyền, Mai Bá Nhạc thuộc giáo phận Thanh Hóa, Linh mục Nguyễn Văn Vinh, Tổng giáo phận Hà Nội. Chúng cũng từng bắt bớ và cướp đoạt rất nhiều cơ sở đất đai tài sản của các tu viện của các Giáo Hội để sau đó biến thành cửa riêng. Chúng cũng liên tục quẫn thúc, bắt giết các Hòa thượng, Thượng tọa từ các thầy Tuệ Quang, Tuệ Chiếu trước đây và đầy ải cảm đoán các Hòa thượng Huyền Quang, Quảng Độ, các Thượng tọa Tuệ Sĩ, Thiện Minh, và ngăn cản các sinh hoạt của Giáo Hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất hiện nay.

Kính thưa quý vị,

Trên đây chỉ là mặt nổi của vấn đề. Điều cốt lõi thuộc về chính sách nhất quán, trước sau như một của chủ nghĩa cộng sản, đó là chính sách triệt tiêu các tôn giáo một cách tinh vi, thâm độc vốn đã trở thành bản chất của chế độ. *Đất nước còn là còn tất cả, để đất nước mất vào tay cộng sản là mất tất cả!* Đã hơn một lần, Hồng y Phạm minh Mẫn, Tổng Giám mục TGP Sài Gòn, khi trả lời câu hỏi: Việt Nam có tự do tôn giáo không, đã nói: *Tự do tôn giáo chúng tôi mong muốn nó lớn bằng cái bàn, nhưng hiện nay ở Sài Gòn, tự do đó nó bằng cái đĩa, còn các nơi khác nó bằng cái ly, cái muỗng, mà còn phải phụ thuộc vào cơ chế xin-cho.* Cái đĩa so với cái bàn chỉ bằng 1% mà vẫn còn phải lệ thuộc vào cơ chế xin-cho, đó là việc được phép tổ chức các ngày lễ lạc linh đình, như một cách góp phần tô son trát phấn cho chế độ. Còn 99% là phần tự do bị chế độ cộng sản tước đoạt. Những quyền tự do này mới chính là phần quan trọng làm nên phẩm tính của các tôn giáo. **Một là** các tôn giáo không được tự do thành

lập, không được tự do tham gia các sinh hoạt giáo dục, từ thiện, xã hội như truyền thống ở tất cả các quốc gia tự do dân chủ. Tất cả đều phụ thuộc vào cơ chế xin-cho mà cho bao nhiêu, nhiều ít còn tùy vào mức độ cộng tác với chế độ độc tài và tùy thuộc vào cảm tính các quan chức địa phương -thường là trên bảo dưới không nghe. **Hai là** các tôn giáo không có quyền tự do tuyển mộ, giáo dục, huấn luyện và bổ nhiệm nhân sự của mình. An ninh các địa phương can thiệp sâu và thô bạo việc tuyển lựa, không loại trừ thủ đoạn chui sâu leo cao, sắp đặt người của đảng vào các chủng viện, tu viện để trở thành các chức sắc tôn giáo. **Ba là** các tôn giáo không được quyền tự do ngôn luận, nhất là quyền tự do báo chí, xuất bản, in ấn, phát thanh và truyền hình. Chỉ với 3 triệu đảng viên, đảng Việt cộng đã có tới 600 tờ báo các loại, mặc dầu chỉ chuyển tải một nội dung duy nhất theo chỉ thị của đảng. Còn 80 triệu đồng bào Việt nam, trong đó có hàng chục triệu Phật tử, 8 triệu tín hữu Công giáo, 8 triệu tín đồ PG Hòa hảo, hàng triệu tín hữu Cao đài, Tin lành, lại không có được một tờ báo, không có được một tiếng nói để quảng bá sự thiện, bảo vệ công bằng và lẽ phải. Theo qui luật biện chứng duy vật của Marx, thì **hạ tầng kinh tế quyết định các cấu trúc chính trị văn hóa.** Kinh tế chỉ huy thực chất chỉ là cái vỏ bọc để cho một chế độ độc tài tàn bạo nhất cướp đoạt tất cả quyền sở hữu vào tay một thiểu số thống trị, mà chúng gọi một cách hoa mỹ là "sở hữu tập thể", đồng thời chúng triệt tiêu tất cả giá trị nhân bản và thay vào đó là một lý thuyết duy tâm giáo điều, một thứ tôn giáo mới. Chỉ khác là, thay vì hứa hẹn một Thiên đàng siêu nhiên, một Niết bàn nơi cõi Phật, một nơi Cực lạc của Allah, thì chúng hứa hẹn một Địa đàng cộng sản ngay ở trái đất này. Với các tôn giáo khác thì để đạt được hạnh phúc, con người phải tu thân, phải thực hành điều thiện, phải đấu tranh với cái ác, để không những chỉ tìm hạnh phúc cho riêng bản thân, mà còn có nhiệm vụ kiếm tìm hạnh phúc chung cho nhân loại nữa. Còn đối với cộng sản giáo, thì cái gọi là "đạo đức cách mạng", là phải lật ngược (đầu chúc xuống đất) các giá trị đạo đức nhân bản, là phải gây hận thù, phải đấu tranh giai cấp, con tố cha, vợ tố chồng, phải tiêu diệt kẻ thù của giai cấp vô sản:

Giết, giết nữa, bàn tay không phút nghỉ

Cho ruộng đồng lúa tốt, thuế mau xong

Cho đảng bền lâu cùng rập bước chung lòng

Thờ Mao chủ tịch, thờ Xít ta lin bất diệt.

Thử hỏi, nếu không có lệnh của Hồ Chí Minh, làm sao Tô Hữu dám viết ra những câu thơ đó? Ngay từ sau ngày cướp chính quyền 1945, để thực hiện âm mưu đánh gục giai cấp tư sản, Hồ đã đốc thúc một đoàn quân vô lại tay búa tay xà beng rần rần kéo đi tàn phá nhà cửa, phố xá ở nhiều thành phố, thị xã, dưới chiêu bài “*tiêu thổ kháng chiến*”, khiến nhiều người, ngay cả các nạn nhân, đôi khi vẫn còn tưởng đó là hành động yêu nước.

Kính thưa quý vị,

Khi nền kinh tế chỉ huy bị phá sản, nó kéo theo sự sụp đổ tất cả các cấu trúc chính trị là hệ thống cộng sản Liên Xô và Đông Âu. Đó là hệ quả tất yếu của qui luật xã hội. Hiện chỉ tồn tại 4 chế độ cộng sản là Trung Quốc, Bắc Hàn, Cu ba và Việt Nam bất hạnh. Những chế độ này muốn sống còn đã phải vội vã thay hình đổi dạng, chuyển đổi chính sách từ kinh tế chỉ huy lạc hậu, trao đổi hàng hóa sang kinh tế thị trường. Nhưng với bản chất gian manh, chúng vẫn ngoan cố bảo vệ cái đuôi “xã hội chủ nghĩa”: kinh tế thị trường theo định hướng XHCN. Trên nền tảng đó, tất cả thượng tầng cấu trúc như nhà nước chính trị, tôn giáo, luật pháp, giáo dục, văn hóa, cũng đều phải gắn thêm cái đuôi định hướng XHCN xấu xa lỗi thời. Nghĩa là trên thực tế, các tôn giáo cũng như tất cả các cấu trúc xã hội khác, vẫn nằm trong vòng kẹp của chế độ độc tôn. Tất cả đều là “*sở hữu toàn dân*”; *nhân dân làm chủ, nhà nước quản lý, đảng lãnh đạo* (đúng là một trò chơi chữ *đều cang*). Nhà nước quản lý, đảng lãnh đạo từ khóm bèo trôi sông đến con trùn dưới đất. Những thành phần tôn giáo nào đi theo định hướng XHCN (xếp hàng cả ngày, xạo hết chỗ nói, xiết họng công nhân, xụp hàm cả nút, xã hội cướp ngày) thì thường cũng chỉ lẳng xăng chạy cờ, xum xoe lui tới các cơ quan *mặt tron*, và thường cũng nhận nhanh được một vài thứ tự do rơi vãi của chúng, tí như được để dãi cho xuất cảnh quyền góp để chúng cũng được chia chác -và họ thường ngày thơ nói rằng Việt Nam hiện có tự do tôn giáo- trong khi họ cố giấu kỹ cái đuôi “*định hướng XHCN*”, vì chỉ những kẻ nào có cái đuôi “*định hướng XHCN*” ấy, mới có được một chút tự do cỡ bằng cái đĩa. Họ hoan hỉ với cơ chế xin-cho, nhưng xin thì nhiều, mà bố thí chẳng bao nhiêu. Vậy đâu là **định hướng tôn giáo?**

Các Tôn giáo phải sống trong lòng xã hội, và không có gì của con người mà lại không gieo âm hưởng trong lòng các tín hữu. **Đạo là con đường giải phóng cho đời. Đạo mà không cứu đời thì không còn là đạo.** Và bởi vì Việt Nam hiện nay, đời đã bị bọn Maphia cầm quyền làm băng hoại đến tột cùng, mọi giá trị đạo lý dân tộc bị đảo lộn, sinh mạng con người bị coi thường, nhân phẩm bị bán rẻ, tham ô những lạm, cướp đoạt đất đai tài sản vô tội vạ, cắt đất dâng biển cho Tàu cộng. Một thiểu số đảng viên và bọn lọc lừa nắm giữ đến 90% tổng tài sản quốc gia, còn 90% nhân dân sống dưới mức nghèo khổ với 10% tổng tài sản. Một xã hội bất công mà mâu thuẫn đối kháng đã lên tới cực điểm như thế, theo qui luật xã hội duy vật, ắt sẽ tự tiêu vong. Chỉ cần chút xúc tác. **Chính lúc này đây, đạo phải dẫn thân vào đời để làm muối men, làm chất xúc tác.** Các tôn giáo không thể có ý tưởng mơ hồ về chủ nghĩa vô thần cộng sản. Đức cố Giáo hoàng Gioan-Phaolô II đã nói với cố Giám mục Nguyễn Kim Điền, vị Giám mục đã bị cộng sản đầu độc chết tại bệnh viện Chợ Rẫy: “**Chủ nghĩa cộng sản chỉ toàn là dối trá và không thể thay đổi được**”. Cố Giám mục Nguyễn Kim Điền cũng từng nói: “*Đã có những giám mục, linh mục hi sinh mạng sống vì đạo, nhưng chưa có giám mục, linh mục hi sinh mạng sống vì bệnh vực nhân quyền, vì bệnh vực người dân bị áp bức bất công*”. Giáo hoàng Biển Đức 16 khi còn là Hồng y, cũng đã viết: “**Điều quan trọng đối với tôi là không vì chiều theo dư luận, hoặc để được dư luận công nhận mà hi sinh chân lý. Phải đặt điều thiện lên trên thị hiếu và dư luận. Các Giám mục phải nói lên cái xấu cái ác của thời đại, phải nhắc nhở lương tâm những kẻ cầm quyền thờ ơ trước thống khổ của thời đại. Tôi nghe vang vọng lời Thánh kinh kết án nghiêm khắc những mục tử chỉ biết câm lạng để tránh phiền toái và vì thế đã để cho nọc độc lan truyền. Tôi ghê sợ hình ảnh một giám mục chỉ lo an phận mà tìm hết cách che đậy và né tránh mọi thứ xung đột chỉ để tìm sự yên ổn cho mình**”. Bao nhiêu năm qua, chính vì thái độ tránh né hoặc thỏa hiệp với bạo quyền xảo trá lưu manh lọc lừa, mà xã hội ngày càng băng hoại, bất công gian ác ngày càng phổ biến, di họa lâu dài cho đất nước cho dân tộc. Trước hoàn cảnh khốn cùng như thế mà cứ an nhiên tránh né, hoặc cứ hãnh tiến thì đưa xây dựng nhà thờ, cơ sở cho sang trọng thì thật

khó biện minh! Trách nhiệm đó không thể bào chữa hay thoái thác!

Kính thưa quý vị.

Nay là giờ thuận lợi, nay là thời điểm để dân tộc và tôn giáo liên hợp lại. Tự do không thể van xin mà có. Tự do phải đấu tranh để giành lấy. Tự do tôn giáo, tự do ngôn luận, tự do báo chí là những quyền căn bản của con người không phải van xin bọn Việt cộng ban bố cho, mà đó là quyền mà mỗi người đã có, phải có. Không van xin nữa. Có van xin chúng cũng không cho. Điển hình là vừa mới đây, sau Hội nghị của Hội đồng Giám mục Việt Nam, khi các Giám mục vào “*triều yết*” chủ tịch Nguyễn Minh Triết, có nêu lên một số vấn đề nhưng Nguyễn Minh Triết, hoặc ngủ gật, hoặc không thèm nghe, đã chẳng trả lời gì hết. Vậy thì xin làm gì cho nhục nhã? Phải tự giành lấy nhân quyền chính đáng hiện thực cho bản thân mình, cho tôn giáo mình, cho đoàn thể mình, cho dân tộc mình. Đã có những người con ưu tú đang dũng cảm đấu tranh cho quyền con người Việt Nam. Các tôn giáo sống trong lòng xã hội, có trách nhiệm dẫn thân, nhập thế, đồng hành với dân tộc để giành lại cho dân tộc tự do dân chủ, công bằng nhân ái sánh vai cùng thế giới. Không thể cúi đầu chấp nhận một chế độ làm băng hoại dân tộc, bần cùng hóa nhân dân! Không thể cứ im lặng để mặc bạo quyền biến đất nước trở lại thời kỳ lạc hậu và nô lệ! Người Việt hải ngoại chúng ta quyết tâm ủng hộ các phong trào đấu tranh đòi tự do tôn giáo và nhân quyền tại Việt Nam! Các tôn giáo bị áp bức hãy liên hợp lại!!!

Xin cảm ơn quý vị.

Lm Nguyễn Thanh

TIN TỨC
Ks Đỗ Nam Hải và Gs Nguyễn Chính Kết bị đàn áp

Sài Gòn, sáng 15-10-2006, Ks Đỗ Nam Hải, Gs Nguyễn Chính Kết và chị Lê Phương Thi đã đến 1 quán Cà phê để cùng nhau trao đổi và góp ý về bản «Tuyên Bố Thành Lập Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam» hầu sau đó đem tới Bs Nguyễn Đan Quế để nhờ ông tiếp tục góp ý cho hoàn chỉnh. Nhưng đến khoảng hơn 9g, CA quận Phú Nhuận đã đưa lực lượng tới để yêu cầu 3 người về đồn CA phường 9, quận Phú Nhuận để làm việc về những gì liên quan đến văn bản hồi ấy. Đến gần 18g, khoảng 20 CA đã đến nhà Gs Nguyễn Chính Kết để khám xét hành chính phòng làm việc của ông. Sau khoảng một tiếng làm việc, họ đã tịch thu của Gs 2 CPU máy tính, một cửa chính Gs và một cửa của con gái. (xem tiếp trang 18)

Cái nút đang cột chặt nguyên trạng **VIỆTNAM** đã mở !

Nguyễn Ngọc Đức

Sự kiện mà nhiều người VN mong đợi từ lâu đã xảy ra. Ngày 16-10-2006, Liên Minh Các Lực Lượng Dân Tộc Đấu Tranh Vì Tự Do, Dân Chủ và Nhân Quyền Cho VN - gọi tắt là Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền VN (LMDCNQVN) - đã được chính thức thành lập, với rất nhiều gian nan và trắc trở. Những gian nan và trắc trở này, không chỉ là những khoảng cách địa lý mà những người dân chủ không có cách nào thu ngắn được, mà còn đến từ những áp lực, những trò chơi bản của nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam. Nhưng tất cả đều không còn hiệu quả đối với quyết tâm của những nhà dân chủ trong nước. Họ đã kiên cường vượt qua những gian nan và trắc trở này để cho ra đời một thực thể đấu tranh chung, một thực thể mà người VN hằng mong đợi.

Thật vậy, ai cũng biết là muốn chấm dứt chế độ độc tài và lạc hậu hiện nay, những cá nhân, lực lượng tranh đấu cho dân chủ phải tìm cách liên kết lại. Nhưng nói liên kết thì dễ, làm thế nào để liên kết mới là khó. Những khó khăn trong việc hình thành một liên minh chung không chỉ đến từ những khác biệt về chủ trương, đường lối giữa những người tranh đấu cho dân chủ, mà còn đến từ những khó khăn liên lạc, trao đổi do khoảng cách địa lý và những biện pháp cô lập của nhà cầm quyền. Ngoài ra, khó khăn còn đến từ những thủ đoạn gieo rắc nghi kỵ, tạo phân hóa của tập đoàn độc tài. Vì vậy, mặc dù tất cả những người tranh đấu cho dân chủ đều có cùng một mong muốn là liên kết, nhưng họ đã phải trải qua một tiến trình rất dài trong nhiều năm, để cuối cùng một LMDCNQVN mới được ra đời.

Điểm cốt lõi giúp cho LMDCNQVN ra đời là ngày nay, hầu hết

những cá nhân, lực lượng tranh đấu đều nhận thức rằng không thể sử dụng bạo lực hay bạo động để xô ngã chế độ độc tài, vì đây là điểm mạnh nhất của chế độ. Trong khi đó, sự sụp đổ của nhiều chế độ độc tài trên thế giới trong thời gian qua đã chứng minh rằng phương pháp đấu tranh hòa bình, bất bạo động là phương pháp hữu hiệu nhất hiện nay để tấn công vào những điểm yếu của chế độ, làm soi mòn các cột trụ chống đỡ và cuối cùng tập đoàn độc tài sẽ phải sụp đổ dưới áp lực đấu tranh của quần chúng. Sự đồng thuận về điểm cốt lõi này đã giúp những cá nhân, lực lượng tranh đấu có thể hợp tác với nhau trong một liên minh chung.

Một điểm cốt lõi khác cũng rất quan trọng là tuy đấu tranh bằng phương pháp hòa bình, bất bạo động, nhưng cuộc đấu tranh cho dân chủ và nhân quyền phải là một cuộc đấu tranh triệt để, không khoan nhượng. Đó là trong mọi trường hợp, mục tiêu dứt điểm chế độ độc tài để xây dựng một thể chế chính trị dân chủ đa đảng phải được theo đuổi. Khi nào sinh hoạt chính trị của Việt Nam vẫn bị thao túng bởi một đảng, cuộc đấu tranh này coi như chưa đạt được mục tiêu. Với tinh thần triệt để đó, những thành viên đứng trong liên minh phải dứt khoát không thỏa hiệp với chế độ độc tài trong suốt tiến trình tranh đấu. Sự đồng thuận về điểm cốt lõi này sẽ giúp cho mọi thành viên tránh được những cạm bẫy do chế độ độc tài giăng ra hầu tạo cơ hội thoát hiểm để tồn tại.

Sau cùng, vai trò và hình thức phối hợp của thực thể đấu tranh chung cũng là những điểm cần được sự đồng thuận để thực thể này có thể thật sự trở thành nơi quy tụ của hầu hết các lực lượng dân tộc. Muốn như vậy, thực thể này cần

giới hạn trong vai trò mở đường, khai phá để thay đổi nguyên trạng hiện nay, nhưng sẽ không trở thành một thực thể cầm quyền trong tương lai. Vì với tinh thần chấp nhận đa nguyên, bối cảnh sinh hoạt chính trị dân chủ sẽ là một cuộc cạnh tranh trong công bằng và trong sáng giữa các chính đảng. Do đó, vai trò của thực thể đấu tranh chung hiện nay sẽ phải chấm dứt khi đất nước đã thanh toán xong chế độ độc tài. Mặt khác, cũng trong tinh thần chấp nhận đa nguyên, thực thể này phải chấp nhận những khác biệt giữa các thành viên, phối hợp với nhau nhưng không thống hợp vào nhau và chỉ dựa trên các mục tiêu đã đồng thuận để cùng thúc đẩy những công việc chung. Đây là yếu tố giúp cho thực thể chung vừa tổng hợp được sức mạnh, vừa tôn trọng những bản sắc và hoạt động riêng của mỗi thành viên.

Điều đáng mừng là LMDCNQVN đã được đặt đề trên các nền tảng nói trên, nên đã thật sự gỡ được một nút quan trọng mà cách đây hơn 4 năm, nhà dân chủ Nguyễn Vũ Bình đã từng nêu lên. Vào tháng 6-2002, khi trả lời phỏng vấn của đài BBC, anh Nguyễn Vũ Bình cho rằng tình hình đất nước đòi hỏi sự xuất hiện của một tập hợp đấu tranh công khai và theo anh thì "đây là điểm đột phá, là cái nút của tất cả các nút. Nếu mình gỡ được cái nút này là giải quyết được toàn bộ vấn đề".

Ngày nay, điểm đột phá này đã được vượt qua, "cái nút của tất cả các nút" đã được gỡ. Nhưng anh Nguyễn Vũ Bình vẫn còn đang ở trong tù. Bốn nhà dân chủ của khối 8406 và một số đảng viên của đảng Dân Chủ Nhân Dân vẫn còn đang bị bắt giam. Sự khống chế của nhà cầm quyền đối với các nhà dân chủ trong nước vẫn còn rất chặt chẽ. Điều đó cho thấy sự ra đời của LMDCNQVN tuy là một bước đột phá quan trọng, nhưng vẫn chưa đủ để giải quyết toàn bộ vấn đề. Vì trên thực tế, sức mạnh thống trị của đảng cộng sản Việt Nam còn rất lớn. Sức mạnh này chỉ có thể bị soi mòn bằng sức công phá của mọi tầng lớp quần chúng VN. Do đó, sau khi mở

được cái nút đang cột chặt nguyên trạng VN, LMDCNQVN cần chú trọng đến nỗ lực kết hợp cuộc đấu tranh cho dân chủ và nhân quyền với những nỗ lực đa dạng của nhiều tầng lớp quần chúng đang đứng lên đấu tranh cho dân sinh, dân quyền. Làm được sự kết hợp này, sức mạnh của LMDCNQVN sẽ vô cùng to lớn và chắc chắn sẽ hoàn tất được mục tiêu đề ra là "thay thế triệt để thể chế chính trị độc đảng toàn trị lạc hậu hiện nay bằng thể chế chính trị đa đảng tiến bộ"./.

Nguyễn Ngọc Đức

Tin tức tiếp trang 16

Mặc dù CA tìm cách ngăn cản sự hình thành bản «Tuyên Bố Thành Lập Liên Minh DCNQ Việt Nam», nhưng bản tuyên bố này vẫn được hoàn chỉnh để ra đời vào ngày 16-10-2006, đánh dấu một bước tiến nữa khá quan trọng của phong trào tranh đấu đòi tự do dân chủ cho Việt Nam.

Kể từ hôm đó đến nay, hai nam chiến sĩ HB mỗi ngày đều phải đến CA quận Phú Nhuận để bị thẩm vấn. CA đã in ra từ máy vi tính của Gs NCK mấy trăm tài liệu đấu tranh dân chủ do Gs viết hoặc lấy từ các trang mạng. Hôm 19-10, CA báo cho biết họ dự định truy tố Ks ĐINH 2 "tội danh": thông tin, tuyên truyền chống nhà nước và làm gián điệp. Còn Gs NCK 3 "tội danh": lưu trữ tài liệu phản động, thông tin tuyên truyền chống nhà nước và làm gián điệp. Hai vị đã phản bác ngay sự gán ghép lếu láo và trò hù dọa thô thiển này. Đến nay, hai nhà tranh đấu vẫn vững chãi tinh thần và tuyên bố sẵn sàng ra trước tòa án phi pháp của CS để đấu tranh cho nhân quyền dân chủ.

Liên Minh DCNQVN thành lập UB Nhân quyền và UB Tôn giáo

Ngày 21-10-2006 vừa qua, dù trong vòng kiểm tỏa, KS Đỗ Nam Hải và GS Nguyễn Chính Kết vẫn họp cùng CSQ Trần Anh Kim và CV Nguyễn Phong (4 vị đều ở trong Ban Điều Hành LMDCNQVN) để ra QUYẾT ĐỊNH SỐ 1, gồm 3 điều: 1- Thành lập hai Ủy Ban đầu tiên của Liên Minh là UB Nhân Quyền, do LS Nguyễn Văn Đài, Hà Nội, phụ trách, và UB Tôn giáo, do MS Nguyễn Hồng Quang, Sài Gòn, phụ trách. 2- LS NVĐ và MS NHQ có toàn quyền quyết định về nhân sự và những hoạt động thuộc UB mình phụ trách, theo đúng tinh thần và nội dung của bản Tuyên Bố Thành Lập Liên Minh ngày 16-10-2006. 3- Các Ủy Ban khác của Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam sẽ lần lượt được thành lập theo yêu cầu thực tiễn. (xem tiếp trang 22)

LIÊN MINH DÂN CHỦ NHÂN QUYỀN

ra đời với sứ mạng chuyển hoá Đất Nước đến nền Tự do Dân chủ thật sự

Hơn nửa thế kỷ rồi, Dân tộc Việt Nam phải sống dưới sự kềm kẹp của một chế độ bạo tàn, do việc những người CSVN giành quyền cai trị Đất nước cách độc đoán. Người Dân thường được "hưởng" thứ Tự do Bánh vẽ do đảng CS nặn ra bằng Hiến pháp (trong đó ghi đủ mọi thứ tự do cho Công dân), bằng các tổ chức công quyền được cấu tạo qua hình thức "đảng cử Dân bầu", từ Trung ương như Quốc hội, đến địa phương là các Ủy ban và Hội đồng Nhân dân tỉnh, huyện, phường, xã, bằng hệ thống tuyên truyền dối trá, ra rả hàng ngày qua các loa phóng thanh khắp hang cùng ngõ hẻm, từ tỉnh thành đến thôn quê (với khẩu hiệu nghe mà xấu hổ: "Không có gì quý hơn độc lập tự do"!)." Đảng bắt người Dân phải ghi trên các đơn từ hoặc bất cứ giấy tờ gì gửi đến các cơ quan Nhà nước: "Độc lập - Tự do - Hạnh phúc." Độc lập thì cũng tạm gọi là có, mặc dù chóp bu Hà Nội luôn xin xỏ ông Trung Quốc vĩ đại cho ý kiến mỗi khi cần bàn bất cứ chuyện gì thuộc về Đất nước Việt Nam, rồi đã dâng một phần đất, phần biển qua 2 Hiệp định Biên giới năm 1999 và 2000 cho ông vĩ đại này rồi. Nhưng còn tự do và hạnh phúc của người Dân thì chẳng ai tìm được nơi đâu cả! Trên toàn Đất nước, người ta chỉ thấy ở hạ tầng cơ sở, bọn công an nô bộc của ĐCS, bắt luận ngày đêm, muốn xông vào nhà ai để kiểm soát, bắt nạt, tịch thu mọi thiết bị như máy vi tính, điện thoại, sách báo... thì bọn cường hào ác bá này chỉ cần chụp cho người Dân đó cái mũ "phản động" là xong ngay, như chúng đã và đang tung hoành làm thế khắp mọi miền Đất nước. Ở thượng tầng cơ sở thì bọn chóp bu thường kết tội các nhà bất đồng chính kiến là những kẻ "lạm dụng Tự do Dân chủ". Nghe mà nực cười! Tự do ở đâu mà dám bảo là Dân lạm dụng?

Không còn người nổi thứ tự do bánh vẽ này cũng như ách cai trị bạo tàn gian dối của chế độ CS được nữa, ngày 8-4-2006, 118 nhà tranh đấu đã cương quyết giành quyền tự quyết cho một VN Tự do Dân chủ bằng cách ra bản "Tuyên Ngôn Tự do Dân chủ cho VN năm 2006". Chỉ

trong một thời gian ngắn, ai cũng thấy đã có sự hưởng ứng, tham gia đông đảo của quần chúng trong Nước, sự đồng tình cổ vũ của nhiều tổ chức chính trị trên thế giới, đặc biệt là Hoa Kỳ, cùng với sự nhiệt thành ủng hộ của khối người Việt hải ngoại, khiến cho nhóm 118 người biến thành Khối 8406 đông đảo.

Trước sự lớn mạnh của phong trào tranh đấu cho một Đất nước Tự do, ngày 22-8-2006, Khối 8406 lại đưa ra "Tiến Trình Dân Chủ Hoá VN" gồm 4 giai đoạn và 8 bước, trong đó có bước 4 là việc các Chính đảng cũ phục hoạt và các Chính đảng mới được thành lập công khai, đưa ra cương lĩnh, mục tiêu, đường lối của mình với Quốc dân, để thu phục quần chúng tham gia ủng hộ.

Ngày 8-9-2006, Đảng Thăng Tiến VN tự công khai thành lập theo Tiến trình Dân chủ hóa nói trên. Đảng có trụ sở đặt tại đất Thần Kinh-Huế với một Ban Đại diện Thành lập gồm nhiều người trẻ như Nguyễn Phong sinh năm 1974, Cử nhân quan hệ Quốc tế, Trưởng Ban Đại diện; nữ luật sư Lê Thị Công Nhân sinh năm 1979, Phát ngôn viên của Đảng; sinh viên Hoàng Thị Anh Đào sinh năm 1986, Thư ký. Đảng Thăng Tiến Việt Nam vừa hình thành thì Nhà nước CSVN đã chỉ thị cho công an Hà Nội khủng bố nữ luật sư Lê Thị Công Nhân trong thời gian vừa qua như thế giới đã biết. Chúng mong bóp chết từ trong trứng nước Đảng này. Thế nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, đảng đã bành trướng mạnh. Sau một tháng, Đảng đã có hơn 700 đảng viên quốc nội với gần 300 nhân sĩ trí thức và 12 Văn phòng điều phối phát triển tại hải ngoại như Australia, Canada, Hoa Kỳ, Phần Lan, Đức, Pháp, Ý... Như thế chứng tỏ người Dân đã phá tan được nỗi sợ hãi, nhất là tuổi trẻ VN thật xứng đáng với vai trò rường cột của Nước nhà. Họ đã quyết tâm vùng dậy để đập tan bạo quyền cường lực!

Đã đến lúc Dân tộc VN phải dừng cảm liên kết cùng nhau đứng lên, quyết phá huỷ mọi thứ gông cùm do tên đồ tể là Chế độ CS áp đặt. Bởi vậy, ngày 10-9-2006, Khối 8406 đã kêu gọi thành lập "Liên Minh Các Lực

Lượng Dân Tộc, Dân Chủ và Nhân Quyền VN” với giọng khẩn thiết : “Chúng tôi nhận thấy Quốc Dân VN không nên tiếp tục ngồi yên nhìn giặc nội xâm kia tàn phá Quê hương thêm được nữa ! Đã đến lúc Dân tộc VN cần phải đứng cầm liên kết cùng nhau vùng lên, quyết đập tan mọi thứ gông cùm, xiềng xích do cái bóng ma của Chủ nghĩa cộng sản áp đặt lên Dân tộc VN chúng ta hơn 60 năm dài !”

Hưởng ứng lời kêu gọi này, ngày 20-9-2006, Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Chủ tịch Cao trào Nhân Bản, đã tuyên bố : “..Chúng tôi đồng ý với sáng kiến của Khối 8406... chúng tôi ủng hộ và cố gắng đóng góp phần mình cho một liên minh như vậy...” Hoà Thượng Thích Quảng Độ, Viện trưởng Viện Hóa Đạo GHPGVNTN, trong thư phúc đáp đề ngày 22-9-2006, cũng phát biểu: “...Chúng tôi hy vọng toàn thể Dân Tộc VN sẽ sớm thực hiện được khát vọng Tự Do, Dân Chủ và Nhân Quyền của mình.” Cụ Lê Quang Liêm, Hội Trưởng Trung Ương Giáo Hội Phật Giáo Hoà Hảo Thuần Tuý cũng đã tuyên bố vào ngày 26-9-2006: “...Giáo Hội PGHHTT tại VN triệt để hưởng ứng và ủng hộ lời kêu gọi thành lập một lực lượng Liên Minh Các Lực lượng Tự do, Dân chủ và Nhân quyền VN của Khối 8406”.

Cao trào đấu tranh đang nở rộ, như những ngọn đuốc soi đường bùng cháy, mang tính quyết liệt trong cuộc đấu tranh với bạo quyền tại Quốc nội hiện nay. Do những ngọn đuốc này, ngày 16-10-2006, các nhà đấu tranh trong nước đã tuyên bố thành lập Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền VN. Bản Tuyên Bố trình trọng nhắc lại câu nói khẩn thiết đã ghi trong Lời Kêu gọi ngày 10-9-2006 của Khối 8406 : “Chúng tôi hy vọng tất cả các cá nhân, tổ chức đảng phái... biết gạt sang một bên những khác biệt, ngăn cách, để cùng nhau sớm tiến đến việc thành lập một Liên Minh Các Lực Lượng Dân Tộc, Dân Chủ và Nhân Quyền VN...”

Liên Minh DCNQVN đã đưa ra 7 điều Cơ bản để thực hiện Sứ mạng Chuyển hóa đất nước sang nền Tự do Dân chủ thật sự. Sứ mạng đó được minh định ngay trong Điều cơ bản 1 của Bản Tuyên Bố: “Mục tiêu của LMDCNQVN là đấu tranh nhằm vận động sức mạnh của Toàn Dân để giải quyết dứt khoát sự lũng đoạn của Bộ Chính trị ĐCSVN, đưa đến thay thế triệt để thể chế chính trị độc đảng toàn trị lạc hậu hiện nay bằng thể chế chính trị đa đảng tiến bộ, nghĩa là thay thế sinh hoạt chính trị không công bằng, không chấp nhận cạnh

tranh bằng sinh hoạt công bằng, có cạnh tranh trong sáng”.

Trong mục tiêu đấu tranh, Bản Tuyên bố cũng nhấn mạnh rằng : “...Khi chưa hình thành được một nền chính trị có đối lập, có cạnh tranh, tôn trọng công bằng, dân chủ mà cá nhân hay tổ chức nào cố tình tham chính thì không được mời tham gia LMDCNQVN này”. Đây là điều cốt yếu để loại bỏ các phần tử trở cờ đón gió, có thể nhảy vào Chính trường để tô hồng và nuôi dưỡng chế độ độc tài đảng trị.

Dân tộc VN đã quá đau thương qua cuộc chiến tranh huynh đệ tương tàn do ĐCSVN chủ xướng và kéo dài hơn 3 thập niên, đến năm 1975. Để chấm dứt cảnh đầu rơi máu đổ, LMDCNQVN đã đưa ra phương pháp đấu tranh là ôn hoà, bất bạo động, còn tuyên bố thẳng thắn: “Những người có chủ trương khác với phương pháp đấu tranh trên, không được mời tham gia LMDCNQ này”.

Với mục tiêu và phương pháp đấu tranh trên, Liên Minh chắc chắn sẽ được toàn Dân ủng hộ, được đa số quần chúng tham gia, được các đảng phái chính trị phi cộng sản đồng lòng đi vào. Tất cả sẽ liên kết với nhau trong công cuộc đấu tranh để hoàn thành sứ mạng chuyển hóa Đất nước đến nền Tự do Dân chủ thật sự.

Tuy là một tập hợp các lực lượng đấu tranh như thế, LMDCNQ vẫn tôn trọng bản sắc riêng của cá nhân hay của các tổ chức chính trị khác, như nội dung điều cơ bản thứ 3 trong Lời Tuyên bố: “...Họ vẫn có quyền giữ lại những bản sắc riêng của cá nhân hay tổ chức mình miễn là không trái với mục tiêu và phương pháp đấu tranh trên ...”

LMDCNQVN ra đời cũng nói lên chính nghĩa cuộc đấu tranh hiện nay của Toàn Dân: nhất định cái thiện thắng cái ác, chính nghĩa thắng phi nghĩa, dân chủ tiến bộ thắng độc tài lạc hậu.

Trước sự kèm kẹp của hệ thống công an tại VN hiện giờ, nhằm khủng bố và bóp chết các cao trào Dân chủ trong Nước từ lúc phôi thai, việc liên lạc giữa các nhà đấu tranh trong Nước quả là cam go và khó khăn ghê gớm. Thế nhưng các chiến sĩ dân chủ quốc nội đã kịp đưa ra Bản Tuyên bố Thành lập LMDCNQVN để tranh thủ thời gian, giành tính thời sự. Ngày công bố đã có sự hiện diện của một số đảng phái và tổ chức, gieo niềm hy vọng lớn cho Dân tộc VN : Đại diện Giáo hội Phật giáo Hoà hảo Thuần Tuý VN với cụ Hội trưởng Lê Quang Liêm; Cao trào Nhân bản VN với Bác sĩ Nguyễn Đan Quế; Khối 8406 gồm hàng vạn chiến sĩ Dân chủ Hoà bình trong và ngoài Nước với Ban đại diện Lâm thời là Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Cựu Sĩ quan Trần Anh Kim, Linh mục Nguyễn Văn Lý Huệ; Đảng Thăng Tiến VN với Trưởng Ban thành lập Nguyễn Phong; Đảng Tự do Dân chủ Việt Nam với Chủ tịch Hội đồng sáng lập Trần Tĩnh Lê. Chưa kể một số nhân vật tiếng tăm tham gia từ hải ngoại. Tổng số ngày công bố đã có 12 đơn vị tham gia Ban Đại Diện, gồm các Đảng phái và cá nhân .

Theo đường hướng đấu tranh của LMDCNQVN, chắc chắn Đất nước sẽ chuyển hoá sang Tự do Dân chủ thật sự cho Toàn Dân Việt một ngày không xa. Xin hãy gạt sang một bên những khác biệt để cùng nhau chiến thắng bạo quyền!

20.10.2006

SÔNG

*Sống thành vô dụng sống a ha,
Sống chẳng nên thân sống gọi là,
Sống quen luôn cúi người khinh rẻ,
Sống chịu khờ ngu kẻ đập chà,
Sống mơ bóc lột cho đầy túi,
Sống tưởng phù hoa bóng ngọc ngà,
Sống lán vinh ba vui phú quý,
Sống chen đĩa vị thích kẻ khà,
Sống nhìn thế sự như đạo mát,
Sống nghĩ phù sinh tựa cuộc trà,
Sống lo ăn diện không lo nước,
Sống biết bản thân chẳng biết nhà,
Sống coi năm tháng bay theo gió,
Sống mặc trần gian chảy xuôi đà,
Sống mà như thế đừng ham sống,
Sống thành vô dụng sống a ha!*

CHẾT

*Chết vì dân nước, chết vinh quang,
Chết trả nợ trai, chết chẳng màng,
Chết không khuất phục tròn nô lệ,
Chết chẳng lạnh quanh giữa rồi nhân,
Chết đem độc lập cho nòi giống,
Chết để tự do lại nước làng,
Chết rơi da thịt tô sông núi,
Chết đổ máu xương nhuộm sử vàng,
Chết như Hồng Thái nơi Sa Điện,
Chết giống Đình Phùng tại Vụ Quan,
Chết danh còn gọi trai Thái Học,
Chết tiếng nói truyền gái Thị Giang,
Chết người hùng kiệt soi thế hệ,
Chết kẻ anh thư gọi trần gian,
Chết mà như thế, đành nên chết,
Chết vì dân nước, chết vinh quang!*

SONG AN NGỌC THÀNH HẢO

Kỷ niệm 50 năm cuộc tàn sát Cải cách Ruộng đất

**Xin đừng quên!
NỬA THẾ KỶ TRƯỚC**

Nguyễn Minh Cần

(Tiếp theo và hết)

Như trên tôi đã viết, tuy là chuyện CCRĐ đã qua từ lâu rồi, nhưng ngày nay, vẫn cần phải nói đến, vì ngày nay tập đoàn lãnh đạo ĐCS đang cố viết lại lịch sử, đang cho bọn bồi bút xuyên tạc lịch sử để chạy tội cho ông Hồ Chí Minh và cho ĐCSVN trong CCRĐ và cả trong nhiều việc khác nữa.

Cần phải nói công bằng là trước năm 1950, ông Hồ và ĐCSVN không nói đến CCRĐ, chỉ nói đến giảm tô, mà cũng chỉ trên giấy tờ và rất coi nhẹ việc thực hiện. Chỉ từ năm 1952, vấn đề giảm tô và CCRĐ mới đặt ra một cách gắt gao. Như vậy có thể nói là việc CCRĐ là do sức ép của Stalin và Mao Trạch Đông. Nhưng khi ông Hồ đã nhận làm CCRĐ là ông và ĐCSVN đã làm một cách tin tưởng và tích cực. Cũng có thể do yếu tố tâm lý của một người trước đây đã từng bị Stalin và Quốc tế Cộng sản coi là hữu khuynh, thậm chí bị nghi ngờ, không giao việc trong thời hạn dài, nay lại bị nhận xét là coi nhẹ nhiệm vụ phản phong, thì ông càng phải cố tỏ rõ tinh thần khẩn cấp, kiên quyết của mình. Quả là hồi đó, ông Hồ và ĐCSVN cũng thật tình rất tin tưởng vào Stalin và Mao Trạch Đông. Chẳng thế mà ông đã công khai nói trước hội nghị cán bộ (1950) tại chiến khu Việt Bắc để chuẩn bị cho đại hội 2 của ĐCS sẽ họp năm sau là: “Các cô các chú nên biết rằng: ai đó thì có thể sai, chứ đồng chí Stalin và đồng chí Mao Trạch Đông thì không thể nào sai được”. Chính tôi có mặt trong cuộc hội nghị đó, tôi nghe rõ, nhiều người khác cũng nghe rõ như thế, có điều bây giờ họ không muốn hay không dám nhắc lại mà thôi. Đến đại hội 2 của Đảng (tháng 03.1951), ông Hồ lại cũng nói đúng như thế, và cụ Nguyễn Văn Trấn cũng đã kể lại chuyện đó trong sách của cụ “Viết Cho Mẹ Và Quốc Hội”. Cho nên ông Hồ làm CCRĐ rõ ràng với sự tin tưởng và tích cực. Vì thế, không phải ngẫu nhiên mà cụ Vũ Đình Huỳnh, người gần gũi ông nhất thời gian đó sau này

đã “khẳng định người chịu trách nhiệm chính trong sự gây ra những sai lầm trong CCRĐ là ông Hồ Chí Minh, chứ không phải ông Trường Chinh, như đã có sự ngộ nhận kéo dài nhiều năm. Trường Chinh là con dê tế thần cho sai lầm của ông Hồ” (xem “Đêm Giữa Ban Ngày” của nhà văn Vũ Thư Hiên). Theo tôi, đúng là ông Hồ phải chịu trách nhiệm chính, như cụ Vũ đã nói, nhưng Trường Chinh chẳng phải là “con dê tế thần” với cái nghĩa “oan dương” đâu, vì ông ta vừa là Tổng bí thư, vừa là chủ nhiệm UBCCRTW, ông ta là người điều hành mọi việc CCRĐ hồi đó, cho nên, nếu Trường Chinh không phải là thủ phạm số một thì cũng phải là thủ phạm số hai. Cái ý của cụ Vũ, theo tôi hiểu, là TW Đảng trong hội nghị lần thứ 10 (09.1956) đã không dám động gì đến Hồ Chí Minh, đã không dám nói đến trách nhiệm của ông Hồ (vì thi hành kỷ luật Chủ tịch Đảng, Chủ tịch nước thì... ôi thôi, ĐCS còn gì nữa!) mà chỉ đưa Trường Chinh và các ông khác ra “chịu trận” mà thôi.

Sau này, trong giới thân cận với giai cấp cầm quyền, có những người hay tung ra những câu chuyện về Hồ Chí Minh không tán thành chủ trương CCRĐ, không tán thành việc xử tử bà Nguyễn Thị Năm, không tán thành làm Chinh đốn tổ chức trong CCRĐ, v.v... Nhưng, xét cho cùng, loại chuyện đó chỉ là những huyền thoại không hơn không kém. Những huyền thoại ấy nhằm đánh lừa những người không biết tình hình thực tế hồi thập niên 50 ở miền Bắc và những thế hệ trẻ hậu sinh, nhằm chạy tội cho ông Hồ để vớt vát cái gọi là “tư tưởng Hồ Chí Minh” làm phao cứu mạng cho tập đoàn thống trị cộng sản. Hoàng Tùng, nguyên tổng biên tập báo Nhân Dân, nguyên bí thư TW ĐCSVN, nhiều năm làm tuyên huấn, v.v... là một trong số những “chuyện gia” sáng tác huyền thoại kiểu đó. Trong hồi ký “Những Kỷ Niệm Về Bác Hồ”, ông ta có kể lại về thái độ của ông Hồ đối với án tử hình bà Nguyễn Thị Năm như sau: “Họp Bộ chính trị Bác

nói: “Tôi đồng ý người có tội thì phải xử tội, nhưng tôi cho là không phải đạo nếu phát súng đầu tiên lại nổ vào người đàn bà, mà người ấy cũng giúp đỡ cho cách mạng. Người Pháp nói không nên đánh đàn bà, dù chỉ đánh bằng một cành hoa”. Sau cố vấn Trung Quốc La Quý Ba đề nghị mãi, Bác nói: “Thôi tôi theo đa số, chứ tôi vẫn cứ cho là không phải”. Và họ cứ thế làm” (xem đoạn trích, đăng trên tờ “Diễn Đàn Forum” ở Paris, số 123/11.2002, tr.15). Khi kể chuyện này, Hoàng Tùng đã cố lờ đi mấy điều thực tế lịch sử rất quan trọng: 1/ vào thời điểm nửa đầu thập niên 50, uy thế của ông Hồ trong Đảng là tuyệt đối, một lời của ông đã nói ra thì không một ai, kể cả các ông trong BCT, dám làm trái ý ông hết; 2/ tất cả các ông trong BCT TW, không trừ một ai hết, đều răm rắp giữ đúng tư cách một người học trò khiêm tốn, không bao giờ được phép quyết định những chủ trương lớn mà không có ý kiến ông, huống hồ là việc làm trái ý ông. Hồi 1952-1953 thì không thể nào có chuyện “Thôi tôi theo đa số” và “Và họ cứ thế làm” được! Nếu thật sự ý thức được là “không nên đánh đàn bà, dù chỉ đánh bằng một cành hoa”, mà ông Hồ chỉ lắc đầu một cái thôi, chứ không cần phải nói nhiều lời như Hoàng Tùng kể, thì chắc chắn là ông đã cứu được bà Nguyễn Thị Năm! Mà không chỉ một mình bà Năm! Thêm nữa, cái chữ “họ” trong câu của Hoàng Tùng “Và họ cứ thế làm” rất mập mờ: “họ” là ai? Các ông trong BCT hay các cố vấn? Các ông trong BCT thì chắc chắn là không. Còn các ông cố vấn có thể họ trái ý với ông Chủ tịch nước, Chủ tịch Đảng của Việt Nam, nhưng họ không thể bắt ép ông được, họ chỉ là cố vấn, chứ không có quyền biểu quyết, quyết định. Những cơ quan nào đã từng làm việc với cố vấn Trung Quốc hồi đó đều biết cái nguyên tắc đó. Cho nên có thể khẳng định rằng: Trong vụ án Nguyễn Thị Năm, đúng là ông Hồ đã không cứu bà Năm. Cũng như sau này, trong vụ án Xét lại – chống Đảng, ông đã không cứu ông Vũ Đình Huỳnh. Dù rằng ông biết rõ về họ.

Hơn nữa, một câu hỏi hoàn toàn chính đáng được đặt ra: trong suốt ba-bốn năm đảng đảng lễ nào ông Hồ và BCT không hề hay biết gì hết đến những thảm họa của người dân ở nông thôn mà họ cai trị hay sao? Lễ nào ông Hồ, Trường Chinh và các ông khác trong BCT không biết rằng ở quê hương mình những người đồng hương của họ đang khốn khổ ra sao? Lễ nào trong giới thân cận của ông Hồ và các uỷ viên BCT không có

một ai dám phản ánh tình trạng bị đát của người dân cho họ biết hay sao? Câu trả lời dứt khoát là: các ông ấy đều có biết, nhưng các ông đều im lặng! Im lặng đến nỗi ông Vũ Đình Huỳnh một lần đang ôm cũng cố chống gậy lên Chủ tịch phủ gặp ông Hồ và nói toạc vào mặt ông: “Máu đồng bào, đồng chí đã đổ mà Bác ngồi yên được à? Chúng ta tuy không có học, chúng ta dốt, chúng ta phải vừa làm vừa xây dựng chính quyền, vì dốt nát chúng ta mắc mọi sai lầm, nhưng chúng ta không có quyền để tay chúng ta nhuộm máu đồng bào, đồng chí!” (Xem “Đêm Giữa Ban Ngày”). Hoàng Tùng cũng đã lờ tịt cái thực tế lịch sử phũ phàng này: Trong suốt thời gian CCRĐ, ông Hồ, với tư cách là Chủ tịch nước, chưa hề ký một lệnh ân xá nào cho một ai bị án tử hình. Chỉ từ sau Đại hội lần thứ 20 ĐCS Liên Xô và nhất là sau hội nghị cán bộ cao cấp và trung cấp của Đảng (từ 28.04 đến 03.05.1956), do phản ứng rất mạnh của cán bộ thì mới có lệnh tạm thời chưa thi hành các án tử hình. Nhưng, than ôi, lúc đó thì... CCRĐ về cơ bản đã gần xong rồi! Lúc đó các đoàn và UBCCRĐTW đang bắt tay làm báo cáo tổng kết để chuẩn bị cho hội nghị TW Đảng kiểm điểm CCRĐ (tháng 09.1956).

Ngay cả việc Chính đồn tổ chức trong CCRĐ, Hoàng Tùng cũng cố tình đổ lỗi cho cố vấn Trung Quốc là chính, chứ không phải lỗi của ông Hồ và ĐCSVN. Ông Tùng viết: “Thuyết của họ là không dựa vào tổ chức cũ mà tổ chức lại một số tổ chức của Đảng, họ phủ nhận hết các tổ chức khác, như chính quyền, các đoàn thể. Ai lãnh đạo cách mạng tháng tám thành công, ai lãnh đạo cuộc kháng chiến từ năm 1945 đến năm 1953. Thế mà họ thẳng tay bỏ hết, trong đó có mấy ngàn người bị xử tử. Mục đích của họ không phải là CCRĐ mà là đánh vào Đảng ta. May mà đến năm 1956 ta kịp dừng lại (bao nhiêu đầu rơi, máu đổ và CCRĐ cũng đã gần xong, thế mà bảo là “kịp”! – Người viết), nếu không thì tan nát hết”. Một đoạn khác: “Đánh thuế công thương nghiệp, cải tạo tư sản cũng là do Trung Quốc đề ra. Hậu quả là hơn một triệu người di cư vào Nam. Ta đổ tội cho Pháp, Mỹ, điều đó chỉ đúng phần nào, còn là do ta vội, làm ẩu, đánh tràn hết. Không phải địa chủ mà phú nông, thậm chí trung nông cũng đánh. Đảng viên tốt cũng bị đánh. Kết quả của những chính sách, cải cách lúc đó là như thế” (xem tờ “Diễn Đàn Forum” nói trên). Đúng là các cố vấn Trung Quốc chỉ biết có kinh nghiệm CCRĐ ở Hoa Nam, khi Hồng quân

tiến xuống phía Nam, hầu như không có cơ sở tổ chức của ĐCS, nên có nhiều người không phải cộng sản cũng đã đứng ra lập tổ chức, lập chính quyền, vì thế khi làm CCRĐ thì ĐCS Trung Quốc cố tình nhân cơ hội ấy quét sạch các tổ chức đó đi lập những tổ chức mới của họ. Còn ở miền Bắc Việt Nam, tình hình hoàn toàn khác hẳn. Không thể làm rập khuôn theo kinh nghiệm Hoa Nam được. Tôi cũng chẳng thích gì các cố vấn Trung Quốc, nhưng tôi nghĩ rằng cần phải xét vấn đề khách quan theo đúng sự thật lịch sử, chứ không thể đổ lỗi, đổ tội tùm lum cho họ tất cả được. Ông Hồ và BCT TW ĐLĐVN sống và làm việc ở Việt Nam, có phải là trẻ con đâu mà bảo các ông cố vấn Trung Quốc xử gì là làm nấy? Chẳng qua chỉ vì khi đã say men “lập trường giai cấp đấu tranh”, say men Marxisme – Leninisme, Stalinisme, Maoisme... trong cuộc lên đồng tập thể, thì chính các ông lãnh tụ cộng sản Việt Nam cũng “hăng hái” không kém gì người ta. Tôi còn nhớ, có lần đọc bài nói chuyện của ông Hồ với cán bộ CCRĐ đảng trên tờ nội san “Cải cách Ruộng đất” (tạp chí lưu hành trong nội bộ), trong đó ông giải thích rất mộc mạc chủ trương không được dựa vào tổ chức cũ như sau: “Tổ chức cũ là “tổ kén”, các cô, các chú không được dựa vào...”. Lại cũng cái lối dùng hình ảnh như việc uốn tre đã nói trên! Năm 1962, khi nói chuyện về Tuyển tập Hồ Chí Minh với anh Nguyễn Kiến Giang, lúc đó là phó giám đốc Nhà xuất bản Sự Thật, anh kể rằng: “Làm tuyển tập đó chúng tôi mệt lắm, phải rà soát lại cả, bao nhiêu bài nói của ông cụ trong CCRĐ phải loại bỏ hay thu gọn lại”. Tôi hỏi anh có nhớ bài ông cụ nói “Tổ chức cũ là “tổ kén” không? Anh trả lời: “Có chứ! Bài đó phải loại bỏ. Cán bộ đảng viên nông thôn người ta đang oán giận đùng đùng, đưa vào tuyển tập thế nào được!”. Nếu ông Hồ không tán thành chủ trương của các cố vấn đối với tổ chức cũ ở nông thôn thì có ai bắt ông phải nói thế đâu?

Tôi kể lại những chuyện đó chỉ để đi đến kết luận này: ĐCSVN chớ nên đổ lỗi, đổ tội cho ai cả, mà cần thấy hết cái trách nhiệm lớn lao của mình trong CCRĐ. Chừng nào ĐCSVN chưa sám hối được về những tội ác đã gây ra, thì người dân chớ có hy vọng là Đảng sẽ sửa đổi, sẽ đổi mới và sẽ không tái diễn lại những tội ác trước đây.

Cũng xin mọi người đừng quên: CCRĐ không phải là thảm họa đầu tiên, cũng chẳng phải là thảm họa cuối cùng mà tập đoàn thống trị cộng

sản Việt Nam đã gây ra cho dân tộc ta! Tôi không kể những thảm họa trước CCRĐ, mà chỉ nói ngay liền sau CCRĐ là vụ án Nhân Văn – Giai Phẩm, vụ án Xét lại – chống Đảng, rồi Cải tạo công thương nghiệp, đánh đổ tư sản ở miền Bắc, rồi cái nghị quyết số 49/NQ/TVQH của Thường vụ Quốc hội do Trường Chinh ký ngày 20-06-1961, nhốt hàng chục vạn người vô tội ở miền Bắc vào các trại tập trung khủng khiếp, rồi Tết Mậu Thân, v.v... và v.v... Nếu kể hết thì ta thấy cả một chuỗi dài tội ác khủng khiếp đã qua và đang tiếp tục mãi cho đến tận ngày nay. Có nhiên, ngày nay người ta dùng thủ đoạn tinh vi hơn, nhưng bản chất tội ác vẫn thế.

Tội ác mới gần đây nhất là vụ án Lê Chí Quang, xử một nhà yêu nước chân thành, một chí sĩ đáng kính dù chỉ mới ngoài ba mươi tuổi! Cái “tội” của anh là đã dũng cảm dám thân vị nước, đã dám kêu gọi dân cầm quyền hiện nay hãy cảnh giác kéo mang tội bán nước cho Bắc triều, đã dám đứng chân vào “Hội Nhân Dân Chống Tham Nhũng” những mong trừ được quốc nạn cho dân tộc. Tập đoàn thống trị cộng sản Việt Nam đã trắng trợn bày trò xử án để tống người thanh niên yêu nước vào tù, người thanh niên đã từng tuyên bố đánh thép chí hướng của anh trong bài tiểu luận nổi tiếng “Hãy Cảnh Giác Với Bắc Triều”: “Tôi viết bài này khi đang bị giam kẹp trong vòng nghiệp ngã của các lực lượng bảo thủ và tay sai cho Bắc Triều. Biết rằng, bài viết này không làm cho hào quang lấp lánh trên đầu tôi mà trái lại, càng đẩy tôi sâu thêm vào vòng nguy hiểm. Ngay như đối với một công thần của cách mạng, mà họ còn ngang nhiên tuyên bố xanh rờn: “...Sẵn sàng hy sinh Hoàng Minh Chính để bảo vệ chế độ”. Huống chi tôi chỉ là *con tốt đen để dằn bị biến thành vật tế thân cho bàn thờ Bắc Triều*. Dẫu sao trước hiểm họa khôn lường của tồn vong đất nước, tôi đâu dám nề hà xả thân, bởi tôi tâm niệm câu nói của Hàn Phi Tử: **“Nước mất, mà không biết là bất tri. Biết mà không lo liệu, là bất trung. Lo liệu, mà không liều chết là bất dũng”**. Chỉ mong sao tác lòng nhỏ mọn này, được lương tri dân tộc trong và ngoài nước soi thấu, và hết lòng, hết sức chỉ giáo” (01-10-2001).

Rất mong rằng trong dịp nhớ lại thảm họa CCRĐ, “lương tri dân tộc trong và ngoài nước”, nhất là lương tri giới trẻ nhận thức rõ ràng chế độ độc tài đảng trị mà còn thì những thảm họa tương tự vẫn sẽ còn tiếp tục, vì tập đoàn thống trị cộng sản không tôn trọng con người, không tôn

trọng sinh mạng và quyền tự do của con người, không tôn trọng luật pháp mà chỉ coi trọng quyền lực của họ là tối thượng mà thôi. Nhắc lại thăm hoa CCRĐ, chúng tôi rất mong mọi người, nhất là giới trẻ noi gương Lê Chí Quang, thêm quyết tâm tranh đấu sớm xoá bỏ chế độ độc tài nhằm chuyển hoá đất nước ta thành một xã hội dân chủ đích thực, tạo điều kiện cho sự phát triển và phồn vinh của Tổ quốc chúng ta.

15.12.2002

Tin tức tiếp trang 18
Biểu Dương Nhân Quyền trước
Tòa Bạch Ốc

Hôm 20-10-2006 vừa qua, tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn, HK, cuộc biểu dương cho Dân Chủ Nhân Quyền VN và cuộc gặp gỡ với giới chức Tòa Bạch Ốc đã quy tụ hàng trăm đồng hương VN. Đoàn người tham dự cuộc biểu dương đã hô vang những khẩu hiệu đòi Dân chủ, Nhân quyền cho VN và ủng hộ Liên Minh cùng tên mới thành hình ở trong nước 4 ngày trước đó. Tiếng hô của họ vang động nơi ở và làm việc của Tổng thống HK.

Đang khi đó, bên trong phòng họp số 476 của cao ốc mang tên "Nơi gặp gỡ giữa quần chúng quan tâm và chuyên viên hữu trách của Văn phòng Hành pháp Liên bang thuộc Tòa Bạch Ốc", một cuộc gặp gỡ đầy tương kính và hợp tác đã diễn ra giữa 7 nhân viên trách nhiệm của Văn phòng với một phái đoàn 21 người Việt đến từ nhiều nơi nhưng chung cùng nguyện vọng: tìm hiểu, khai phá, để đạt những quan tâm, thỉnh nguyện liên quan đến các vấn đề quan trọng của VN từ kinh tế, chính trị, môi trường, hợp tác Mỹ Việt, đối kháng, nhân quyền, ước vọng thay đổi v.v... Những ý kiến trao đổi trong một giờ đồng hồ giữa hai phái bộ sẽ được chuyển đến cho TT George W. Bush trước khi ông sang Hà Nội tham dự cuộc họp thượng đỉnh APEC tháng 11 tới. Các tham dự viên đều đồng ý rằng: VN tuy có thay đổi nhưng vẫn cần gia tăng thêm nữa những cải cách cụ thể, triệt để và rõ ràng để có thể song hành phát triển kinh tế thương mại và cải tiến sinh hoạt chính trị đa nguyên. VN cần phải chứng tỏ những thành tích cải thiện tự do ngôn luận, tư tưởng, hội họp, và minh bạch hoá guồng máy công quyền, cải tiến luật pháp, định chế tài chánh, môi sinh và chấp nhận sinh hoạt chính trị đối lập.

Sau khi rời bu ôi họp, phái đoàn đại diện đã hòa nhập với đoàn người biểu dương bên ngoài vòng rào Tòa Bạch Ốc. Tại đây, những vòng tuần hành bao quanh khu vực trước công viên đã thu hút phóng viên các cơ quan báo chí, truyền hình, truyền thanh, internet của ngoại quốc lẫn của người Việt

xem tiếp trang 30

VIỆT NAM VÀO WTO

Mọi sự không còn như trước !!

-----*Bùi Tín*-----

Thế là xong. Ở Hà Nội, nhiều nơi mở sâm-banh. Quốc hội đang họp, mọi người hoan hỉ. Chủ tịch Nguyễn Minh Triết sắp đích thân báo tin mừng và đề nghị quốc hội phê chuẩn những văn kiện về Việt nam chính thức gia nhập Tổ chức Thương mại Quốc tế.

Một chiến dịch thông tin mở ra. Hàng trăm vấn đề, hàng ngàn điều khoản, hàng vạn trang nội dung nay mới bắt đầu được phổ biến, liên quan đến trao đổi hàng hóa, dịch vụ, giá cả, thanh toán, thuế khóa, hải quan, kiện cáo, tòa án, bồi thường..., những thỏa thuận chung và những thỏa thuận tay đôi với một số nước trong 150 nước thành viên.

Thuận lợi nhiều mà thử thách cũng không ít.

Bộ Kế hoạch và Đầu tư cùng với bộ Thương mại sắp mở một số lớp tập huấn cho cán bộ kinh tế tài chính, hành chính, văn hóa... về các nội dung được thỏa thuận và sẽ được áp dụng rất nghiêm trong cuộc sống. Tình hình đất nước sẽ ra sao, sau bước ngoặt hoành tráng này ?

1. Những mâu thuẫn không thể điều hòa :

Đối với một bộ máy từ nửa thế kỷ nay hầu như đóng kín cửa, rồi hé cửa với thế giới, quá quen với nếp làm việc dưới chế độ độc đảng độc đoán, coi ý kiến của Bộ chính trị như của vua chuyên chế, không có luật pháp và tòa án theo đúng nghĩa, việc gia nhập WTO sẽ không tránh khỏi chũech choạc, vấp vấp, hờ hênh và thiệt thòi. Tổn thất sẽ lớn tùy theo sự thích ứng của chế độ và bộ máy nhanh hay chậm. Đó là "học phí" phải trả của số người theo chế độ bao cấp kéo dài, lấy kế hoạch hóa tập trung làm phương

thức quản lý duy nhất, lấy loại bỏ tư hữu và thị trường tự do làm mục tiêu, nay buộc phải *đi ngược lại con đường cũ* ấy.

Học phí sẽ cao, rất cao khi kinh tế, buôn bán, tài chính ngân hàng đi về phía *đa nguyên, dân chủ và bình đẳng* mà chính trị thì lại cố trói chặt trong khuôn khổ *độc quyền đảng trị* với một *quốc hội độc đảng* và một nền *báo chí bị cưỡng bức*.

Mâu thuẫn không thể điều hòa này sẽ gây nên vô vàn xung đột, trống đánh xuôi kèn thổi ngược, quân ta đánh quân mình, chân phải dẫm lên chân trái, loạn xạ bát nháo không sao chấm dứt được.

Rồi sẽ diễn ra cảnh chân phải cố bước lên, chân trái cố kéo lại, như hiện nay đang diễn ra nghịch cảnh ở khắp nơi. Một ông thủ tướng ra lệnh phải đưa công khai vụ PMU18 và kết luận tướng Oánh có phạm tội hay không ngay trong tháng 9 thì đến nay mọi sự vẫn ù lỳ; ông thủ tướng còn ra lệnh đưa công khai 5 vụ bê bối lớn của Hàng không VN (mua máy bay đầu Ngô mình Sở, cho con các ông lớn đi học sai tiêu chuẩn, hớ hênh về pháp luật bị phạt 5 triệu đôla, lái máy bay "ngủ gật" (!) để máy bay Tiệp phải bay lên đánh thức (!), người lái và chiêu đãi viên chuyên buôn lậu và rửa tiền), nhưng không ai nhúc nhích; bộ Thông tin - Văn hóa còn lệnh cho các báo không nói về Hàng không VN nữa, vì nói ra thì sẽ mất khách, ế và lỗ to, mà rồi Mỹ sẽ không cho bay vào nước Mỹ vì không có an ninh tối thiểu... Nhưng càng giấu uy tín càng giảm, cả làng hàng không quốc tế đã biết quá rõ và cười âm lên rồi.

Quốc hội cứ việc ra cả một đạo luật về giải quyết các *tổ cáo và*

kiểu kiện của dân, rồi một loạt hướng dẫn liên bộ về tôn trọng người dân khi tiếp dân, nêu cao viên chức là công bộc, công an là bạn dân, thế nhưng hằng ngày người dân đi đòi công lý vẫn bị công an đánh đập, chửi bới, có khi bị lột truồng, bị bóp hạ bộ, dù là mục sư, sư bà, mẹ liệt sĩ, nhà văn, luật sư, cụ già 70 tuổi... Công an là **bạn** hay là **nạn** của dân ?

Luật báo chí nói rõ khi thi hành kỷ luật cảnh cáo, đình bản một tờ báo nào cơ quan thông tin – văn hóa phải chỉ rõ về **tội cụ thể nào**, vậy mà mới đây bộ trưởng Lê Doãn Hợp ra lệnh đình bản báo *Thời Đại* (của Liên hiệp các hội hữu nghị) và báo *Công lý* (của Tòa án Nhân dân tối cao) mà **không chỉ rõ về tội gì trong số báo nào**. Đã vậy ông Hợp còn dậm dọ luôn 6 tờ báo khác là *Nhà báo và công luận*, *Sàigòn tiếp thị*, *Người lao động*, *Tuổi trẻ*, *Thanh niên* và *An ninh thủ đô*. Các báo trên chỉ có cái “tội” là nói lên sự thật về tiền in polymer kém chất lượng, lại do Thống đốc ngân hàng nhà nước Lê Đức Thuý giao cho cậu ấm con của mình là Lê Đức Minh đảm nhiệm. Ở một nước dân chủ, mọi công dân **binh đẳng trước luật pháp**, ông Thuý và cả ông Hợp sẽ phải ra tòa để trả lời về hành vi có dấu hiệu phạm pháp của mình.

2. Sự thật và luật pháp: 2 vị cứu tinh sắp đến của đất nước

Văn kiện WTO rất nhiều lần nói đến tính **công khai**, tính **minh bạch** và sự **trong sáng**. Trong giao dịch thời hiện đại mọi sự sẽ diễn ra công khai, minh bạch, các chi phí quốc phòng, ngân sách quốc gia, xuất nhập khẩu, thuế khóa đều phải công khai cho công luận trong và ngoài nước được biết. Không có điều gì có thể che che giấu giấu. Hàng “dòm”, hàng giả, hàng “nhái” - bất chước, hàng lậu đều bị quét sạch và trừng phạt.

Chế độ độc đảng sống dựa vào **nói dối**. Trên nói dối dưới, đảng nói dối dân, báo chí nói dối công chúng, đài loa nói dối thánh giả, sách giáo khoa nói dối học sinh.

Nói dối đi nói dối lại, lấp đi lấp lại hằng trăm ngàn lần, ở khắp nơi

thì điều phi lý nhất cũng có thể bị người ta tin là thật. Khi buộc mọi người tin ở những điều giả dối, cấm không được nói khác nghĩ khác, chế độ độc đảng làm cho người dân mù mịt, **mất tư duy độc lập**, quen thói nhắm mắt vâng lời, dễ tin ở những điều bịa đặt, bóp méo, xuyên tạc sự thật dù cho là những điều không có thật, phi lý nhất.

Nếp sống công khai, minh bạch, tôn trọng sự thật về kinh tế tài chính sau khi vào WTO sẽ tập luyện cho cán bộ và người dân ta biết tôn trọng sự thật, biết tư duy độc lập, tự mình phân biệt được đâu là giả dối đâu là sự thật, **tự mình tìm ra sự thật**.

Ngay từ chuyện rất đơn giản về em Lê Văn Tám năm 1946 tâm xãng tự nguyện làm bó đuốc sống để lao vào đốt kho đạn cách công trại lính Pháp mấy trăm mét, được viết thành truyện, dựng thành kịch, đặt thành giải thưởng, lưu truyền hơn nửa thế kỷ, thật ra là vô lý vì xãng bắt lửa cục nhựa, em Tám không chạy nổi nửa bước, huông chi là mấy trăm mét.

Một nhà báo Mỹ đã tìm tòi tư liệu về cụ Tôn Đức Thắng trong các báo và tin tức quốc tế lưu trữ từ năm 1917 để khẳng định không có chuyện thủy thủ Tôn đức Thắng kéo cờ khởi nghĩa ở biển Hắc Hải; khi còn sống Cụ đã từ chối sự bịa đặt ấy, nhưng lãnh đạo ép cụ yên lặng để cách mạng VN được “**gắn bó với cách mạng Nga từ hồi ấy**” (!).

Tôi được biết mấy năm nay nhiều sinh viên khoa sử trong nước đã chất vấn các thầy giáo về khá nhiều nghi vấn trong sách giáo khoa, liên quan đến cả tiểu sử lãnh tụ, như về những lời phê phán của chí sĩ Phan Chu Trinh với anh Nguyễn Tất Thành (Hồ Chí Minh hồi ấy); đây là dấu hiệu tích cực của tuổi trẻ muốn tìm cho ra sự thật chân thực.

Chính các bạn trẻ đang hiểu rằng chế độ độc đảng là lạc hậu, mọi sự độc quyền là tai hại, sự thật cấp bách hiện nay là chỉ có **đa đảng** trong trật tự và luật pháp mới là lối thoát cho nước ta; không có một nước phi dân chủ nào có mặt trong số vài chục nước văn minh, giàu có

và phát triển toàn diện nhất trong thế giới hiện đại.

Vào WTO rồi, việc tôn trọng **nghiêm** luật pháp, thực hiện đúng đắn, đầy đủ những cam kết quốc tế về kinh tế tài chính, thương mại và kể cả về chính trị, văn hoá, nhân quyền sẽ được đặt lên hàng đầu. Nhóm lãnh đạo độc đảng buộc phải hiểu rõ điều này. Cho nên 2,3 năm qua họ đã chạy đua với thời gian thông qua hàng 40 đạo luật và bổ sung hàng trăm đạo luật khác. Từ chỗ khinh thường luật pháp, giải thể trường đại học luật suốt gần 30 năm, tòa án xử không có luật sư, cấp ủy đảng định trước mức hình phạt, nay đã có những thay đổi tích cực, tuy mới chỉ ở bước đầu.

Từ chỗ tôn trọng các cam kết về thương mại, tài chính, ngân hàng, dịch vụ quốc tế thành nề nếp thật nghiêm, nhà cầm quyền cũng buộc phải thi hành nghiêm các cam kết quốc tế về nhân quyền, về tự do tôn giáo, cũng từ đó họ phải thực hiện nghiêm luật pháp đối với dân nước mình. Bởi vì một yêu cầu cơ bản của luật pháp là **binh đẳng**, là **công bằng**.

Bình đẳng, công bằng có nghĩa là dù cho chủ tịch nước, thủ tướng hay chủ tịch quốc hội, dù cho tổng bí thư hay bất cứ uỷ viên bộ chính trị nào phạm pháp cũng đều bị xét xử như người dân thường, không được nói tay, chằm chước, khoan hồng, kỷ luật nội bộ. Phải giữ nghiêm nguyên tắc bị can vẫn được coi là **vô tội cho đến khi chánh án tuyên bố là có tội và tuyên án**. Cũng cần thi hành pháp luật rất nghiêm đối với người có trách nhiệm thực thi pháp luật, như: **thẩm phán, công an điều tra, thanh tra, kiểm sát, thi hành án, trại giam**. Những ngành này hầu hết là đảng viên CS thường lợi dụng quyền hạn lớn để những nhiều kiếm tiền, đang tâm bênh kẻ gian, trị người ngay, làm lệch hãn cán cân công lý, gây cơ man nào là bất công, uất hận trong dân.

Biết bao kẻ dựa vào quyền thế là thẩm phán, thanh tra, kiểm sát viên, công an điều tra để ăn tiền, chạy án, đánh tráo hồ sơ, dựng chứng cứ giả, xây nhà cửa, làm giàu trên sự đau

khô, oan ức, bất công tràn đầy trong xã hội. Điều này phải được chấm dứt.

Nói tóm lại, sau khi VN gia nhập WTO, một tình hình mới, một **cục diện mới** mở ra cho nền kinh tế tài chính nước ta, cho xã hội nước ta, mà đặc điểm lớn nhất là cánh cửa hé mở lâu nay sẽ được mở toang ra rộng rãi, để sự hòa nhập với thế giới bên ngoài được rộng khắp, trọn vẹn, lâu dài. Xã hội ta sẽ tận hưởng được những làn gió lành từ những thành tựu của nền văn minh thế giới.

Những gì có lợi cho dân, cho nước, cho xã hội bao giờ cũng là có hại cho thế lực thù địch, độc quyền, độc đoán để kiếm đặc lợi bất chính. Chính vì lẽ ấy mà theo lệnh thiên triều của họ ở Bắc Kinh, Đỗ Mười và Lê Đức Anh đã đích thân ra lệnh **trì hoãn** các cuộc thương lượng và ký kết gia nhập WTO chậm mất đến 5, 6 năm, để cho Trung quốc nhanh chân đi những bước trước trong buôn bán với Mỹ và sau đó là vào WTO để buôn bán trước với toàn thế giới. Chính vì vậy mà đến nay, nhóm giáo điều cực đoan rất lo sợ tình hình sẽ tuột dần khỏi tay họ một khi nước ta thêm gần bó với thế giới bên ngoài.

3. Thời cơ mới, vũ khí mới trong tay các chiến sĩ dân chủ

Giới lãnh đạo độc đoán vui mừng vì việc gia nhập WTO đến trước cuộc họp cấp cao APEC, sẽ có sự tham dự của hơn 20 nguyên thủ quốc gia và hàng ngàn nhà báo quốc tế, sau một thời gian dài pháp phông lo âu.

Tuy vậy những **nỗi lo lớn** vẫn còn đè nặng. Các cơ sở kinh tế thương mại ngân hàng vẫn chưa được chuẩn bị tốt để vào sân chơi mênh mông còn bí hiểm. Hàng hóa xuất khẩu manh mún, chất lượng và giá cả không cạnh tranh nổi với thị trường ngoài nước; hàng trong nước cũng khó sống ngay trên nước mình. Phần lớn các giám đốc các cơ sở quốc doanh cũng như tư nhân trình độ quá kém về kỹ thuật, tổ chức sản xuất, tiếp thị, kế toán, giao dịch... Đây là hậu quả tất yếu của chính sách bao cấp, tự cấp tự túc, lấy quốc doanh làm chủ đạo, để bặt

theo lý lịch, thân quen, phong bì. Do đó “học phí” để tiến lên bằng người trong WTO sẽ đắt, rất đắt.

Trong khi cuộc họp APEC sắp và sẽ diễn ra, chính quyền buộc phải nói lòng ách kèm kẹp. Họ sẽ lập nút chặn không để dân kêu oan kéo về thủ đô. Họ sẽ bố trí chương trình hoạt động, tham quan, giải trí dày đặc trong 2 ngày đêm để các vị khách chính không còn thời giờ gặp các chiến sĩ dân chủ.

Họ sẽ giữ mặt rất nhanh, nhe nanh vuốt ra ngay khi khách khứa ra về. Nhưng họ vẫn sẽ chỉ có thể ở trong tư thế **chống đỡ bị động** vì duối lý, không có lẽ phải, chỉ có sức vũ phu trước một xã hội đang biến chuyển theo hướng tự do và trọng nhân quyền.

Các chiến sĩ dân chủ đã sẵn sàng, **chủ động** trên thế **tiến công** trong thời kỳ mới, thời kỳ sau WTO. Anh chị em ta sẽ tận dụng 2 vũ khí sắc bén; một là **sự thật**, tính công khai, minh bạch, và hai là **luật pháp** và quyền bình đẳng trước luật pháp.

Hãy sưu tầm các **lý lẽ** cho sắc bén, từ một số điều khoản của Hiến pháp, của luật pháp đến các điều khoản của Tuyên ngôn nhân quyền, từ các văn kiện về các quyền tự do ngôn luận, tư tưởng, báo chí, di sản văn hóa, quyền bất khả xâm phạm cơ thể và danh dự công dân đến quyền tố cáo và khiếu kiện của công dân, cũng như nghĩa vụ của cơ quan chính quyền phải tôn trọng công dân, tiếp dân một cách có văn hóa, trả lời những vướng mắc, yêu cầu của công dân...

Hãy nói chuyện ngay thật với nhân viên công an, yêu cầu họ phải xưng danh, cấp, chức như quy định khi tiếp dân, lịch sự nhã nhặn, phân hóa họ, lấy gương của ông Nguyễn Trung Thành, các tướng Nguyễn Tài, Trần Độ để cảm hóa họ.

Hãy dùng vô vàn **sự thật** hiển nhiên để chứng minh quốc sách lừa dối, che giấu sự thật, bóp méo sự thật của đảng CS; lừa dối về tính ưu việt của chủ nghĩa xã hội, về lời hứa hy sinh đi trước, hưởng thụ đi sau của người CS; về phương châm xây dựng xã hội văn minh, bình đẳng của người CS...

Hãy tiến công khôn khéo bằng **luật pháp**, ghi rõ tên tuổi chức vụ hành vi phạm pháp của họ để phổ biến rộng, để phát đơn kiện lại họ với nhân chứng và buộc họ phải xin lỗi và đền bù tổn thất theo đúng luật. [Một giám đốc công an về hưu ở Long An có con trai ý lại bố gây gổ với thanh niên, vợ cho vay nặng lãi, bị tố cáo trên đài RFA đã phải xin lỗi và đền bù đương sự vì sợ bị đưa ra trước pháp luật].

Chúng ta biết rằng nếu như luật pháp nghiêm, mọi tổn thất gây ra cho công dân, kẻ gây ra phải đền bù thỏa đáng như luật định, thì... đảng CS hiện tại có bán hết tài sản của đảng và đảng viên cũng không đủ để đền bù cho công dân là nạn nhân của họ.

Kết luận

Chưa bao giờ cuộc đấu tranh cho dân chủ trên nước ta lại **thuận lợi** như hiện nay. Số người dân thân ngày càng đông đảo. Nhiều tổ chức chính trị, tập hợp, liên minh, đảng chính trị, công đoàn độc lập xuất hiện, bác bỏ độc quyền phi lý của đảng cộng sản. Nhiều kinh nghiệm trong các cuộc đấu “giáp lá cà” đã được trao đổi.

Đảng cộng sản đã **cướp chính quyền** – như họ thường nói – rồi ôm chặt lấy nó, trốn khỏi sự kiểm soát của nhân dân qua các bầu cử tự do định kỳ theo nguyên tắc đa nguyên đa đảng, để rêu rao điều không có thật là “nhân dân đã chọn riêng một mình đảng CS để cầm quyền mãi mãi”. Đây là sự **tham ô quyền lực** để ra mọi tệ tham nhũng, cần phải sớm chấm dứt.

Việc Việt nam vào WTO tạo thêm điều kiện thuận lợi cho sự nghiệp dân chủ hóa đất nước, để sớm ra khỏi chế độ độc quyền độc đảng tệ hại. Một cục diện mới đang mở ra. Mọi người Việt nam thật lòng yêu nước mình, thật lòng thương dân mình hãy dẫn thân mạnh mẽ hơn nữa, chung sức chung lòng, trong và ngoài nước nhất hô bá ứng, quyết dựng lên nền dân chủ đa nguyên đa đảng, nhằm phát triển mạnh mẽ đất nước vì hạnh phúc chung cho toàn dân ta.

Bùi Tín

Paris 21/10/2006

thủ vạch phương hướng cho CUỘC ĐẤU TRANH Hiện nay

Nguyễn Chính Kết

Cuộc tranh đấu đòi lại quyền tự do và quyền tự quyết của dân tộc Việt Nam đang ***có những bước tiến triển tốt đẹp***. Đó là một cuộc tranh đấu ***ôn hòa, bất bạo động, hợp hiến hợp pháp***, mà bất cứ một thể chế dân chủ nào cũng đều chấp nhận. Chỉ có chế độ độc tài toàn trị hiện nay ở Việt Nam, vì muốn ***quyết tâm bảo vệ sự độc quyền cai trị vĩnh viễn*** trên đất nước này mới không chấp nhận và ra tay đàn áp mà thôi.

Tuy nhiên, để đi đến thành công mà mọi người dân đều mong đợi, chúng ta cần vạch ra một phương hướng chung rõ ràng để mọi người tranh đấu cùng theo. Phương hướng chung này phải là một tổng hợp những ý kiến khác nhau của mọi người. Do đó, mọi người đều nên phát biểu ý kiến hay lập trường của mình, để sau đó tổng hợp lại tìm ra phương hướng sáng suốt nhất. Đây cũng là một hình thức trưng cầu dân ý nhỏ nhỏ.

Người viết bài này cũng xin được góp ý kiến riêng của mình vào việc vạch ra phương hướng đấu tranh ấy.

I. Mục tiêu của cuộc tranh đấu hiện nay

Để thực hiện biết kỳ điều gì, muốn thành công, chúng ta cần phải xác định thật rõ mục tiêu của mình. Do đó, việc xác định mục tiêu của cuộc đấu tranh hiện nay là cần thiết. Theo tôi, mục tiêu của cuộc đấu tranh hiện nay là:

■ Thay thế thể chế hay cách cai trị độc tài toàn trị hiện nay bằng thể chế tự do dân chủ đa nguyên.

– Vì thể chế độc tài toàn trị hiện nay khiến người dân không được tự do, nhân quyền không được tôn trọng, dân bị tước mất quyền tự quyết... và còn là nguyên nhân phát sinh không biết bao tệ nạn xã hội, làm cho đất nước chậm tiến.

– Thể chế độc tài toàn trị của cộng sản đã được thí nghiệm suốt 70-80 năm qua và đã chứng tỏ là một thể chế thật sách, không hợp lý, lỗi thời, phản khoa học, làm đất nước tụt hậu. Các nước đàn anh của chủ nghĩa cộng sản ở Đông Âu, kể cả nước đã phát sinh ra chủ nghĩa ấy, đã từ bỏ

chủ nghĩa không tưởng hàng chục năm nay vì thấy nó phản dân tộc và làm đất nước họ tụt hậu với bao thứ tệ nạn. Bây giờ đến phiên đất nước ta.

– Đất nước ta cũng đã thí nghiệm thể chế này suốt 60 năm qua, mà không có kết quả tốt đẹp như những nước theo thể chế tự do dân chủ. Cái thể chế đã được chứng tỏ bằng kinh nghiệm xương máu là không có kết quả này, nếu chúng ta cứ ngoan cố đi theo, không thêm áp dụng những kinh nghiệm khác của những nước đang thành công, tiến bộ hơn chúng ta, đó chẳng là phải một sự ngu xuẩn sao? Dân tộc Việt Nam không chấp nhận sự ngu xuẩn ấy.

– Sau bao kinh nghiệm đau thương trong lịch sử, nhân loại đã tìm ra được một thể chế tương đối tốt đẹp hơn những thể chế trước đây (phong kiến, quân chủ, phát xít, cộng sản...), đã từng đem lại cho các dân tộc sự tiến bộ, hạnh phúc hơn trong hai thế kỷ qua. Đó là thể chế tự do dân chủ đa nguyên, tuy chưa phải là một thể chế lý tưởng, còn nhiều khiếm khuyết, nhưng nó đang là một thể chế tiến bộ nhất, kết tinh bao khôn ngoan của con người về thể chế chính trị.

■ Tạo một “sân chơi công bằng, hợp lý, lành mạnh”, trong đó mọi người, mọi đảng phái được đối xử bình đẳng

– Chế độ độc tài hiện nay giống như một sân chơi chỉ có một đội bóng, không có đội bóng đối thủ... Điều này tạo nên tình trạng “vừa đá bóng vừa thổi còi”, trong đó không có sự cạnh tranh lành mạnh. Chế độ này không chấp nhận một đối thủ nào được quyền cạnh tranh với mình, hoặc thay thế mình, nên họ chẳng cần phải nỗ lực cải tiến để cạnh tranh, do đó đất nước không sao tiến bộ được. Muốn tiến bộ, phải có cạnh tranh, trong kinh tế cũng như trong chính trị. Đó là một quy luật tự nhiên.

– Trong “sân chơi công bằng, hợp lý, lành mạnh” mà chúng ta đang tranh đấu để đạt được, đảng cộng sản vẫn có thể tồn tại một cách bình đẳng với tất cả mọi người, mọi đảng phái khác, nghĩa là họ không có

những quyền lợi nhiều hoặc ít hơn các đảng phái khác. Họ sẽ phải cạnh tranh với những đảng khác, và các đảng phái khác cũng phải cạnh tranh với họ. Nếu họ còn xứng đáng, nhân dân sẽ tín nhiệm họ. Nếu nhân dân không tín nhiệm họ, thì họ vẫn tồn tại và trở thành một đảng đối lập, và họ phải tự cải thiện hầu được nhân dân tín nhiệm trong lần bầu cử sau.

– Đây là một cách thức để họ có một lối thoát an toàn, nghĩa là họ phải chấp nhận từ bỏ ý muốn được duy nhất cai trị, để trở nên bình đẳng về quyền lợi với tất cả mọi người, mọi đảng phái. Nếu không, sẽ đến lúc người dân bị dồn vào chân tường buộc phải lật đổ họ. Lúc ấy họ sẽ bị thiệt hại hơn rất nhiều. Hiện nay, đảng cộng sản không chấp nhận sự bình đẳng này.

– Là một đảng độc tài toàn trị, đảng cộng sản không chấp nhận cho một đảng phái nào hiện hữu. Họ muốn độc quyền cai trị đất nước này đến muôn ngàn đời, bất chấp họ đã bị thoái hóa đến cùng cực, tỏ ra bất lực trước những vấn đề nan giải của đất nước do chính họ gây nên, và không còn xứng đáng để cai trị đất nước nữa. Họ muốn người cộng sản phải có những đặc quyền đặc lợi về chính trị và xã hội hơn tất cả những người khác ở ngoài đảng. Và chỉ có đảng cộng sản mới được tồn tại trên đất nước này mà thôi. Điều này thật là phi lý và ngược ngạo! Hiện nay đảng cộng sản đang đứng trên dân tộc, trên quốc hội, trên chính phủ, chi phối và điều khiển tất cả theo ý riêng của mình. Lẽ ra phải ngược lại mới đúng.

– Trái lại, trong các thể chế dân chủ, đảng nào cũng chỉ được nắm chính quyền trong thời hạn thường là 4 năm. Nếu được dân chúng tái tín nhiệm qua cuộc bỏ phiếu, đảng ấy mới được tiếp tục nắm quyền. Nếu không được tín nhiệm, đảng ấy phải nhường quyền cho đảng khác xứng đáng hơn. Do đó, đảng nào cũng phải cố gắng tự hoàn thiện để xứng đáng được dân chúng tín nhiệm. Quyền lựa chọn đảng nào và người nào cai trị đất nước hoàn toàn nằm trong tay người dân.

II. Tinh thần cần có trong cuộc tranh đấu cho tự do dân chủ hiện nay:

Muốn thành công trong cuộc tranh đấu này, ngoài việc xác định mục tiêu rõ ràng, chúng ta cần phải có một số đức tính căn bản.

■ Đặt đại cuộc trên tiểu cuộc:

– Đặt quyền lợi dân tộc trên quyền lợi của đảng phái, gia đình và cá nhân.

– gương của Trần Hưng Đạo: dẹp bỏ thù nhà (tiểu cuộc) để cùng liên kết với kẻ thù của mình là Trần Thủ Độ để cùng chống lại kẻ thù chung là quân Nguyên đang muốn xâm lăng nước nhà (đại cuộc).

– Hiện nay, nhiều nhà dân chủ chưa đặt quyền lợi của dân tộc lên trên hết, mà vẫn đặt dưới những quyền lợi của đảng phái mình hay dưới việc thỏa mãn tự ái của mình khi bị xúc phạm.

■ Sẵn sàng chấp nhận trả giá thật cao cho đại cuộc

Điều mà chúng ta muốn đạt tới cho cuộc tranh đấu này là tự do dân chủ cho cả một dân tộc. Đó là một giá trị vô cùng lớn, chúng ta không thể mua nó với giá rẻ được.

Muốn tranh đấu để đạt được cái giá trị vô cùng to lớn ấy mà không muốn hy sinh, không muốn chịu thiệt thòi mất mát, không dám chấp nhận gian khổ, cứ sợ bị sách nhiễu, tù đầy, v.v... thì đó là chuyện không tưởng.

Tất cả mọi cuộc tranh đấu cho tự do dân tộc đều phải trả giá bằng xương máu của những người yêu nước. Nếu không chấp nhận trả giá thì không nên nghĩ tới chuyện tranh đấu.

Một khi chấp nhận tất cả những đau thương có thể xảy đến, chúng ta mới có đủ can đảm để dẫn thân tranh đấu và luôn được an tâm. Nếu không chấp nhận đau thương mà cứ đấu tranh, chúng ta sẽ luôn luôn phải sống trong lo sợ, bất an.

■ Đặt nặng tình thần đoàn kết dân tộc

Đoàn kết mới có sức mạnh. Không có sức mạnh, cuộc tranh đấu chỉ như “trứng chọi đá”, chắc chắn không thành công. Rất tiếc, dường như chúng ta chưa đặt nặng tình thần này.

Đoàn kết chỉ đem lại sức mạnh hữu hiệu khi đi đến sự thống nhất:

– **Đoàn kết:** muốn đoàn kết, phải chấp nhận quy luật tự nhiên trong xã hội là sự đa dạng, tính khác biệt, không ai giống ai, “bá nhân bá tính”. Nhưng đoàn kết mà không đi đến thống nhất thì cũng chẳng có được sức mạnh.

– **Thống nhất:** là cùng đi đến một lập trường chung, đường lối chung để cùng hành động. Nếu mỗi người một lập trường, một đường lối riêng thì nhiều khi chúng ta phá lẫn nhau (như mấy con kiến hợp nhau khiêng một hạt gạo, nhưng mỗi con kéo hạt gạo về một hướng, nên hạt gạo dường như vẫn đứng một chỗ). Muốn thống nhất, có hai cách:

– **Cách độc tài:** người lãnh đạo hay thiểu số lãnh đạo đưa ra lập trường,

đường lối, bắt mọi người phải theo, và tiêu diệt những người có lập trường khác. Cộng sản Việt Nam hiện đang theo cách này.

– **Cách dân chủ:** biểu quyết theo đa số, thiểu số phải chấp nhận quyết định của đa số. Và thiểu số trở thành phe đối lập để cân bằng quyền lực với phe đa số, đồng thời để tự bảo vệ quyền lợi của thiểu số. Chúng ta đang đấu tranh để đất nước đi theo cách này.

■ Tôn trọng sự thật, công bằng, đặt nặng tình yêu thương

● **Tôn trọng sự thật:** Đảng cộng sản dùng sự gian dối, xảo trá. Muốn thắng họ, chúng ta phải dùng phương pháp ngược lại là sự chân thật: chỉ nói những gì đúng sự thật. Có thể, chúng ta mới tạo được sự tin tưởng và tín nhiệm của mọi người.

● **Tôn trọng sự công bằng:** Đảng cộng sản chuyên tạo ra bất công, muốn dành cho đảng mình và các đảng viên những đặc quyền đặc lợi mà người ngoài đảng không có, họ không chấp nhận sự bình đẳng... Muốn thắng họ, chúng ta phải coi trọng sự công bằng, quyết tâm đạt cho được sự công bằng trong xã hội. Trước hết, ngay trong cuộc đấu tranh, phải tôn trọng sự công bằng, không đối xử bất công với các chiến hữu của mình, hay với những đảng phái cùng đấu tranh cho tự do dân chủ như mình. Phải sòng phẳng với tất cả mọi người.

● **Đặt nặng tình yêu thương:** Đảng cộng sản chủ trương lấy hận thù làm động lực đấu tranh và phát triển, gây nên biết bao đau thương cho dân tộc. Chúng ta phải lấy tình thương làm động lực. Tình thương có khả năng hóa giải hận thù, đem lại hạnh phúc thật sự cho con người.

Đó là những điểm tinh thần tạo nên uy tín cho người đấu tranh dân chủ. Điều này rất cần trong cuộc tranh đấu ôn hòa bất bạo động hiện nay.

III. Phương cách đấu tranh

■ Ôn hòa, bất bạo động

Đây là cách đấu tranh đúng đắn nhất của người dân mà bất cứ một chế độ dân chủ nào cũng đều chấp nhận. Nếu đấu tranh ôn hòa mà bị đàn áp thì kẻ đàn áp đã vi phạm pháp luật. Sự ôn hòa bất bạo động trong đấu tranh nói lên tự cách, thiện chí, chính nghĩa của người tranh đấu. Nó có sức mạnh là do có chính nghĩa và được rất đông những người thiện chí khác ủng hộ. Ôn hòa bất bạo động là không dùng bạo lực, không kích động bạo lực, không khiêu khích dù chỉ bằng lời nói, chỉ dùng lời nói để tranh luận, dùng lẽ phải để thuyết phục, phân tích phải trái, v.v... (Nước mắt

phụ nữ là một sức mạnh hữu hiệu đối với nam giới, đó là một thí dụ rất cụ thể cho sức mạnh của sự ôn hòa bất bạo động).

■ Tôn trọng pháp luật

Một tính chất của ôn hòa bất bạo động là việc tôn trọng pháp luật quốc gia và quốc tế. Tuy nhiên, trong chế độ độc tài cộng sản, nếu chúng ta hoàn toàn tuân theo pháp luật, kể cả những điều luật phi lý và vi hiến thì chúng ta sẽ không thể tranh đấu được. Vì cộng sản Việt Nam đã dùng chính pháp luật vi hiến như một vũ khí để đàn áp, bịt miệng những người tranh đấu, dù là ôn hòa bất bạo động. Chẳng hạn, theo pháp luật Việt Nam, muốn biểu tình thì phải xin phép; nhưng xin phép mà họ không cho phép – vì họ thấy bất lợi cho họ – thì chẳng lẽ ta chịu thua? Lương tâm ngay thẳng chỉ buộc chúng ta tuân theo những luật lệ hợp lý, hợp hiến, chứ không buộc tuân theo những luật phi lý, phản hiến pháp, phản dân tộc.

Cuộc tranh đấu bất bạo động cần phải dựa trên cơ sở pháp lý. Có những cơ sở pháp lý mà chúng ta phải tôn trọng theo thứ tự ưu tiên như sau:

– **Luật quốc tế:** là luật mà mọi quốc gia phải tuân theo (gồm Hiến Chương Liên Hiệp Quốc, các Công Ước Quốc tế). Mọi hiến pháp, mọi luật lệ của các quốc gia đều phải phù hợp với luật quốc tế.

– **Hiến pháp:** là luật mà mọi người trong nước dân và mọi điều khoản luật pháp phải tuân theo, ngoại trừ những điều khoản hiến pháp trái ngược với luật quốc tế.

– **Luật pháp:** là luật mà mọi người dân phải tuân theo, ngoại trừ những điều luật vi hiến.

Khi tôn trọng các cơ sở pháp lý này, chúng ta phải tôn trọng luật mẹ hơn luật con. Nếu có sự mâu thuẫn giữa luật mẹ và luật con, thì ta phải giữ luật mẹ mà bỏ luật con. Việc không tuân hành luật con khi nó mâu thuẫn với luật mẹ chắc chắn sẽ khiến chế độ kết án ta, nhưng càng kết án ta họ càng bị mất chính nghĩa, càng chứng tỏ họ không có chính nghĩa. Điều này rất bất lợi cho họ.

Việc phê bình điều 4 hiến pháp và yêu cầu nhà cầm quyền bãi bỏ khi thấy nó bất lợi cho quốc gia dân tộc chẳng những không vi phạm, không chống lại luật pháp hay hiến pháp, mà còn xây dựng hay hoàn thiện hiến pháp nữa. Phê bình xây dựng không có nghĩa là chống phá.

Tất cả mọi luật của con người, dù là luật mẹ hay luật con, luật quốc tế hay quốc gia, hiến pháp hay luật pháp đều có thể lỗi thời, và khi đã lỗi thời

thì cần phải thay đổi cho phù hợp với thời đại. Quốc gia nào cũng đều có lúc phải tu chính hiến pháp hay luật pháp cho phù hợp với tình trạng mới của đất nước, và điều này chỉ có thể xảy ra khi có người phê bình và đề nghị tu chính mà thôi. Những người phê bình, đề nghị hay đòi hỏi tu chính hoàn toàn không vi phạm luật pháp hay hiến pháp.

Điều 4 trong hiến pháp Việt Nam tự nó đã là ngược ngạo và phi lý, vì nó qui định chỉ có đảng cộng sản mới được cai trị đất nước một cách vô thời hạn, không xác định đến bao giờ, bất chấp đảng này đã bị xuống cấp đến cùng cực, hoặc bất lực không giải quyết được những khó khăn to lớn cho đất nước do chính họ gây ra. Điều 4 này không chấp nhận một đảng nào thay thế đảng cộng sản, cho dù đảng ấy có xứng đáng và có khả năng gấp nhiều lần đảng cộng sản. Một điều khoản như thế trong hiến pháp sẽ làm đất nước tụt hậu và khốn khổ vô thời hạn. Nhưng đảng cộng sản hiện nay coi tất cả những ai phê bình, đề nghị tu chính hay bãi bỏ điều 4 hiến pháp là chống lại hiến pháp để có cơ bắt bớ họ. Điều này thật là nghịch lý và hồ đồ!

■ Chủ động sử dụng các quyền mà hiến pháp công nhận

Suốt 6 thập niên qua, người dân thường cứ phải yêu cầu, xin xỏ kẻ cầm quyền cho phép mình làm, ngay cả những điều mà theo hiến pháp mình có quyền làm. Nhưng khi xin phép thì kẻ cầm quyền có thể tùy tiện cho phép hoặc không cho phép. Điều gì có lợi cho sự toàn trị của họ thì họ cho phép, điều nào bất lợi thì không cho phép. Nếu họ đã không cho phép mà dân cứ làm, cho dù là quyền của mình, thì cũng bị họ vu cáo là vi phạm pháp luật.

Các quyền tự do của con người trong hiến pháp Việt Nam có thể ví nó to như cái đầu voi. Nhưng trong luật pháp Việt Nam thì các quyền ấy bị teo lại như thân một con mèo, và trong thực tế thì nó nhỏ hẳn lại như một cái đuôi chuột. Quyền tự do của con người trong chế độ hiện nay giống như một con quái vật đầu voi, mình mèo, đuôi chuột. Thật vậy, trong hiến pháp Việt Nam thì người dân có tất cả mọi quyền tự do không khác gì những nước dân chủ, nhưng luật pháp thì đòi hỏi phải xin phép mới được sử dụng quyền tự do ấy. Còn trong thực tế thì kẻ cầm quyền cho hay không cho phép một cách rất tùy tiện: lợi cho mình thì cho phép, bất lợi thì cấm.

Do đó nếu cứ tôn trọng cả những điều luật vi hiến thì chúng ta sẽ không

bao giờ tranh đấu được. Họ sẽ dựa vào pháp luật vi hiến để bóp tắt cả mọi nỗ lực tranh đấu của chúng ta. Vì thế, chúng ta phải dựa vào chính hiến pháp để chủ động thực hiện những quyền chính đáng mà hiến pháp đã công nhận cho mọi người dân, bất chấp luật pháp vi hiến có cho phép hay không. Theo sự hợp lý thì luật pháp vi hiến cần phải sửa đổi trước và kẻ làm ra luật vi hiến phải bị trừng trị, chứ không thể bắt lỗi người dân khi họ đã thi hành đúng hiến pháp được. Ở Việt Nam, kẻ ra luật vi hiến thì không sao, còn kẻ làm đúng hiến pháp nhưng không đúng điều luật vi hiến thì lại bị trừng trị; quả thật là ngược đời!

Chúng ta chủ động thực hiện các quyền chính đáng mà hiến pháp cho phép một cách ôn hòa. Hiện nay, nhiều người đấu tranh đã tự động thực hiện quyền tự do ngôn luận, tự do lập đảng được hiến pháp công nhận bằng cách tự động ra báo giấy, tự động lập đảng mà không xin phép, vì có xin cũng chẳng được. Nếu nhà cầm quyền đàn áp, bắt bớ hay bỏ tù chúng ta vì chúng ta thực hiện những quyền hợp hiến ấy, thì họ đã tự chứng tỏ trước thế giới và người dân trong nước sự vi hiến, sự vi phạm nhân quyền, và tính phi nhân của họ. Và mọi người sẽ thấy rõ là họ không có chính nghĩa. Điều này rất bất lợi cho họ và rất thuận lợi cho công cuộc đấu tranh của chúng ta.

■ Công khai hóa mọi việc

Xưa nay, đảng cộng sản đàn áp dân chúng, vi phạm nhân quyền nhưng thế giới không biết, vì một đảng họ tuyên truyền bên ngoài rất hay, còn bên trong thì họ bưng bít tất cả những cái xấu, những bất công, những tràn áp man rợ... không cho lọt ra bên ngoài. Nhưng hiện nay, với phương tiện thông tin Internet tối tân nằm trong tầm tay người dân, đảng cộng sản không còn bưng bít hết được nữa nếu người dân biết nỗ lực thông tin ra bên ngoài.

Do đó, để tranh đấu bảo vệ quyền lợi mình, chúng ta phải công khai hóa cuộc tranh đấu đầy chính nghĩa của mình. Vì chúng ta chỉ làm những gì hợp hiến, hợp pháp, nên chúng ta cứ việc hành động công khai, đừng sợ. Khi thực hiện các quyền hợp hiến, chúng ta cứ ngang nhiên mà thực hiện, chấp nhận cho họ đàn áp. Họ càng đàn áp thì người dân và thế giới càng thấy rõ họ không có chính nghĩa. Nhà nước cộng sản thường chỉ nghĩ đến chuyện đàn áp để dập tắt những tiếng nói đòi hỏi dân chủ mà quên rằng làm như vậy thì mọi người sẽ nhìn ra sự bất nhân, phi lý

và man rợ của họ. Điều này còn làm cho họ bị thiệt hại nhiều hơn.

Do đó cũng cần phải công khai hóa cả những hành vi đàn áp, vi phạm nhân quyền của nhà nước cộng sản. Nhờ đó công luận trong nước và thế giới mới biết mà lên tiếng bênh vực chúng ta. Và lại kẻ làm sai bao giờ cũng sợ ánh sáng, sợ mọi người biết, nên sẽ chùn tay không dám đàn áp mạnh mẽ nữa.

Sự công khai của chúng ta cũng cần được thực hiện ngay trong những cú điện thoại, những email, những thư từ, vì nhà nước cộng sản đang nắm trong tay quyền kiểm soát tất cả những thứ ấy. Sự công khai ấy cũng là một thứ khí giới lợi hại, vì nhờ đó nhà nước có muốn đàn áp, bịt miệng chúng ta cách vi hiến hay vi luật, thì hành động của họ cũng bị trở thành công khai.

Chúng ta phải hành động theo cách thức của một kẻ yếu thế và đơn độc bị một đám đông bắt lương muốn hành hung hãm hại: để được bảo vệ an toàn thì sự khôn ngoan đòi hỏi người ấy đi đâu cũng phải đi giữa chốn đông người, chỗ có ánh sáng chan hòa... Nếu đi vào chỗ vắng, chỗ tối thì có rất nhiều nguy cơ bị hãm hại. Và khi bị hãm hại ở chỗ vắng, chỗ tối, thì phải chạy ngay ra chỗ đông người, chỗ đầy ánh sáng để mọi người nhìn thấy việc hãm hại bắt lương ấy.

Chính vì thế, vũ khí để tự vệ của các nhà dân chủ hiện nay chính là công khai mọi hoạt động của mình và những hành vi đàn áp của nhà cầm quyền trên mạng lưới Internet toàn cầu, để nhất cử nhất động của mình và của họ đều được phơi bày ra trước ánh sáng. Nhờ công khai hóa mọi việc mà mọi người đều thấy được chính nghĩa của chúng ta và thấy sự bất nhân phi nghĩa của chế độ.

Đó là những suy nghĩ của tôi về phương hướng cho cuộc đấu tranh hiện nay. Rất mong được mọi người cùng góp ý thêm để chúng ta có một phương hướng đấu tranh hoàn chỉnh và rõ ràng hơn.

Nguyễn Chính Kết

**Đừng sợ những gì
Cộng sản làm !
Hãy làm những gì
Cộng sản sợ !**

VIỆT NAM PHẢI LÀ MỘT NƯỚC MẠNH

-----Nguyễn Thị Hồng*Đại Học George Mason-----

Đây là lần đầu tiên tôi viết về chính trị kể từ khi đặt chân đến nước Mỹ cách đây một năm. Ngay từ khi đặt chân đến đất nước rộng lớn, một thời từng là cựu thù của Nhân dân Việt Nam, lòng tôi tràn ngập cảm xúc. Nhưng tôi vẫn không thể nào viết được một chút gì vì tôi nghĩ mình cần phải lo học hành. Nhưng hôm nay sự hình dung về những giá trị lớn của quốc gia Việt Nam mới đủ mãnh liệt để tôi có thể ngồi trước bàn phím, gạt việc học hành sang một bên và viết một chút gì đó cho tổ quốc, cho đất nước Việt Nam thân yêu.

Đó là vì những hình ảnh tôi tình cờ nhìn thấy sáng nay, ngày 20 tháng 10 năm 2006 khi đi ngang qua trước Nhà Trắng, Hợp chủng quốc Hoa Kỳ.

Có một đoàn người biểu tình. Họ cầm trên tay cờ Mỹ và cờ Miền Nam Việt Nam cùng nhiều biểu ngữ khác nhau. Những biểu ngữ và tiếng hô đã tạo ra một chuỗi dài những phản ứng tâm lý trong tôi. Đầu tiên là ngạc nhiên sau đó là tự vấn, đến xúc động mãnh liệt và cuối cùng là xác lập một niềm tin: **“Việt Nam ta sẽ mạnh”**. Không phải chuỗi phản ứng tâm lý đó là vì một cuộc biểu tình, mà vì chính con người biểu tình, những khẩu hiệu và cách thức họ chuyển tải vấn đề.

Còn nhớ, khi là sinh viên đại học năm cuối ở TpHCM, có một lần tôi nghe ông Nguyễn Tấn Dũng, khi đó là phó thủ tướng, quan chức cao cấp đầu tiên của Nhà nước đến thăm Hoa Kỳ, ông ta cũng gặp phải những đoàn người biểu tình và khi đó vô tuyến truyền hình Nhà nước bình luận rằng: *“Đó là một nhóm người lạc hậu, lưu vong, cực đoan và chứa đầy hận thù”*. Cùng với

cách thức tuyên truyền suốt một thời gian dài đã ngấm vào máu. Tôi, cũng giống như nhiều sinh viên khác, nghĩ rằng người Mỹ gốc Việt đấu tranh là vì hận thù, họ chỉ mong có chiến tranh, bạo loạn để lật đổ chế độ, để về để đòi lại tài sản hoặc tiềm quyền lãnh đạo.

Những gì tôi thấy sáng nay có vẻ hoàn toàn không phải như vậy.

Vâng. Tôi thấy rất nhiều cờ Mỹ và cờ Vàng ba sọc đỏ. Thấy những tấm biển to và nhỏ, cả hình vuông và hình tròn viết bằng Tiếng Việt và Tiếng Anh. Tôi thấy khoảng 200 người, những người trung niên và những em nhỏ thiếu niên. Những cụ già một quá ngồi tạm trên ghế vịn giương cao khẩu hiệu và những em bé đang nằm vui vẻ cười trong nôi (ít nhất là có 2 em bé trong xe đẩy trẻ em). Tôi thấy rất nhiều thanh niên nam và nữ, ánh mắt họ cười và miệng họ hô vang. Không phải tôi thấy những quân nhân mặc đồ lính rằn ri, đeo súng với khuôn mặt sứt máu như TV ở nhà vẫn chiếu mà là những tấm áo khoác ngoài màu xanh, màu vàng rất đẹp. Hầu hết họ đều trông sang trọng, có sức sống và có học thức. Không phải tôi thấy họ đến từ một chỗ, của một tổ chức mà từ rất nhiều nơi, nhiều tổ chức trên khắp nước Mỹ.

Tôi nghe những gì? Không khát máu, không đả đảo, không phản đối cực đoan như vẫn tưởng mà là Tự do, Dân chủ, Nhân quyền cho Việt Nam. Đó mới thực sự là những giá trị lớn hơn mà đất nước ta đang cần và họ hô là **“cho Việt Nam”**. Tới tận bây giờ, ngồi một mình trên giảng đường tôi vẫn cứ thấy văng vẳng bên tai tiếng loa: “Freedom, Democracy, Human Rights” và tiếng đoàn người đồng thanh “for

Vietnam, for Vietnam!” Tôi nghe và thấy cả tiếng Việt và tiếng Anh. Thứ tiếng Việt chuẩn phổ thông và thứ tiếng Anh cũng rất Mỹ. Tôi nghe gió lộng và cả tiếng cờ bay trên công viên La Fayette trước toà Bạch ốc.

Họ đòi quyền đó cho ai? Có thể nhiều người bạn của tôi trong trường sẽ cãi lại là cuối cùng thì họ đòi quyền đó để trở về lãnh đạo, lấy lại tài sản, trả thù cộng sản như nhiều lần tranh luận bạn tôi đã trích từ room *“Giang hồ hải ngoại chống cộng”* trên diễn đàn Paltalk. Tôi không nghĩ như vậy và chính điều đó làm tôi xúc động. Tự do, Dân chủ, Nhân quyền không phải là một giá trị vật chất cụ thể mà họ muốn lấy cho riêng họ. Những người này đòi những quyền đó cho 83 triệu dân Việt Nam chúng ta. Tự do, Dân chủ là một giá trị phổ quát và thiêng liêng đối với tất cả mọi người. Đó cũng là một nhân quyền mà cả dân tộc chúng ta đã biết và theo đuổi từ những năm 1930s khi tư tưởng Tây phương được du nhập vào Việt nam thông qua các học giả đi du học ở Pháp trong những thập niên đầu thế kỷ 20. Hơn 70 năm trôi qua chúng ta vẫn chưa có đầy đủ những quyền đó. Và đó là cái chúng ta phải đòi.

Thật vậy, nước Việt Nam ta sẽ mạnh. Tôi không chỉ thấy điều đó trong sức mạnh của những người đi biểu tình sáng nay mà, quan trọng hơn, khi quay về giảng đường vào đọc trang BBC. Tôi thấy một phong trào đấu tranh đang liên tục lên cao với sự xuất hiện của Liên Minh Dân chủ Nhân quyền, của Công đoàn Độc lập và hàng hàng tít của BBC *“Tiếp tục các hoạt động đối kháng”*. Người dân trong nước, trong điều kiện khó khăn, đã bước những bước nhọc nhằn đầu tiên. Nhưng họ không cô độc. Họ đang được hỗ trợ tích cực từ ngay giữa lòng thủ đô nước Mỹ. Ngọn lửa trong nước đã bùng cảm nhóm lên và trong một tờ truyền đơn sáng nay nhất được tại công viên rằng: *“Chúng tôi đến đây để yêu cầu tổng thống Bush xác nhận lại cam kết của mình về việc thúc đẩy dân chủ khi ông ấy đến dự APEC tại Việt Nam”*. Đó chính là ngọn gió lành, là

VINH DANH NHÂN QUYỀN

LS. Nguyễn Hữu Thống

hơi thở ấm thổi vào trong nước. Dù ít dù nhiều sẽ giúp cho ngọn lửa tự do rực sáng trên bầu trời Việt Nam.

Tôi tin Việt nam ta sẽ mạnh vì những con người tôi thấy đều bình dị và rất Việt Nam. Họ có những giá trị toàn cầu nhưng rất đỗi gần gũi thân tình. Họ đòi hỏi những giá trị đúng đắn cho Nhân dân Việt Nam. Những điều họ đang làm và cách thức họ làm thể hiện trí thức, trình độ và bản lĩnh tiên phong. Tôi tin Việt nam sẽ mạnh vì cộng đồng mà tôi thấy sáng nay, thật có lòng với dân tộc Việt Nam. Thật có lòng với những chiến sỹ dân chủ tại thành phố Hà Nội, nơi là thủ đô của kẻ xâm chiếm, và thành phố Hồ Chí Minh, nơi cái tên mà họ đang đấu tranh để thay đổi. Họ vẫn làm một cách tích cực dù cho họ đã là công dân Mỹ và đang sống sung sướng ở xứ người.

Tôi tin Việt Nam ta sẽ mạnh. Bởi tôi thấy cả 2 giá trị mạnh mẽ nơi đây. Trong nước và nước ngoài. Tôi thấy giá trị mà cả Dân tộc Việt Nam đang thay đổi và cường quốc Hoa Kỳ đang chủ trương ủng hộ. Tôi thấy một khung cảnh tuyệt đẹp, giữa gió thu se lạnh và ánh nắng ngập tràn trên công viên mang tên một vị tướng người Pháp nằm ngay giữa thủ đô Washington - Mỹ. Nơi anh em của tôi, đồng bào Việt Nam của tôi đang đứng – Hô vang những khẩu hiệu mà vì nó đã bao nhiêu người ngã xuống, bao nhiêu người chịu tù đầy và nhiều người khác vẫn đang sẵn sàng trả giá. Còn một điều buồn là tôi chỉ dám đứng ở xa mà nhìn đoàn biểu tình. Tôi nhìn đến lúc họ ra về lúc gần 2 giờ chiều. Tôi chỉ dám nhìn vì tôi chưa hiểu gì cả nhưng có một điều tôi biết chắc chắn rằng nhiều người đã xin nghỉ làm hôm nay, họ đã lặn lội từ xa đến đây để cùng nhau nói lên tiếng nói chung, để đòi hỏi cho Một Việt Nam Mới, nơi sẽ có Dân chủ, Tự do và Phát triển. Cho đến lúc này, khi run run gõ những dòng chữ đầu tiên trên bàn phím, tôi mới tự hỏi mình : “Tôi đã làm gì cho tổ quốc, quê hương chưa?”

Nguyễn Thị Hồng
Đại học George Mason

Cách đây 6 năm, chúng tôi tổ chức tại Nam, Bắc Cali, Washington và Florida những buổi thuyết trình về vấn đề Đảng Cộng Sản không có công giành độc lập. Sau đó, chúng tôi xuất bản cuốn “Giải Th thể Chế Độ Cộng Sản”. Từ ngày đó một số văn hữu thường gọi đùa tôi là “Ông Giải Th thể”.

Năm vừa qua, chúng tôi cho xuất bản cuốn “Hiến Chương Nhân Quyền Cho Việt Nam” bằng song ngữ để đệ trình Liên Hiệp Quốc, và phổ biến cho người Việt cũng như tại các quốc gia đang phát triển ở Châu Á, Châu Phi, và Châu Mỹ La Tinh. Như vậy trong 8 năm tôi đã viết 4 cuốn sách về nhân quyền để tại Thư Viện Liên Hiệp Quốc. Đây là những tác phẩm viết bằng tiếng Việt, của một người Việt Nam không ủng hộ Chính Phủ Việt Nam.

Ngày nay, nguồn tin trong nước cho biết công an đã in lên cuốn “Cẩm Nang Nhân Quyền” để bán cho dân chúng, mỗi trang 1 mỹ kim. Đặc biệt là các Chiến Sĩ Dân Chủ ở trong nước đã tuyên xưng 26 nhân quyền cơ bản trong cuốn “Luật Quốc Tế Nhân Quyền” là **26 mục tiêu tranh đấu** để đòi lại Tự Do, Dân Chủ và Nhân Quyền cho Việt Nam. Cũng vì vậy có người lại gọi đùa tôi là “Ông Nhân Quyền”.

Tôi thích là ông nhân quyền hơn là ông giải thể. Nhân quyền và giải thể thường đi song hành với nhau. Nhưng nhân quyền có tính trường cửu. Vì trong giai đoạn hậu cộng sản, vấn đề ưu tiên số 1 vẫn là đấu tranh bảo vệ và thực thi nhân quyền.

Cách đây 9 năm, cũng tại đường phố này, một số anh em chúng tôi đã gặp nhau để bàn thảo về việc thành lập Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam.

Chúng tôi ý thức rằng, muốn xây dựng tự do dân chủ, đường lối hữu

hiệu nhất là đấu tranh cho nhân quyền. Vì nhân quyền là mục tiêu chung của những người Việt Nam yêu nước, là mẫu số chung để kết hợp lòng người.

Muốn đạt được mục tiêu này phải khai thông dân trí và chấn hưng dân khí.

Muốn khai thông dân trí chúng ta có những phương tiện truyền thông tân kỳ.

Muốn chấn hưng dân khí chúng ta phát động **Phong Trào Truyền Bá Nhân Quyền**. Để phổ biến những kiến thức nhân quyền cho quảng đại quần chúng, nhất là giới học sinh sinh viên là những người tha thiết đến tiền đồ đất nước. Có kiến thức nhân quyền, người dân sẽ có ý thức nhân quyền. Có ý thức nhân quyền, người dân sẽ biết rõ họ có những quyền gì nhân danh con người, và những quyền này đã bị nhà cầm quyền tước đoạt ra sao?. Từ đó họ sẽ cảm thấy tủi hổ phải sống dưới một chế độ độc tài, tham nhũng, bắt công và bắt lực. Từ chỗ phẫn tâm đó mới nảy ra ý chí đấu tranh.

Đồng thời với Phong Trào Truyền Bá Nhân Quyền chúng ta phát động **Phong Trào Truyền Bá Sự Thật**.

Bằng những tài liệu lịch sử khách quan và vô tư, chúng ta sẽ chứng minh rằng Đảng CS đã không tôn trọng **Quyền Dân Tộc Tự Quyết** và không cho người dân được tự do lựa chọn chế độ chính trị của quốc gia.

Ngày nay sự thật lịch sử cho biết Đảng CS không có công giành **Độc Lập**, vì Việt Nam đã được độc lập từ năm 1949.

Bằng đường lối chính trị và ngoại giao, đấu tranh công khai, ôn hòa, hợp pháp, không bạo động, không võ trang và nhất là *không*

liên kết với Quốc Tế CS, 12 nước thuộc địa, bảo hộ và giám hộ tại Á Châu đã giành lại Quyền Dân Tộc Tự Quyết để trở thành những quốc gia độc lập từ 1 đến 4 năm sau Thế Chiến II (1946 - 1949).

Tháng 8-1941, các Đồng Minh Tây Phương họp Hội Nghị Newfoundland để ký Hiến Chương Đại Tây Dương, cam kết sẽ giải phóng các thuộc địa khi chiến tranh kết thúc.

Tháng 4-1945, 50 quốc gia Đồng Minh họp Hội Nghị Cựu Kim Sơn để thành lập Liên Hiệp Quốc, và đã ký Hiến Chương Liên Hiệp Quốc để đề xướng nhân quyền, đặc biệt là Quyền Dân Tộc Tự Quyết của các dân tộc bị trị Á Phi.

Trung thành với Hiến Chương Đại Tây Dương và Hiến Chương Liên Hiệp Quốc, trong 3 năm, từ 1946 đến 1949, tất cả các Đế Quốc Tây Phương như Anh, Pháp, Mỹ và Hà Lan đã lần lượt tự giải thể để trả lại độc lập cho 12 nước Á Châu:

- 5 nước thuộc Anh là Ấn Độ, Đại Hội, Miến Điện, Tích Lan và Palestine.

- 5 nước thuộc Pháp là Syrie, Liban, Việt Nam, Cao Miên và Ai Lao.

- Cùng với Phi Luật Tân thuộc Hoa Kỳ và Nam Dương thuộc Hòa Lan.

Kể từ 1949 Chiến Tranh Việt Nam không còn là chiến tranh ý thức hệ giữa Quốc Tế Cộng Sản và Thế Giới Dân Chủ (như Chiến Tranh Triều Tiên năm 1950).

Trên bình diện dân tộc, 3 cuộc Chiến Tranh Đông Dương kéo dài 40 năm - từ 1949 đến 1989 - là những cuộc chiến tranh vô ích, vô lý và vô nghĩa. Và 3 triệu thanh niên nam nữ Việt Nam đã phải hy sinh thân sống, không phải để giành độc lập cho quốc gia, mà để cho Đảng CS cướp chính quyền

Về mặt **Tự Do Nhân Quyền**, Đảng CS hứa hẹn thiết lập một chế độ chính trị “dân chủ gấp triệu lần chế độ dân chủ Tây Phương”.

Đây chỉ là một khẩu hiệu tuyên truyền. Trên thực tế, trong 60 năm nắm chính quyền, Đảng CS chỉ thiết lập một chế độ độc tài toàn trị để tước đoạt của người dân tất cả 26 nhân quyền cơ bản, như những

quyền dân sự chính trị, kinh tế xã hội và văn hóa giáo dục. Kết quả là ngày nay Việt Nam là một trong những quốc gia phản dân chủ nhất trên thế giới, **kém cả Cao Miên**.

Về **Quyền Mưu Cầu Hạnh Phúc**, Đảng CS không giữ lời cam kết sẽ đem lại ấm no hạnh phúc và công bằng xã hội cho người dân.

Trước Thế Chiến II, Việt Nam là một nước giàu thịnh nhất Đông Nam Á, được coi là “Bao Lơn Thái Bình Dương”, Sài Gòn là “Hòn Ngọc Viễn Đông”. Vậy mà, sau 60 năm dưới chế độ mệnh danh là “xã hội chủ nghĩa”, Việt Nam trở thành một trong những quốc gia nghèo đói và lạc hậu nhất thế giới, **kém cả Congo**.

Theo Encyclopedia Britannica Book of the Year 2005, lợi tức bình quân mỗi đầu người tại Việt Nam trong năm 2003 là **480 mỹ kim**, chỉ bằng 1/45 tại Tân Gia Ba, 1/26 tại Đài Loan, 1/25 tại Đại Hàn, 1/8 tại Mã Lai và 3/4 tại Congo (một cựu thuộc địa Pháp tại Phi Châu) với **640 mỹ kim một năm**.

Hơn nữa, những bất công và bất bình đẳng xã hội trầm trọng đã gây nên sự chênh lệch giàu nghèo quá đáng khiến cho lợi tức thật sự của người dân trung bình tại nông thôn chỉ bằng nửa con số lý thuyết **480 mỹ kim một năm** (khoảng 65 xu một ngày).

Trước tình trạng bi đát đó, chúng ta không khỏi ngậm ngùi cho đất nước và xót xa cho đồng bào.

Hướng về đồng bào quốc nội đang dưng cảm đứng lên đấu tranh đòi Tự Do, Công Lý và Nhân Quyền, chúng ta nhắc lại lời cam kết của nhà văn Elie Wiesel khi nhận Giải Hòa Bình Nobel năm 1986: “Tôi thề sẽ không bao giờ im tiếng nếu ở đâu và khi nào con người còn bị đau khổ và đày đọa. Chúng ta phải nhập cuộc. Trung lập chỉ có lợi cho kẻ đàn áp. Im lặng là khuyến khích kẻ áp bức. Do đó chúng ta phải can thiệp. Khi đời sống con người bị đe dọa, phẩm giá con người bị chà đạp, các biên thùy quốc gia không còn quan trọng nữa. Nơi nào con người bị hành hạ vì lý do tôn giáo, chính trị hay chủng tộc, nơi đó lập tức trở thành trung tâm

của vũ trụ...”.

Đấu tranh cho Nhân Quyền là cuộc chiến đấu trường kỳ và cam go. Nhằm đem lại Tự Do Hạnh Phúc cho con người, Hòa Giải Thân Thiện cho các quốc gia, Thông Cảm Bao Dung cho các dân tộc, tiến tới một Thế Giới Đại Hòa trong tinh thần Bình Đẳng, Hợp Tác và Hữu Nghị.

Đó là giấc mơ ngàn đời của nhân loại theo đó *Người Trong Bốn Biển Đều Là Anh Chị Em*. (*Tứ Hải Chi Nội Giai Huynh Đệ, Tỷ Muội*).

LS NGUYỄN HỮU THỐNG
(29-09-2006)

Tin tức tiếp trang 22
Thêm một tờ báo dân chủ ra đời tại Việt Nam

Hôm 21-10-2006, Tập san DÂN CHỦ, cơ quan ngôn luận của Đảng Dân Chủ VN (tk XXI), bản điện tử, đã ra mắt độc giả. Chủ nhiệm: GS Hoàng Minh Chính, chủ bút: GS Trần Khuê. Lời mở đầu (Lời Toà soạn) đã viết như sau:

“Hiện nay, ở nước ta chưa có báo tư nhân, nhưng các báo dân chủ không cần xin phép (Tiếng nói Dân chủ, Tự do ngôn luận, Tự do dân chủ, Tổ quốc) đã xuất hiện rất ngoạn mục. **Tập san Dân chủ**, cơ quan ngôn luận của Đảng Dân chủ Việt Nam (XXI), hôm nay ra mắt bạn đọc để khẳng định quyền tự do ngôn luận là quyền tự nhiên của nhân dân không ai có quyền tước đoạt hay ngăn cản. Việc xuất bản những tờ báo ngoài quốc doanh là hoàn toàn hợp Hiến pháp quốc gia và Công pháp quốc tế. Chắc bạn đọc vui mừng đón nhận một tiếng nói đối trọng với báo chí quốc doanh vì **Tập san Dân chủ** chính là tiếng nói của các bạn, những người yêu tự do, dân chủ. **Tập san Dân chủ** sẽ là nơi chuyển tải những thông tin cần thiết đến với các bạn. Đồng thời nó cũng sẽ thể hiện mọi nguyện vọng, kiến nghị của các bạn. Nhưng quan trọng hơn cả là **Tập san Dân chủ** sẽ cùng với các bạn làm nhiệm vụ giám sát mọi quyền lực của nhà nước độc tài, sẵn sàng tố cáo mọi hành động sai trái, mọi tệ nạn tham nhũng, quan liêu, cửa quyền, ức hiếp quần chúng của những kẻ đang nắm đặc quyền, đặc lợi. Những kẻ này chiếm số đông trong bộ máy nhà nước, đang ra sức lũng đoạn, thao túng quyền lực của nhà nước nhằm đầu cơ trục lợi.....”

Tập san dày 33 trang, khổ A4. Số đầu tiên có 8 bài. Bán nguyệt san TDNL chân thành kính chúc Quý đồng nghiệp mạnh tiến.

xem tiếp trang 32

ĐÒI CÔNG LÝ

vướng "vòng lao lý" !!!

.....*Lời báo động của TiengDanKeu.net*.....

**LÁ THƯ PHẢN HỒI KÍNH
GỬI TRUNG TƯỚNG
NGUYỄN VIỆT THÀNH**
Nguyễn Văn Hòa (Bến Tre)
Tạp san Hoa Mai số 06

Bến Tre, ngày 24-9-2006

Kính gửi TT Nguyễn Việt Thành,

Trước tiên chúng tôi rất hoan nghênh sự đón tiếp gần gũi thân thiết của Trung Tướng đối với chúng tôi trong ngày hôm qua 23/9/2006. Phải chỉ được Trung Tướng quan tâm tiếp đón sớm hơn, thì chúng tôi lâu nay không phải vất vưởng sống cảnh "màn Trời chiếu Đát", mỗi ngày ăn chỉ đủ tiền lót dạ bằng một gói xôi trên vỉa hè 210 Võ Thị Sáu, thành phố Sài Gòn để chờ đoàn tiếp dân của Đảng.

Trung Tướng hãy hiểu cho người dân đen chúng tôi, đã bị hệ thống quan chức chính quyền Huyện, Tỉnh chiếm đoạt hết tài sản đất đai, đưa đẩy đến bước đường cùng. Từ sự bức xúc đó, chúng tôi phải đoàn kết với nhau đi khiếu kiện ở văn phòng tiếp dân của Trung ương Đảng, nhưng họ trốn tránh trách nhiệm không đón tiếp chúng tôi. Tất cả những điều ấy đã dồn nén trong lòng chúng tôi, để đến lúc hình thành câu khẩu hiệu: "Đả đảo chính quyền tham nhũng!", mà Trung Tướng cho rằng đó là hành động kích động, thái quá...

Thưa Trung Tướng,

Chính ở dưới chế độ này, đã dạy cho chúng tôi câu: "Có áp bức, có đấu tranh". Sự khiếu nại, đấu tranh tập thể của chúng tôi hôm nay, cũng là quy luật tất yếu. Người dân chúng tôi hoàn toàn đúng, chúng tôi

hoàn toàn vô tội và chúng tôi hành động có chính nghĩa. Không có ai, không có tổ chức nào từ bên ngoài kích động chúng tôi như Trung Tướng suy diễn. Chúng tôi đấu tranh tự phát như nhân vật "Chị Dậu" trong tác phẩm "Tắt Đèn" của nhà văn Ngô Tất Tố, đã mạnh dạn chống lại bọn cường hào ác bá thời xưa.

Chúng tôi xin phép hỏi Trung Tướng như sau:

1- Chúng tôi là những người dân bị chính quyền địa phương xâm hại tài sản và nhân quyền. Chúng tôi kéo đến văn phòng tiếp dân của Đảng số 210 Võ Thị Sáu, thì có gì là sai trái đâu. Tại sao Đảng không cử cán bộ trung ương Đảng đến tiếp kiến chúng tôi, mà lại đưa lực lượng Công an đến hùng uy hiếp, vây giữ, khống chế chúng tôi?

2- Trung Tướng có ý kết tội chúng tôi dùng khẩu hiệu biểu tình là hành động kích động thái quá, là vi phạm pháp luật. Tôi xin hỏi Trung Tướng rằng: Cả một hệ thống hành chính của đảng và chính quyền địa phương cấu kết với nhau thành một phe tham nhũng hà hiếp cướp đoạt đất đai của người dân. Trong khi đó, người dân chúng tôi không hề được luật pháp của nhà nước bảo vệ quyền lợi hợp pháp cho mình, thì chắc chắn những người dân chúng tôi không chấp nhận chính quyền đó nữa, và đả đảo chính quyền là chuyện đương nhiên, giống như đất nước Thái Lan trong những ngày qua, người dân Thái Lan có quyền hô to: "NO THAKSIN" một cách công khai và dân chủ.

3- Đảng Cộng sản của nước Việt Nam vẫn thường hô hào và treo

khẩu hiệu ở những nơi công quyền là: "Nhân dân làm chủ, chính quyền là đầy tớ phục vụ trung thành của nhân dân". Như vậy những người chủ có quở trách mấy ông đầy tớ gian xảo, bất lương thì có gì là sai trái đâu, nếu không muốn nói là những người dân làm chủ hiện giờ vẫn còn xử sự quá khiêm tốn với những tên đầy tớ, vốn đã từng được chủ nuôi giấu che chở, để rồi ngày giờ này khoác lên áo gấm mà phân bội nhân dân một cách trắng trợn, phi đạo đức.

Thưa Trung Tướng,

Chúng tôi thật tình không biết là Trung Tướng tự nguyện đón tiếp chúng tôi, hay là Trung Tướng đã thi hành mệnh lệnh của đảng, để xoa dịu tình hình xuống đường của nhân dân mấy chục tỉnh miền Tây kéo về thành phố Sài Gòn trong suốt hơn tháng qua bằng những lời hứa suông!!! Vì tiếp dân oan khiếu kiện đất đai không phải là trách nhiệm của ngành Công An, không phải là trọng trách của Trung Tướng.

Tôi có theo dõi cuộc chấp vấn của Đại Biểu Quốc Hội với Bộ Trưởng Công An Lê Hồng Anh, cũng là sếp của Trung Tướng. Ông Anh đã áp ứng trả lời về sự khó khăn của ngành trong cuộc chiến chống tham nhũng! Vậy thì quyền hạn của Trung Tướng sẽ làm được gì đối với những "vùng cấm" của những quan chức chính phủ, quan chức của Bộ do Đảng quản lý, mà lại gieo cho chúng tôi hy vọng từ những lời hứa suông?

Thưa Trung Tướng,

Công an nhân dân, Quân đội nhân dân là công cụ của nước nhà để bảo vệ cho nhân dân, làm việc cho dân, chứ không phải là công cụ để bảo vệ cho Đảng, cho một thể chế chính trị, một bộ phận nào đó đang lãnh đạo. Chúng tôi là những người dân cô thế, thấp cổ bé miêng rất khát khao được sự gắn bó giữa Công An và nhân dân trong sứ mệnh phục vụ Tổ Quốc, để cho đất nước hưng thịnh, phú cường, văn minh. Nhất là nhân dân phải được no lành, hưởng cảnh thái bình tự do, dân chủ thực sự. Kẻ thù quan trọng và nguy hiểm của chúng ta hiện nay

không chỉ là ngoại bang lấn áp, mà là sự nội chiến rối ren trong xã hội, đã và đang phát sinh chính bởi một bộ máy nhà nước quá công kênh, quản lý tồi tệ, tham nhũng tràn lan, gây cản trở bước tiến của đất nước và toàn dân.

Một cuộc đảo chính ở Thái Lan để thay đổi nhân vật lãnh đạo cao nhất đã xảy ra nhẹ nhàng êm ái; vì ở đó, quân đội, công an và nhân dân biết hiệp lại thành một nguyên tắc dân chủ, biết tôn trọng quyền lợi của dân tộc. Còn ở nước ta, đảng cầm quyền nắm đầu quân đội, công an và toàn bộ máy nhà nước, để mà cai trị và đối đầu với nhân dân. Là một người lãnh đạo cấp cao, Trung Tướng tất phải thấy được điều đó?!!

Vài lời mộc mạc của người dân đen biết chia sẻ nỗi nhức và đau thương với nỗi đau của đồng bào ruột thịt oan ức vì bị chính cán bộ đảng và nhà nước ăn cướp mà kẻ cướp còn trở mặt la làng.

Rất mong Trung Tướng luôn khoẻ để sát cánh với nhân dân trong cuộc chiến chống tội phạm, đặc biệt là tội phạm tham nhũng đang làm băng hoại đất nước. Có như vậy mới xứng đáng với cương vị một người Tướng được nhân dân kính mến./.

ĐÒI CÔNG LÝ VƯƠNG “VÒNG LAO LÝ”

Lời báo động của
TiengDanKeu.net

Vào lúc 8 giờ sáng ngày 14-10-2006, Công an tỉnh Long An đã chặn đường bắt giữ anh Nguyễn Thanh Phong, một khuôn mặt dân oan khiêu kiện quen thuộc ở các trụ sở tiếp dân trung ương. Gia đình anh Phong đã liên tục khiếu kiện trong 17 năm qua, đã nhận được trên 20 giấy phiếu hướng dẫn và 3 công văn từ “*Thanh tra Văn phòng Chính phủ*” mà vẫn chưa được UBND tỉnh giải quyết. Ngược lại, nay anh lại bị bắt giam vì tội “*lợi dụng khiếu kiện bôi lọ cán bộ*”, do anh đã liên tục mạnh dạn lên tiếng tố cáo các tham quan địa phương toa rập cưỡng chiếm đất đai dân nghèo.

Sự kiện này mâu thuẫn với lời tuyên bố của ông Trung Tướng Công an Nguyễn Việt Thành (Phó Tổng cục trưởng Tổng cục Cảnh sát Bộ Công an) với bà con dân oan vào ngày 23-9 tại trụ sở Tổng cục Cảnh sát, rằng: “*Tham nhũng đang là một tệ nạn lớn và người dân phải tố cáo đúng người, đúng tội...*”. Sự tố cáo thẳng thắn của anh Nguyễn Thanh Phong đã đẩy anh vào tù.

Theo thông tin ghi nhận được, trước khi đón bắt anh Nguyễn Thanh Phong, Công an tỉnh đã cô lập anh bằng cách tung nhiều tin thất thiệt về anh với những người thân quen của anh, để mọi người sợ liên lụy mà xa lánh anh. Sau khi bắt giam anh ở Nhà giam tỉnh Long An (đường Nguyễn đình Chiểu), Công an không cho bất cứ thân nhân nào được tiếp xúc, thăm nuôi anh. Đến ngày 18-10, bà cụ Trần thị Lê, người mẹ già 70 tuổi xin thăm nuôi anh nhưng chỉ được phép gửi 5 gói mì và bị từ chối cho gặp mặt.

Việc Công an tỉnh Long An bắt giam anh Nguyễn Thanh Phong, sinh năm 1979 (quê ở xã Bình Đức, huyện Bến Lức, tỉnh Long An) là một bằng chứng điển hình mới nhất về chiến dịch trừ dập của cơ quan an ninh CSVN để khủng bố tinh thần bà con dân oan khiêu kiện. Một điểm đặc biệt được chú ý là phần đất anh Nguyễn Thanh Phong khiếu kiện đang được sử dụng bởi người em chú bác của ông Dương Quốc Xuân, Chủ tịch UBND tỉnh Long An.

Căn cứ vào các hồ sơ khiếu kiện, nhiều người dân vô tội ở các địa phương khác đã từng bị công an địa phương bắt giữ và hành hung một cách thô bạo, chỉ vì dám lên tiếng tố cáo tình trạng cán bộ, đảng viên lạm dụng quyền lực, hiếp đáp dân nghèo.

Hiện nay, hầu hết các “*Trường Nhóm Khiếu Kiện*” của các tỉnh đều bị công an các tỉnh truy nã gắt gao. Sự kiện Công an tỉnh Long An bắt giam anh Nguyễn Thanh Phong có thể là một phần trong kế hoạch nhằm dập tắt phong trào khiếu kiện đang có dấu hiệu bùng nổ ở Hà Nội và Sài Gòn, đặc biệt là trước thời điểm Hội nghị APEC và chuyến

công du của TT. George W. Bush ở Việt Nam.

Chúng tôi xin báo động cùng công luận khắp nơi: Sự đàn áp thô bạo của công an CSVN nay không chỉ nhắm vào những chiến sĩ nhân quyền đấu tranh ôn hoà, mà còn nhắm vào cả những người dân nghèo hiền lành vốn đã bị đám tham quan địa phương cưỡng đoạt hết đất đai.

Xin mọi người, mọi tổ chức cùng lên tiếng để báo động về tình trạng vi phạm nhân quyền này, để đòi lại công lý cho một người dân oan đang bị đẩy vào vòng lao lý. Sự lên tiếng đấu tranh cho anh Ng.Th. Phong sẽ khích lệ sự tiếp tục đấu tranh đòi công lý của hàng chục ngàn bà con dân oan trên khắp nẻo đường đất nước.

Trân trọng thông báo.
TiengDanKeu.net

Tin tức tiếp trang 30 ĐẢNG THĂNG TIẾN VIỆT NAM chào mừng CÔNG ĐOÀN ĐỘC LẬP VIỆT NAM

Đảng Thăng Tiến VN, hôm 24-10-06, đã gửi đến Ông Nguyễn Khắc Toàn, Ban Đại Diện và các Ủy Viên Lâm Thời Công Đoàn Độc Lập Việt Nam một bức chào mừng và ủng hộ CĐĐLVN, nội dung như sau:

Công nhân và những người Dân lao động đang trông chờ vào sự bảo vệ hữu hiệu của Quý Vị. Cùng với ước nguyện chung của cả Quốc Dân Việt Nam, Đảng Thăng Tiến Việt Nam cũng sẽ đồng hành với Công Đoàn Độc Lập Việt Nam, đồng thời luôn sẵn sàng hỗ trợ Quý Vị trong công cuộc đấu tranh chung của chúng ta nhằm tạo ra một xã hội Việt Nam ngày càng tốt đẹp hơn.

Đảng TTVN kính chúc CĐĐLVN phát triển nhanh, mạnh về số lượng cũng như chất lượng để phục vụ tất cả những người Dân lao động Việt Nam và toàn thể Đồng bào Việt Nam.

Kính chúc CĐĐLVN đạt nhiều thắng lợi trong nhiệm vụ Thăng tiến Tổ quốc VN về các phương diện văn hóa, tâm linh, kinh tế, chính trị, xã hội để Dân tộc được sống trong một Đất nước hòa bình, độc lập, tự do ; Xã hội đạo đức, văn minh ; Quốc Dân thịnh vượng, hạnh phúc.

Trân trọng,
TM. Đảng Thăng Tiến Việt Nam
Trưởng Ban Thành Lập
Nguyễn Phong

◆◆◆